

AUGLÝSING

um samning Sameinuðu þjóðanna gegn spillingu.

Hinn 1. mars 2011 var aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna afhent aðildarskjal Íslands ásamt yfirlýsingu vegna samnings Sameinuðu þjóðanna gegn spillingu sem gerður var í New York 31. október 2003. Alþingi hafði með ályktun nr. 27/138 hinn 6. september 2010 heimilað ríkisstjórninni að gerast aðili að samningnum. Samningurinn öðlaðist gildi 31. mars 2011.

Samningurinn er birtur sem fylgiskjal 1 með auglýsingu þessari og yfirlýsingin sem fylgiskjal 2. Þetta er hér með gert almenningi kunnugt.

Utanríkisráðuneytinu, 26. ágúst 2022.

F. h. r.
Martin Eyjólfsson.

Anna Jóhannsdóttir.

Fylgiskjal 1.**SAMNINGUR
SAMEINUÐU ÞJÓÐANNA GEGN SPILLINGU****FORMÁLSORÐ**

Aðildarríki sammings þessa,

sem eru uggandi vegna alvarlegs vanda og yfirvofandi hættu af völdum spillingar sem ógna stöðugleika og öryggi þjóðfélaga og grafa undan stofnunum lýðræðis, lýðræðislegum og siðferðislegum gildum og réttlæti, jafnframt því að hamla sjálfbærri þróun og skaða réttarríkið,

sem eru og uggandi vegna tengsla spillingar og annars konar glæpa, einkum skipulagðrar glæpa-starfsemi og efnahagsbrota, þ.m.t. peningaþvætti,

sem eru enn fremur uggandi vegna spillingarmála, þar sem um mikla fjármuni er að tefla, sem geta verið verulegur hluti þjóðarauðs ríkja, og sem ógna pólitískum stöðugleika og sjálfbærri þróun fyrrnefndra ríkja,

sem eru þess fullviss að spilling er ekki lengur staðbundið heldur fjölþjóðlegt fyrirbæri sem hefur áhrif á öll þjóðfélög og hagkerfi, sem þýðir að alþjóðleg samvinna er nauðsynleg ef takast á að koma í veg fyrir spillingu og sporna gegn henni,

sem eru þess enn fremur fullviss að beita verður alhliða og þverfaglegum aðferðum til þess að koma í veg fyrir og berjast gegn spillingu með viðhlítandi árangri,

sem eru þess þar að auki fullviss að tæknileg aðstoð getur stuðlað verulega að því að auka getu ríkja til að koma í veg fyrir og berjast gegn spillingu með viðhlítandi árangri, m.a. með því að auka hæfni og byggja upp stofnanir,

sem eru þess fullviss að öflun persónulegs auðs með ólögumætum hætti getur reynst lýðræðislegum stofnunum, hagkerfum einstakra ríkja og réttarríkinu sérstaklega skaðleg,

sem eru staðráðin í því að koma í veg fyrir, koma upp um og hindra með skilvirkari hætti yfirfærslu illa fenginna fjármuna milli landa og efla alþjóðlega samvinnu um endurheimt fjármuna,

sem viðurkenna grundvallarreglurnar um tilhlýðilega málsmeðferð að lögum í sakamálum, einkamálum og innan stjórnarsýslunnar að því er viðurkenningu eignarréttar varðar,

sem hafa hugfast að öll ríki eru ábyrg fyrir því að koma í veg fyrir og uppræta spillingu og að þau verða að vinna hvert með öðru og njóta stuðnings og þátttöku einstaklinga og hópa utan hins opinbera, t.d. hins borgaralega samfélags, frjálsra félagasamtaka og samfélagslegra samtaka, eigi viðleitni þeirra að skila árangri,

sem hafa og í huga meginreglurnar um góða opinbera stjórnarsýslu og umsýslu opinberra eigna, sanngirni, ábyrgð og jafnrétti fyrir lögum og nauðsyn þess að standa vörð um ráðvendni og að hlúa að samfélagsvitund þar sem spillingu er hafnað,

sem lofa starf nefndar um afbrotavarnir og refsiviðurlög og fíkniefna- og afbrotamálskrifstofu Sameinuðu þjóðanna sem miðar að því að koma í veg fyrir og berjast gegn spillingu,

sem minna á starf annarra alþjóðastofnana og svæðisbundinna stofnana á þessu sviði, m.a. starfsemi Afrikusambandsins, Evrópuráðsins, Tollasamvinnuráðsins (einnig þekkt sem Alþjóðatollastofnunin), Evrópusambandsins, Arababandalagsins, Efnahags- og framfarastofnunarinnar og Samtaka Ameríkuríkja,

sem líta til og kunna að meta fjöhlíða gerninga, sem stuðla að því að komið verði í veg fyrir og barist gegn spillingu, m.a. samningi Ameríkuríkja gegn spillingu sem Samtök Ameríkuríkja samþykktu 29. mars 1996, samningnum um baráttu gegn spillingu tengdri embættismönnum Evrópu-bandalaganna eða embættismönnum aðildarríkja Evrópusambandsins sem ráð Evrópusambandsins

samþykkti 26. maí 1997, samningnum um baráttu gegn mútum til erlendra opinberra embættismanna í milliríkjavíðskiptum sem Efnahags- og framfarastofnunin samþykkti 21. nóvember 1997, samningnum á sviði refsiréttar um spillingu sem ráðherraráð Evrópuráðsins samþykkti 27. janúar 1999, samningnum á sviði einkamálaréttar um spillingu sem ráðherraráð Evrópuráðsins samþykkti 4. nóvember 1999 og samningi Afríkusambandsins um að komið verði í veg fyrir og barist gegn spillingu sem þjóðhöfðingjar og ríkisstjórnarleiðtogar ríkja Afríkusambandsins samþykktu 12. júlí 2003,

sem fagna gildistöku samnings Sameinuðu þjóðanna gegn fjölþjóðlegri skipulagðri glæpastarfsemi hinn 29. september 2003,

hafa orðið ásátt um eftirfarandi:

I. KAFLI

Almenn ákvæði.

1. gr.

Yfirlýst markmið.

Tilgangurinn með samningi þessum er:

- a) að stuðla að og styrkja ráðstafanir til þess að koma í veg fyrir og berjast gegn spillingu með skilvirkari og árangursríkari hætti,
- b) að stuðla að, greiða fyrir og styðja við alþjóðlega samvinnu og tæknilega aðstoð í tengslum við þá viðleitni að koma í veg fyrir og berjast gegn spillingu, m.a. við að endurheimta fjármuni,
- c) að stuðla að ráðvendni, áreiðanleika og góðri opinberri stjórnsýslu og umsýslu opinberra eigna.

2. gr.

Notkun hugtaka.

Í samningi þessum hafa eftirfarandi hugtök þá merkingu sem hér greinir:

- a) „opinber embættismaður“ merkir i. hvern þann mann sem gegnir stöðu á sviði löggjafarvalds, framkvæmdavalds, stjórnsýslu eða dómsvalds í samningsríki, hvort sem hann er skipaður í hana eða kjörinn, til frambúðar eða tímabundið, hvort sem hún er launuð eða ekki, án tillits til starfsaldurs hans, ii. hvern þann mann annan sem sinnir opinberum störfum, þ.m.t. fyrir opinbera stofnun eða opinbert fyrirtæki, eða veitir opinbera þjónustu, eins og þau eru skilgreind í landslögum samningsríkisins og innt af hendi á viðeigandi lagasviði í því samningsríki, iii. hvern þann mann annan sem telst „opinber embættismaður“ samkvæmt landslögum samningsríkis. Eigi að síður, að því er varðar sumar sértækar ráðstafanir í II. kafla samnings þessa, getur „opinber embættismaður“ átt við hvern þann mann sem sinnir opinberum störfum eða veitir opinbera þjónustu, eins og þess háttar störf og þjónusta eru skilgreind í landslögum samningsríkisins og framkvæmd á viðeigandi lagasviði í því samningsríki,
- b) „erlendur opinber embættismaður“ merkir hvern þann mann sem gegnir stöðu á sviði löggjafarvalds, framkvæmdavalds, stjórnsýslu eða dómsvalds á erlendri grund, hvort sem hann er skipaður í hana eða kjörinn, og hvern þann mann sem sinnir opinberum störfum fyrir erlent land, þ.m.t. fyrir opinbera stofnun eða opinbert fyrirtæki,
- c) „embættismaður alþjóðastofnunar“ merkir starfsmann þess háttar alþjóðastofnunar eða hvern þann mann sem hefur heimild slíkrar stofnunar til þess að starfa í umboði hennar,
- d) „eign“ merkir fjármuni, hverju nafni sem þeir nefnast, hvort sem þeir eru áþreifanlegir eða óáþreifanlegir, lausafé eða fasteign, efnislegir eða óefnislegir, og lagaleg skjöl eða löggerninga sem sýna fram á eignarrétt yfir slíkum fjármunum eða rétt til þeirra,
- e) „ávinningur af glæp“ merkir hverja þá eign sem er til komin eða fengin, beint eða óbeint, með því að fremja afbrot,
- f) „fyrsting“ eða „haldlagning“ merkir tímabundið bann við yfirfærslu, umbreytingu, ráðstöfun eða flutningi á eign eða töku eignar í tímabundna vörslu eða umsjá samkvæmt ákvörðun dómstóls eða annars lögbærs yfirvalds,
- g) „upptaka“, sem tekur, þar sem við á, einnig til þess að eign sé fyrirgert, merkir varanlega sviptingu eignar samkvæmt ákvörðun dómstóls eða annars lögbærs yfirvalds,

- h) „frumbrot“ merkir hvert það brot sem leitt hefur til þess að myndast hefur ávinningur er getur orðið frumlag brots sem er skilgreint í 23. gr. samnings þessa,
- i) „afhending undir eftirliti“ merkir þá starfsaðferð að hindra ekki að ólöglegar eða grunsamlegar sendingar fari frá, um eða inn á yferráðasvæði eins eða fleiri ríkja, með vitund og undir eftirliti lögbærra yfirvalda þeirra, í því skyni að rannsaka brot og komast að raun um hverjir eiga þátt í því.

3. gr.

Gildissvið.

1. Samningur þessi gildir, í samræmi við skilmála hans, um varnir gegn, rannsókn á og saksókn vegna spillingar og um frystingu, haldlagningu, upptöku og skil á ávinningi af þeim brotum sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum.
2. Að því er varðar framkvæmd þessa samnings er ekki nauðsynlegt að brot, sem hér eru tilgreind, leiði til tjóns eða skaða á eignum ríkisins, nema annað sé tekið fram.

4. gr.

Fullveldisvernd.

1. Samningsríki skulu efna skuldbindingar sínar samkvæmt samningi þessum þannig að samræmist meginreglunum um jafnræði fullvalda ríkja og friðhelgi yferráðasvæða þeirra og meginreglunni um bann við afskiptum af innanríkismálum annarra ríkja.
2. Ekkert í samningi þessum skal veita samningsríki rétt til að fara með lögsögu á yferráðasvæði annars ríkis og gegna þar hlutverkum sem landslög þess síðarnefnda fela yfirvöldum þess einum.

II. KAFLI

Forvarnarráðstafanir.

5. gr.

Stefna og starfshættir við forvarnir gegn spillingu.

1. Hvert samningsríki skal, í samræmi við grundvallarreglur eigin réttarkerfis, móta og hrinda í framkvæmd eða viðhalda skilvirkri, samræmdri stefnu gegn spillingu sem stuðlar að þátttöku samfélagsins og endurspeglar grundvallarreglur réttarríkisins og meginreglurnar um góða opinbera stjórnsýslu og umsýslu opinberra eigna, ráðvendni, gagnsæi og áreiðanleika.
2. Hvert samningsríki skal leitast við að koma á og stuðla að skilvirkum starfsháttum sem miða að því að koma í veg fyrir spillingu.
3. Hvert samningsríki skal leitast við að meta reglubundið viðeigandi lagagerninga og stjórnsýslu-ákvæði í því skyni að ákvarða hvort þau séu fullnægjandi til þess að koma í veg fyrir og berjast gegn spillingu.
4. Samningsríki skulu, eftir því sem við á og í samræmi við grundvallarreglur eigin réttarkerfis, vinna saman innbyrðis og með hlutaðeigandi alþjóðastofnunum og svæðisbundnum stofnunum, að því að koma á og móta þær ráðstafanir sem um getur í þessari grein. Sú samvinna getur tekið til þátttöku í alþjóðaáætlunum og -verkefnum sem miða að því að koma í veg fyrir spillingu.

6. gr.

Stofnun eða stofnanir sem vinna að forvörnum gegn spillingu.

1. Hvert samningsríki skal sjá til þess, í samræmi við grundvallarreglur eigin réttarkerfis, að til sé stofnun eða stofnanir, eftir því sem við á, sem vinna að forvörnum gegn spillingu, m.a. með aðferðum sem hér eru tilgreindar:
 - a) hrinda í framkvæmd þeirri stefnu sem um getur í 5. gr. þessa samnings og, eftir því sem við á, hafa umsjón með og samræma þá framkvæmd,
 - b) efla og miðla þekkingu á því hvernig koma megi í veg fyrir spillingu.
2. Hvert samningsríki skal veita þeirri stofnun eða stofnunum, sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar, nauðsynlegt sjálfstæði, í samræmi við grundvallarreglur eigin réttarkerfis, til þess að stofnunin eða stofnanirnar geti gegnt störfum sínum með skilvirkum hætti án nokkurra ótilhlýði-

legra áhrifa. Nauðsynlegur aðbúnaður og sérhæft starfsfólk skal vera fyrir hendi, auk þjálfunar sem starfsfólk kann að þarfnast til þess að geta gegnt störfum sínum.

3. Hvert samningsríki skal skýra aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna frá nafni og aðsetri þess yfirvalds eða þeirra yfirvalda sem mega liðsinna öðrum samningsríkjum við að móta aðferðir og framkvæma sértækar ráðstafanir til að koma í veg fyrir spillingu.

7. gr.

Hið opinbera.

1. Hvert samningsríki skal, eftir því sem við á og í samræmi við grundvallarreglur réttarkerfis síns, leitast við að taka upp, viðhalda og efla fyrirkomulag, sem lýtur að nýliðun, ráðningu, ráðningarfestu, framgangi í starfi og starfslokum opinberra starfsmanna og, eftir því sem við á, annarra opinberra embættismanna sem ekki eru kjörnir til embættis, sem:
 - a) byggist á meginreglunum um skilvirkni og gagnsæi og á hlutlægum viðmiðunum á borð við verðleika, sanngirni og hæfni,
 - b) felur í sér viðeigandi starfshætti við val og þjálfun einstaklinga í opinberar stöður, sem teljast sérlega berskjaldaðar gagnvart spillingu, og tilfærslu slíkra einstaklinga í aðrar stöður eftir því sem við á,
 - c) stuðlar að viðunandi launakjörum og sanngjörnum launaflokkum, að teknu tilliti til efnahagsþróunar í viðkomandi samningsríki,
 - d) eflir mennta- og starfsmenntunaráætlanir til að gera starfsmönnum kleift að uppfylla kröfur um að þeir leysi opinber störf sín af hendi með sóma og á réttan og viðeigandi hátt og veita þeim sérhæfða og viðeigandi þjálfun sem miðar að því að efla vitund þeirra um hættuna á spillingu sem fylgir störfum þeirra. Í slíkum áætlunum er heimilt að vísa til siðareglna eða viðmiðana um háttsemi sem gilda á viðkomandi sviðum.
2. Enn fremur skal hvert samningsríki taka til athugunar að samþykkja viðeigandi laga- og stjórnsýsluákvæði, sem samrýmast markmiðum þessa samnings og eru í samræmi við grundvallarreglur landslaga þess, í því skyni að setja viðmiðunarreglur um framboð og kjör til opinberra embætta.
3. Enn fremur skal hvert samningsríki taka til skoðunar að gera viðeigandi laga- og stjórnsýsluákvæði, sem samrýmast markmiðum þessa samnings og eru í samræmi við grundvallarreglur landslaga þess, til þess að auka gagnsæi fjármögnunar framboða til opinberra embætta sem kosið er til og, eftir atvikum, fjármögnunar starfsemi stjórnmalaflokka.
4. Hvert samningsríki skal, í samræmi við grundvallarreglur landslaga sinna, leitast við að taka upp, viðhalda og efla fyrirkomulag sem stuðlar að gagnsæi og kemur í veg fyrir hagsmunaárekstra.

8. gr.

Siðareglur opinberra embættismanna.

1. Í því skyni að berjast gegn spillingu skal hvert samningsríki, meðal annars, ýta undir ráðvendni, heiðarleika og ábyrgðartilfinningu meðal opinberra embættismanna í samræmi við grundvallarreglur réttarkerfis síns.
2. Hvert samningsríki skal einkum leitast við að beita, innan eigin stofnana- og réttarkerfis, siðareglum eða viðmiðunum um háttsemi í því skyni að opinberum störfum verði sinnt með sóma og á réttan og viðeigandi hátt.
3. Við framkvæmd ákvæða þessarar greinar skal hvert samningsríki, eftir því sem við á og í samræmi við grundvallarreglur réttarkerfis síns, taka mið af frumkvæði svæðisbundinna stofnana, milli-svæðastofnana og fjölþjóðlegra stofnana í þessu efni, s.s. alþjóðlegum siðareglum opinberra embættismanna sem eru í viðaukanum við ályktun allsherjarþingsins nr. 51/59 frá 12. desember 1996.
4. Enn fremur skal hvert samningsríki, í samræmi við grundvallarreglur landslaga sinna, taka til skoðunar að gera ráðstafanir og koma á fyrirkomulagi sem auðveldar opinberum embættismönnum að tilkynna viðeigandi yfirvöldum um spillingu ef þeir verða varir við slíka háttsemi við skyldustörf.
5. Hvert samningsríki skal, eftir því sem við á og í samræmi við grundvallarreglur landslaga sinna, leitast við að gera ráðstafanir og koma á fyrirkomulagi sem skyldar opinbera embættismenn til að

gefa viðeigandi yfirlýsingar, m.a. um alla aðra starfsemi sem þeir stunda, önnur störf, fjárfestingar, fjármuni, umtalsverðar gjafir eða hagnað sem kann að valda hagsmunaárekstrum vegna starfa þeirra sem opinberir embættismenn.

6. Hvert samningsríki skal, í samræmi við grundvallarreglur landslaga sinna, taka til skoðunar að beita opinbera embættismenn refsiviðurlögum eða grípa til annarra ráðstafana gegn þeim brjóti þeir reglur eða hafi að engu viðmiðanir sem hafa verið settar í samræmi við þessa grein.

9. gr.

Opinber innkaup og fjársýsla hins opinbera.

1. Hvert samningsríki skal, í samræmi við grundvallarreglur réttarkerfis síns, gera nauðsynlegar ráðstafanir til að koma á viðeigandi fyrirkomulagi við opinber innkaup, sem byggist á gagnsæi, samkeppni og hlutlægum viðmiðunum við ákvarðanatöku og gagnast m.a. til að koma í veg fyrir spillingu. Slíkt fyrirkomulag, þar sem viðeigandi viðmiðunargildi kunna að verða lögð til grundvallar, skal m.a. eiga við um:
 - a) upplýsingamiðlun til almennings um innkaupaferli og innkaupasamninga, þ.m.t. upplýsingar um útboð og viðeigandi upplýsingar um gerð samninga, þar sem hugsanlegum bjóðendum gefst nægur tími til að undirbúa og leggja fram tilboð,
 - b) að þáttökuskilyrði séu ákveðin fyrir fram, þ.m.t. valviðmiðanir, valforsendur og útboðsreglur, og þau birt,
 - c) notkun hlutlægra og fyrirframákveðinna viðmiðana þegar teknar eru ákvarðanir um opinber innkaup til þess að auðvelda sannpröfun síðar á réttri beitingu reglna og aðferða,
 - d) skilvirkt endurskoðunarkerfi, þ.m.t. skilvirkt fyrirkomulag áfrýjunar, til þess að málskotsréttur að lögum og lagaleg úrræði séu fyrir hendi ef reglum og aðferðum, sem eru ákveðnar samkvæmt þessari málsgrein, er ekki fylgt,
 - e) ráðstafanir, eftir því sem við á, til að setja reglur um málefni er varða starfsfólk sem annast innkaup, s.s. yfirlýsingu um hagsmuni sem tengjast tilteknum opinberum innkaupum, aðferðir við skimun og kröfur um starfsþjálfun.
2. Hvert samningsríki skal, í samræmi við grundvallarreglur réttarkerfis síns, gera viðeigandi ráðstafanir til að stuðla að gagnsæi og áreiðanleika fjársýslu hins opinbera. Slíkar ráðstafanir skulu m.a. taka til:
 - a) afgreiðslu fjárlaga,
 - b) að tilkynnt sé tímanlega um tekjur og útgjöld,
 - c) fyrirkomulags reikningsskila- og endurskoðunarstaðla og tengds eftirlits,
 - d) skilvirks og öflugs fyrirkomulags áhættustjórnunar og innra eftirlits og
 - e) úrbóta, eftir því sem við á, ef þeim kröfum, sem kveðið er á um í þessari málsgrein, er ekki fullnægt.
3. Hvert samningsríki skal gera almennar ráðstafanir og stjórnarsýsluráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur og í samræmi við grundvallarreglur landslaga sinna, til að varðveita heilleika bókhaldsgagna, skráa, reikningsskila eða annarra skjala er tengjast opinberum útgjöldum og tekjum og til að koma í veg fyrir fölsun slíkra skjala.

10. gr.

Upplýsingamiðlun til almennings.

Með tilliti til nauðsynjar þess að berjast gegn spillingu skal hvert samningsríki, í samræmi við grundvallarreglur landslaga sinna, grípa til ráðstafana, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að auka gagnsæi opinberrar stjórnarsýslu, þ.m.t. að því er varðar skipulag hennar, framkvæmd og ákvarðanatökufærli eftir því sem við á. Slíkar ráðstafanir geta m.a. tekið til eftirfarandi þátta:

- a) að setja verklagsreglur eða reglur sem veita almenningi aðgang, eftir því sem við á, að upplýsingum um skipulag, framkvæmd og ákvarðanatökufærli opinberrar stjórnarsýslu og, að teknu tilhlýðilegu tilliti til verndunar einkalífs og persónuupplýsinga, um ákvarðanir og löggerninga er varða almenning,
- b) að einfalda stjórnarsýslureglur, eftir því sem við á, í því skyni að veita almenningi greiðari aðgang að lögbærum yfirlögum er sjá um ákvarðanatöku og

- c) að birta upplýsingar sem kunna að taka til reglubundinna skýrslna um hættu á spillingu innan opinberrar stjórnýslu þess.

11. gr.

Ráðstafanir að því er varðar dómstóla og embætti saksóknara.

1. Með hliðsjón af sjálfstæði dómvaldsins og mikilvægu hlutverki þess í baráttunni gegn spillingu skal hvert samningsríki, í samræmi við grundvallarreglur réttarkerfis síns og án þess að það hafi áhrif á sjálfstæði dómvaldsins, gera ráðstafanir til að efla ráðvendni og koma í veg fyrir að tilefni gefist til spillingar í hópi dómara. Fyrirnefndar ráðstafanir geta falið í sér reglur um háttsemi dómara.
2. Ráðstafanir í sömu veru og þær, sem eru gerðar skv. 1. mgr. þessarar greinar, má innleiða og beita innan embættis saksóknara í þeim samningsríkjum þar sem saksóknari er ekki hluti dómvaldsins heldur nýtur sambærilegs sjálfstæðis og dómara.

12. gr.

Einkageirinn.

1. Hvert samningsríki skal gera ráðstafanir, í samræmi við grundvallarreglur landslaga sinna, til að koma í veg fyrir spillingu þar sem einkageirinn kemur við sögu, efla notkun reikningsskila- og endurskoðunarstaðla innan einkageirans og, ef við á, beita viðurlögum á sviði einkamálaréttar, stjórnýsluréttar og refsiréttar við því að fara ekki að slíkum ráðstöfunum, sem eru skilvirk, í réttu hlutafalli við brot og letjandi.
2. Ráðstafanir til að ná þessu fram geta m.a. falið í sér eftirfarandi:
 - a) að samstarf milli embætta, sem gegna því hlutverki að framfylgja lögum, og viðeigandi einkaaðila, verði eftt,
 - b) að stuðlað verði að þróun staðla og reglna, sem ætlað er að standa vörð um ráðvendni innan viðeigandi einkafyrirtækja, þ.m.t. siðareglur, til að fyrirtæki og allar viðkomandi starfstéttir stundi iðju sína á réttan, sómasamlegan og viðeigandi hátt og til að koma í veg fyrir hagsmuna-árekstra, enn fremur að góðir viðskiptahættir fyrirtækja og í samningsbundnum tengslum fyrirtækja og ríkis verði eflir,
 - c) að gagnsæi meðal einkafyrirtækja, verði eftt, þ.m.t., ef við á, ráðstafanir varðandi deili á lögaðilum og einstaklingum sem tengjast stofnun og stjórnun viðskiptafyrirtækja,
 - d) að komið verði í veg fyrir misnotkun reglna um einkafyrirtæki, þ.m.t. reglur um styrki og leyfi sem opinber yfirvöld veita vegna atvinnustarfsemi,
 - e) að komið verði í veg fyrir hagsmunaárekstra með því að setja hömlur, eftir því sem við á og í hæfilega langan tíma, á atvinnustarfsemi fyrrverandi opinberra embættismanna eða á ráðningu opinberra embættismanna til einkageirans, eftir að þeir hafa sagt upp störfum eða farið á eftirlaun, ef starfsemi þeirra eða störf tengjast beint störfum sem þeir gegndu eða höfðu umsjón með þegar þeir gegndu embætti,
 - f) að tryggt verði að innra eftirlit einkafyrirtækja, að teknu tilliti til skipulags þeirra og stærðar, sé nægjanlegt til að mögulega megi koma í veg fyrir og koma upp um spillingarmál og að bókhald og tilskilin reikningsskil slíkra einkafyrirtækja lúti viðeigandi reglum um endurskoðun og vottun.
3. Í því skyni að koma í veg fyrir spillingu skal hvert samningsríki grípa til ráðstafana, eftir því sem nauðsyn krefur, innan ramma laga sinna og reglugerða að því er varðar reikningshald og -færslur, upplýsingar í reikningsskilum og reikningsskila- og endurskoðunarstaðla, til að banna eftirtalda verknaði í þeim tilgangi að fremja eitthvert þeirra brota sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum:
 - a) að halda óskráð bókhald,
 - b) að stunda viðskipti sem ekki eru skráð eða gerð grein fyrir með fullnægjandi hætti,
 - c) að skrá útgjöld sem ekki eiga sér stoð,
 - d) að skrá lánaskuldbindingar undir fölsku yfirskini,
 - e) að nota fölsuð skjöl og
 - f) að eyða bókhaldsskjölum vísitandi fyrr en lög mæla fyrir um.

4. Hvert samningsríki skal hafna því að hægt sé að nýta útgjöld, sem fara í mútugreiðslur, sem frádrátt frá skatti, en mútur eru einn efnisþátta þeirra brota sem gerð eru refsiverð í samræmi við ákvæði 15. og 16. gr. samnings þessa og, ef við á, önnur útgjöld sem ýta undir spillingu.

13. gr.

Þátttaka samfélagsins.

1. Hvert samningsríki skal gera viðeigandi ráðstafanir, eftir bestu getu og í samræmi við grundvallarreglur landslaga sinna, til að efla virka þátttöku einstaklinga og hópa utan hins opinbera, t.d. hins borgaralega samfélags, frjálsra félagasamtaka og samfélagslegra samtaka, í því að koma í veg fyrir og berjast gegn spillingu og til að auka vitund almennings um spillingu, orsakir hennar og alvarleika og þá ógn sem af henni stafar. Styrkja skal þessa þátttöku með því m.a.:
 - a) að auka gagnsæi í ákvarðanatökuferlinu og stuðla að því að almenningur leggi þar sitt af mörkum,
 - b) að sjá til þess að almenningur hafi greiðan aðgang að upplýsingum,
 - c) að stunda upplýsingagiöf til almennings og stuðla þannig að því að hann láti spillingu ekki líðast, svo og að fræða almenning, þ.m.t. námsefni í grunn- og framhaldsskólum og á háskólastigi,
 - d) að virða, efla og standa vörð um frelsi til að leita að, taka við, birta og miðla upplýsingum um spillingu. Þetta frelsi getur verið tilteknum takmörkunum háð en þær skulu einvörðungu vera lögum samkvæmt og nauðsynlegar:
 - i. til þess að réttindi annarra og mannorð séu virt,
 - ii. til þess að standa vörð um þjóðaröryggi eða allsherjarreglu eða lýðheilsu eða almennt siðgæði.
2. Hvert samningsríki skal gera viðeigandi ráðstafanir til að tryggja að almenningur kunni skil á þeim stofnunum sem berjast gegn spillingu og getið er um í samningi þessum og skal það veita aðgang að slíkum stofnunum, eftir því sem við á, til að hægt sé að tilkynna öll tilvik, þ.m.t. nafnlaust, sem telja má að séu refsiverð brot samkvæmt samningi þessum.

14. gr.

Ráðstafanir til að koma í veg fyrir peningabætti.

1. Hvert samningsríki skal:
 - a) koma á, eins og það hefur heimildir til, heildstæðu reglu- og eftirlitskerfi innanlands er þjóni bönkum og öðrum fjármálastofnunum, þ.m.t. einstaklingar eða lögaðilar sem veita formlega eða óformlega þjónustu við flutning peninga eða verðmæta, og, eftir því sem við á, öðrum aðilum, sem eru sérstaklega berskjaldaðir fyrir peningabætti, í því skyni að koma í veg fyrir og koma upp um peningabætti í hvaða mynd sem er og skal með slíku kerfi leggja áherslu á kröfur um að vita deili á viðskiptamönnum og, eftir því sem við á, raunverulegum eiganda, kröfur á sviði bókhalds og kröfur um að tilkynna um grunsamleg viðskipti,
 - b) sjá til þess, með fyrirvara um ákvæði 46. gr. samnings þessa, að stjórnvöld, eftirlitsyfirvöld, löggæsluyfirvöld og önnur yfirvöld, sem heyja baráttu gegn peningabætti (þar með talin dómsmálayfirvöld þar sem það á við samkvæmt landslögum), geti unnið saman og skipst á upplýsingum, á lands- og alþjóðavísu, með þeim skilyrðum sem landslög kveða á um og skulu, í því skyni, taka til skoðunar að koma á fót peningabættisskrifstofu er gegni því hlutverki á landsvísu að safna, vinna úr og miðla upplýsingum um hugsanlegt peningabætti.
2. Samningsríki skulu taka til skoðunar að gera raunhæfar ráðstafanir til að koma upp um og fylgjast með flutningi á peningum og viðeigandi viðskiptabréfum yfir landamæri sín, að því tilskildu að þess sé gætt að upplýsingar séu notaðar með réttum hætti og án þess að flutningur á lögum fjármagni sé á nokkurn hátt hindraður. Sem dæmi um slíkar ráðstafanir má nefna kröfu um að einstakir menn og fyrirtæki tilkynni um flutning á umtalsverðum peningaupphæðum og viðeigandi viðskiptabréfum yfir landamæri.
3. Samningsríki skulu taka til skoðunar að gera viðeigandi og raunhæfar ráðstafanir til að skylda fjármálastofnanir, þ.m.t. fyrirtæki sem annast yfirfærslu á fé, til:

- a) að gefa nákvæmar og markvissar upplýsingar um upphaflegan sendanda á eyðublöðum vegna rafrænnar yfirfærslu fjármuna og á öllum skilaboðum sem henni fylgja,
 - b) að slíkum upplýsingum sé haldið til haga í öllu greiðsluferlinu og
 - c) að beita auknu eftirliti með yfirfærslu fjármuna þar sem ekki liggja fyrir fullnægjandi upplýsingar um upphaflegan sendanda.
4. Samningsríki eru hvött til þess, þegar komið er á heildstæðu reglu- og eftirlitskerfi innanlands samkvæmt skilmálum þessarar greinar og með fyrirvara um ákvæði allra annarra greina samnings þessa, að nýta sér, sem viðmiðun, viðeigandi frumkvæði svæðisbundinna stofnana, millisvæðastofnana og fjölþjóðlegra stofnana í baráttunni gegn peningabætti.
 5. Samningsríki skulu leitast við að koma á og efla alþjóðlega og svæðisbundna samvinnu, samvinnu innan svæða og tvíhliða samvinnu milli dómsmálafyrivalda, löggæslufyrivalda og yfirvalda á sviði fjármálaeftirlits í því skyni að berjast gegn peningabætti.

III. KAFLI

Athæfi sem gert er refsivert og framkvæmd laga.

15. gr.

Mútur til innlendra, opinberra embættismanna.

Hvert samningsríki skal setja lagaákvæði og samþykkja aðrar ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að gera eftirtalin brot refsiverð þegar um ásetning er að ræða:

- a) að lofa, bjóða eða veita, með beinum eða óbeinum hætti, opinberum embættismanni óréttmætan ávinning, honum sjálfum eða öðrum manni eða aðila til handa, í því skyni að hann hafi uppi tiltekna háttsemi eða láti eitthvað ógert í tengslum við skyldustörf sín,
- b) ef opinber embættismaður falast eftir eða þiggur óréttmætan ávinning, með beinum eða óbeinum hætti, sjálfum sér eða öðrum manni eða aðila til handa, gegn því að hann hafi uppi tiltekna háttsemi eða láti eitthvað ógert í tengslum við skyldustörf sín.

16. gr.

Mútugreiðslur til erlendra, opinberra embættismanna og embættismanna alþjóðastofnana.

1. Hvert samningsríki skal setja lagaákvæði og samþykkja aðrar ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að gera eftirfarandi brot refsiverð, þegar um ásetning er að ræða: að lofa, bjóða eða veita, með beinum eða óbeinum hætti, erlendum, opinberum embættismanni eða embættismanni alþjóðastofnunar óréttmætan ávinning, honum sjálfum eða öðrum manni eða aðila til handa, í því skyni að hann hafi uppi tiltekna háttsemi eða láti eitthvað ógert í tengslum við skyldustörf sín til þess að fá eða halda viðskiptalegum eða öðrum óréttmætum ávinningi í tengslum við alþjóðleg viðskipti.
2. Hvert samningsríki skal taka til athugunar að setja lagaákvæði og samþykkja aðrar ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að unnt sé að gera það refsivert brot, þegar um ásetning er að ræða, að erlendum, opinber embættismaður eða embættismaður alþjóðastofnunar falist eftir eða þiggi óréttmætan ávinning, með beinum eða óbeinum hætti, sjálfum sér eða öðrum manni eða aðila til handa, gegn því að hann hafi uppi tiltekna háttsemi eða láti eitthvað ógert í tengslum við skyldustörf sín.

17. gr.

Fjárdráttur, óréttmæt nýting eða önnur óheimil notkun eignar af hálfu opinbers embættismanns.

Hvert samningsríki skal setja lagaákvæði og samþykkja aðrar ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að unnt sé að gera það refsivert brot, þegar um ásetning er að ræða, að opinber embættismaður dragi sér fé, nýti á óréttmætan hátt eða noti án heimildar með öðrum hætti eignir, fé úr opinberum sjóðum eða einkasjóðum eða verðbréf eða hvers kyns önnur verðmæti sem honum er treyst fyrir stöðu sinnar vegna, í eigin þágu eða í þágu annars manns eða aðila.

18. gr.

Áhrifakaup.

Hvert samningsríki skal taka til athugunar að setja lagaákvæði og samþykkja aðrar ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að unnt sé að gera eftirtalin brot refsiverð þegar um ásetning er að ræða:

- a) að lofa, bjóða eða veita opinberum embættismanni eða öðrum manni, með beinum eða óbeinum hætti, óréttmætan ávinning í því skyni að embættismaðurinn eða maðurinn misnoti raunveruleg eða ætluð áhrif sín í því skyni að fá óréttmætan ávinning fyrir upphaflegan hvatamann verknadarins eða annan mann frá stjórnsýslustofnun eða opinberu yfirvaldi í samningsríkinu,
- b) að opinber embættismaður eða annar maður falist eftir eða þiggi óréttmætan ávinning, með beinum eða óbeinum hætti, sjálfum sér eða öðrum manni til handa, gegn því að embættismaðurinn eða maðurinn misnoti raunveruleg eða ætluð áhrif sín í því skyni að fá óréttmætan ávinning frá stjórnsýslustofnun eða opinberu yfirvaldi í samningsríkinu.

19. gr.

Að misnota stöðu sína.

Hvert samningsríki skal taka til athugunar að setja lagaákvæði og samþykkja aðrar ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að gera það að refsiverðu broti að opinber embættismaður misnoti starf sitt eða stöðu af ásettu ráði, þ.e. hafi uppi tiltekna háttsemi eða láti hjá líða að aðhafast eitthvað við störf sín og brjóti með því lög, í þeim tilgangi að fá óréttmætan ávinning sjálfum sér eða öðrum manni eða aðila til handa.

20. gr.

Að auðgast á ólöglegan hátt.

Með fyrirvara um ákvæði stjórnarskrár sinnar og grunnreglur réttarkerfis síns skal hvert samningsríki taka til athugunar að setja lagaákvæði og samþykkja aðrar ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að unnt sé að gera það refsivert brot, þegar um ásetning er að ræða, að auðgast á ólöglegan hátt, þ.e. þegar veruleg aukning verður á fjármunum opinbers embættismanns sem hann getur ekki með góðu móti útskýrt með tilliti til lögmætra tekna sinna.

21. gr.

Mútugreiðslur innan einkageirans.

Hvert samningsríki skal taka til athugunar að setja lagaákvæði og samþykkja aðrar ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að unnt sé að gera eftirtalin brot í atvinnu-, fjármála- eða viðskiptastarfsemi refsiverð þegar um ásetning er að ræða:

- a) að lofa, bjóða eða veita, með beinum eða óbeinum hætti, manni sem stjórnar einkafyrirtæki eða starfar fyrir slíkt fyrirtæki, í hvaða stöðu sem er, óréttmætan ávinning, honum sjálfum eða öðrum manni til handa, í því skyni að hann hafi uppi tiltekna háttsemi eða láti eitthvað ógert og bregðist með því skyldum sínum,
- b) að maður, sem stjórnar einkafyrirtæki eða starfar fyrir slíkt fyrirtæki, í hvaða stöðu sem er, falist eftir eða þiggi óréttmætan ávinning, með beinum eða óbeinum hætti, sjálfum sér eða öðrum manni til handa, gegn því að hann hafi uppi tiltekna háttsemi eða láti eitthvað ógert og bregðist með því skyldum sínum.

22. gr.

Fjárdráttur á eignum í einkageiranum.

Hvert samningsríki skal taka til athugunar að setja lagaákvæði og samþykkja aðrar ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að gera það refsivert brot, þegar um ásetning er að ræða, í atvinnu-, fjármála- eða viðskiptastarfsemi, að maður sem stjórnar einkafyrirtæki eða starfar fyrir slíkt fyrirtæki, í hvaða stöðu sem er, dragi sér eignir, fé úr einkasjóðum, verðbréf eða önnur verðmæti sem honum eru falin stöðu sinnar vegna.

23. gr.

Dvætti ávinnings af glæp.

1. Hvert samningsríki skal, í samræmi við grundvallarreglur landslaga sinna, setja lagaákvæði og samþykkja aðrar ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að gera það að refsiverðu broti þegar um ásetning er að ræða:
 - a) i. að umbreyta eign eða yfirfæra, vitandi að um ávinning af glæp er að ræða, í því skyni að leyna eða dylja ólöglegan uppruna hennar eða að aðstoða mann, sem á þátt í því að fremja frumbrotið, við að komast hjá lögfylgjum gerðar sinnar,
 - ii. að leyna eða dylja raunverulegt eðli, uppruna, staðsetningu, ráðstöfun eða flutning eignar eða eignarréttar á henni eða réttinda sem eru henni tengd, vitandi að slík eign er ávinningur af glæp,
 - b) með fyrirvara um grundvallarhugtök réttarkerfis síns:
 - i. að afla sér eignar, hafa hana í vörslu eða nýta hana, vitandi, þegar við henni var tekið, að um ávinning af glæp var að ræða,
 - ii. að eiga aðild að einhverjum þeim brotum, sem gerð eru refsiverð í samræmi við ákvæði þessarar greinar, tengjast þeim, sammælast við aðra um þau, gera tilraun til þeirra og aðstoða við þau, hvetja til, stuðla að eða leggja á ráðin um þau.
2. Að því er varðar framkvæmd eða beitingu ákvæða 1. mgr. þessarar greinar:
 - a) skal hvert samningsríki gera sér far um að beita ákvæðum 1. mgr. þessarar greinar gagnvart frumbrotum í víðasta skilningi,
 - b) skal hvert samningsríki telja til frumbrota, að lágmarki, vítt svið brota sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum,
 - c) skulu brot, sem eru framin jafnt innan lögsögu viðkomandi samningsríkis sem utan, talin til frumbrota að því er varðar ákvæði b-liðar hér að framan. Brot, framin utan lögsögu samningsríkis, skulu þó því aðeins talin frumbrot að sú háttsemi sem um ræðir sé refsiverð samkvæmt landslögum þess ríkis þar sem hún er höfð uppi og myndi teljast refsiverð samkvæmt landslögum þess samningsríkis sem beitir eða hrindir ákvæðum þessarar greinar í framkvæmd hefði hún verið höfð þar uppi,
 - d) skal hvert samningsríki láta aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna í té texta laga sinna ákvæðum þessarar greinar til framkvæmdar og texta allra síðari breytinga á þeim lögum eða lýsingu á þeim,
 - e) er heimilt að kveða svo á, sé krafa gerð þar um samkvæmt grundvallarreglum landslaga samningsríkis, að þau brot, sem frá er greint í 1. mgr. þessarar greinar, séu þeim mönnum, er frömdu frumbrotið, óviðkomandi.

24. gr.

Eignum leynt.

Með fyrirvara um ákvæði 23. gr. þessa samnings skal hvert samningsríki taka til athugunar að setja lagaákvæði og samþykkja aðrar ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að gera það refsivert brot, þegar um ásetning er að ræða, að leyna eða varðveita áfram eign ef viðkomandi maður veit að slík eign er til komin vegna brots, sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum, ef það er framið eftir að eitthvert þeirra brota, sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, var framið, án þess að viðkomandi hafi átt hlutdeild í slíku broti.

25. gr.

Að hindra framgang réttvísinnar.

Hvert samningsríki skal setja lagaákvæði og samþykkja aðrar ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að gera eftirfarandi brot refsiverð, þegar um ásetning er að ræða:

- a) að beita líkamlegu ofbeldi, hótunum eða ógnunum eða lofa, bjóða eða veita óréttmætan ávinning í því skyni að fá fram rangan vitnisburð eða hindra að vitni geti borið fyrir rétti eða að sönnunargögn séu lögð fram við málsmeðferð vegna brota sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum,

- b) að beita líkamlegu ofbeldi, hótunum eða ógnunum í því skyni að hindra embættismann réttarkerfisins eða opinberan starfsmann, sem vinnur við að framfylgja lögum, við skyldustörf í tengslum við brot sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum. Ekkert í málsgrein þessari skerðir rétt samningsríkja til þess að hafa löggjöf sem verndar aðra hópa opinberra embættismanna.

26. gr.

Ábyrgð lögaðila.

1. Hvert samningsríki skal samþykkja ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, í samræmi við meginreglur laga sinna, til þess að unnt sé að gera lögaðila ábyrga fyrir hlutdeild í brotum sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum.
2. Ábyrgð lögaðila getur, með fyrirvara um meginreglur landslaga samningsríkis, verið á sviði refsí- eða einkamálaréttar eða verið stjórnslulegs eðlis.
3. Slík ábyrgð hefur engin áhrif á refsíábyrgð þeirra einstaklinga sem hafa framið brotin.
4. Hvert samningsríki skal sjá til þess sérstaklega að lögaðilar, sem gerðir eru ábyrgir í samræmi við ákvæði þessarar greinar, sæti refsingum eða öðrum viðurlögum, þar með talið sektum, sem eru skilvirk, í réttu hlutfalli við brot og letjandi.

27. gr.

Þátttaka og tilraunir.

1. Hvert samningsríki skal setja lagaákvæði og samþykkja aðrar ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að gera að refsiverðu broti, samkvæmt landslögum sínum, hvers kyns þátttöku, t.d. sem vitorðsmaður, aðstoðarmaður eða hvatamaður, í broti sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum.
2. Hvert samningsríki getur sett lagaákvæði og samþykkt aðrar ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að gera að refsiverðu broti, samkvæmt landslögum sínum, tilraun til að fremja brot sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum.
3. Hvert samningsríki getur sett lagaákvæði og samþykkt aðrar ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að gera að refsiverðu broti, samkvæmt landslögum sínum, undirbúning að broti sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum.

28. gr.

Vitneskja, ásetningur og tilgangur sem nauðsynlegar forsendur brots.

Álykta má um vitneskju, ásetning eða tilgang sem er nauðsynleg forsenda brots, sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum, af hlutlægum, raunverulegum málavöxtum.

29. gr.

Fyrningarákvæði.

Hvert samningsríki skal, þar sem við á, setja ákvæði í landslög sín um langan fyrningarfrest til málshöfðunar vegna brota sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum og setja ákvæði um lengri fyrningarfrest til málshöfðunar eða kveða á um tímabundið afnám fyrningarfrests þegar meintur brotamaður hefur komið sér undan málshöfðun.

30. gr.

Saksókn, dómsálagning og viðurlög.

1. Hvert samningsríki skal gera þá háttsemi að fremja brot, sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum, háða viðurlögum þar sem tekið er tillit til þess hversu alvarlegt brotið er.
2. Hvert samningsríki skal gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að koma á eða viðhalda, í samræmi við réttarkerfi sitt og stjórnskipunarreglur, hæfilegu jafnvægi milli friðhelgi eða sérréttinda gagnvart lögsögu dómstóla, sem opinberir embættismenn njóta vegna skyldustarfa sinna, og möguleikans, ef þörf krefur, á að rannsaka, sækja til saka og dæma með skilvirkum hætti fyrir brot sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum.

3. Hvert samningsríki skal leitast við að tryggja að sérhverjum heimildum samkvæmt landslögum, er varða saksókn manna vegna brota sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, sé beitt þannig að ráðstafanir til þess að framfylgja lögum verði sem skilvirkastar, að því er þau brot varðar, og að eðlilegt tillit sé tekið til nauðsynjar þess að koma í veg fyrir að slík brot séu framin.
4. Hvert samningsríki skal, að því er varðar brot sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum, gera viðeigandi ráðstafanir, í samræmi við landslög sín og með tilhlýðilegu tilliti til réttinda varnaraðila, til þess að reyna að tryggja að í skilyrðum, sem eru sett fyrir því að leysa sakborning úr haldi meðan réttarhalda er beðið eða málið er til meðferðar fyrir áfrýjunardómstóli, sé tekið tillit til nauðsynjar þess að tryggja nærveru sakbornings við meðferð sakamáls sem fer fram síðar.
5. Hvert samningsríki skal taka tillit til alvarleika þeirra brota sem um ræðir þegar hugsanleg lausn eða reynslulausn þeirra, sem hafa verið sakfelldir fyrir slík brot, kemur til álita.
6. Hvert samningsríki skal, að svo miklu leyti sem það samrýmist grundvallarreglum réttarkerfis þess, taka til athugunar að setja reglur sem heimila hlutaðeigandi yfirvaldi, ef við á, að víkja opinberum embættismanni, sem hefur verið sakaður um brot sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum, úr starfi fyrir fullt og allt eða tímabundið eða flytja hann til í starfi, að teknu tilliti til meginreglunnar um sakleysi uns sekt er sönnuð.
7. Þegar alvarleiki brots réttlætir það skal hvert samningsríki, að svo miklu leyti sem það samrýmist grundvallarreglum réttarkerfis þess, taka til skoðunar að setja reglur um að lýsa menn, sem hafa verið fundnir sekir um brot, sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, vanhæfa með dómsúrskurði eða öðrum viðeigandi hætti og eins lengi og mælt er fyrir um í landslögum þess:
 - a) til að gegna opinberri stöðu og
 - b) til að gegna stöðu í fyrirtæki sem er að öllu leyti eða að hluta í eigu ríkisins.
8. Ákvæði 1. mgr. þessarar greinar hafa ekki áhrif á það þegar lögbær yfirvöld beita opinbera starfsmenn agavaldi.
9. Ekkert í samningi þessum skal skerða gildi þeirrar meginreglu að um lýsingu á brotum þeim, sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum og á viðeigandi vörnum eða öðrum meginreglum laga, sem skera úr um það hvort tiltekin háttsemi sé lögleg, skuli farið að landslögum samningsríkis og að saksótt skuli fyrir brotin og fyrir þau refsað samkvæmt þeim lögum.
10. Samningsríki skulu gera sér far um að stuðla að því að menn, sem hafa verið sakfelldir fyrir brot sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, verði aðlagðir samfélaginu að nýju.

31. gr.

Frysting, haldlagning og upptaka.

1. Hvert samningsríki skal, að því marki sem frekast er unnt innan réttarkerfis þess, gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að gera megi upptæk:
 - a) ávinning af glæp, sem rekja má til brota sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, eða eignar sem að verðmæti svarar til slíks ávinnings,
 - b) eignir, búnað eða önnur tæki sem eru notuð eða ætluð til notkunar við að fremja brot sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum.
2. Hvert samningsríki skal gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að unnt sé að bera kennsl á, rekja, frysta eða leggja hald á einhverja þá hluti sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar til þess að gera þá upptæka síðar.
3. Hvert samningsríki skal, í samræmi við landslög sín, setja lagaákvæði og samþykkja aðrar ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að setja reglur um umsýslu eigna, af hálfu lögbærra yfirvalda, sem hafa verið frystar, sem lagt hefur verið hald á eða sem hafa verið gerðar upptækar í samræmi við ákvæði 1. og 2. gr. samnings þessa.
4. Hafri slíkum ávinningi af glæp verið breytt í eða skipt fyrir aðra eign, að hluta eða til fulls, má ráðstafa henni í stað ávinningsins með sama hætti og fjallað er um í grein þessari.
5. Hafri slíkum ávinningi af glæp verið blandað saman við eignir, sem aflað hefur verið með lög-mætum hætti, má, án þess þó að neinn réttur til frystingar eða haldlagningar sé skertur, gera þær eignir upptækar allt að matsverði þess ávinnings sem blandað var saman við þær.
6. Ráðstafanirnar, sem um getur í þessari grein, skulu einnig eiga við um tekjur eða annan hagnað af slíkum ávinningi af glæp, eignum, sem slíkum ávinningi af glæp hefur verið breytt eða skipt í,

eða eignum, sem slíkum ávinningi af glæp hefur verið blandað saman við, með sama hætti og að sama marki og um væri að ræða ávinning af glæp.

7. Hvert samningsríki skal, að því er varðar ákvæði greinar þessarar og 55. gr. samnings þessa, veita dómstólum í eigin landi eða öðrum lögbærum yfirvöldum heimild til þess að úrskurða að banka-, fjármála- eða viðskiptagögn skuli látin í té eða hald á þau lagt. Samningsríki skal ekki neita að aðhafast samkvæmt ákvæðum greinar þessarar sakir bankaleyndar.
8. Samningsríki geta metið þann kost að krefjast þess að brotamaður sýni fram á lögmæti uppruna slíks meints ávinnings af glæp eða annarrar eignar, sem hvort tveggja má gera upptækt, að því marki sem slík krafa er í samræmi við meginreglur landslaga þeirra og stríðir ekki gegn eðlilegri dómsmeðferð og málsmeðferð af öðru tagi.
9. Eigi skal túlka ákvæði greinar þessarar þannig að til skerðingar komi á rétti grandlausra þriðju aðila.
10. Grein þessi skerðir í engu þá meginreglu að skilgreina beri og beita þeim aðferðum sem hún fjallar um í samræmi við og með fyrirvara um ákvæði landslaga samningsríkis.

32. gr.

Vernd vitna, sérfræðinga og brotþola.

1. Hvert samningsríki skal eftir bestu getu gera viðeigandi ráðstafanir í samræmi við réttarkerfi sitt til að veita vitnum þeim og sérfræðingum, sem bera vitni varðandi brot sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, virka vernd gegn hugsanlegum hefndum eða ógnunum og, eftir atvikum, skyldmennum þeirra og öðrum nákomnum.
2. Þær ráðstafanir sem eru fyrirhugaðar samkvæmt ákvæðum 1. mgr. þessarar greinar geta m.a. verið fölgnar í eftirfarandi, með fyrirvara um réttindi hins stefnda, meðal annars rétt hans til sanngjarnrar málsmeðferðar:
 - a) að koma á tilhögun sem er ætlað að veita slíku fólki líkamlega vernd; nefna má, að því marki sem nauðsyn krefur og er gerlegt, að finna því ný heimkynni og að heimila, þegar við á, að upplýsingum um hverjir eigi í hlut sé haldið leyndum, svo og upplýsingum um dvalarstað þeirra eða að aðgangur að slíkum upplýsingum sé takmarkaður,
 - b) að setja reglur um sönnunarfærslu sem heimila vitnum og sérfræðingum að bera vitni með þeim hætti að öryggi þeirra sé tryggt, til dæmis að heimilt sé að bera vitni með aðstoð samskiptatækni, t.d. myndupptökum eða með öðrum viðeigandi hætti.
3. Samningsríki skulu taka til athugunar að ganga frá samningum eða fyrirkomulagi við önnur ríki um að finna mönnum, sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar, ný heimkynni.
4. Ákvæði þessarar greinar gilda einnig um brotþola ef þeir eru vitni.
5. Hvert samningsríki skal, með fyrirvara um ákvæði landslaga sinna, sjá til þess að unnt sé að koma sjónarmiðum brotþola og málum, sem á þeim hvíla, á framfæri og fjalla um þau á viðeigandi stigum meðferðar sakamála, sem eru höfðuð gegn brotamönnum, með þeim hætti að réttindi varnaraðila séu ekki skert.

33. gr.

Vernd þeirra sem veita upplýsingar.

Hvert samningsríki skal taka til athugunar að innleiða í réttarkerfi sitt viðeigandi ráðstafanir til að veita hverjum þeim, sem í góðri trú og af skynsamlegum ástæðum tilkynnir lögbærum yfirvöldum um málsatvik, er varða brot, sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, vernd gegn óréttmætri meðferð.

34. gr.

Afleiðingar spillingarmála.

Hvert samningsríki skal, að teknu viðeigandi tilliti til réttinda þriðju aðila sem þeir öðluðust í góðri trú, gera ráðstafanir, í samræmi við grundvallarreglur landslaga sinna, til þess að takast á við afleiðingar spillingar. Samningsríki geta, í þessu tilliti, litið svo á að spilling sé mikilvægur þáttur í málarekstri í því skyni að ógilda eða rifta samningi, afturkalla sérleyfi eða annan sambærilegan gerning eða grípa til annarra aðgerða til úrbóta.

35. gr.

Skaðabætur.

Hvert samningsríki skal gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, í samræmi við meginreglur landslaga sinna, til að tryggja að aðilar eða einstaklingar, sem hafa orðið fyrir tjóni vegna spillingarmáls, hafi rétt til að höfða skaðabótamál gegn þeim sem eru ábyrgir fyrir tjóninu.

36. gr.

Sérhæfð yfirvöld.

Hvert samningsríki skal sjá til þess, í samræmi við grundvallarreglur réttarkerfis síns, að til sé stofnun eða stofnanir eða einstaklingar sem eru sérhæfðir í að berjast gegn spillingu með því að framfylgja lögum. Nauðsynlegt er að sjálfstæði slíkrar stofnunar eða stofnana eða einstaklinga sé tryggt, í samræmi við grundvallarreglur réttarkerfis samningsríkisins, til þess að gera þeim kleift að sinna störfum sínum með skilvirkum hætti án nokkurra ótilhlýðilegra áhrifa. Slíkir einstaklingar eða starfsfólk slíkrar stofnunar eða stofnana skal fá viðeigandi þjálfun og úrræði til að inna verkefni sín af hendi.

37. gr.

Samstarf við löggæsluyfirvöld.

1. Hvert samningsríki skal gera viðeigandi ráðstafanir til að hvetja menn, sem taka þátt í eða hafa tekið þátt í að fremja brot, sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum, til þess að afhenda upplýsingar sem gagnast lögbærum yfirvöldum við rannsókn og sönnunarfærslu og til þess að veita lögbærum yfirvöldum raunverulega, tiltekna aðstoð sem kann að stuðla að því að brotamenn verði sviptir ávinningi af glæp og að slíkur ávinningur verði endurheimtur.
2. Hvert samningsríki skal taka til skoðunar að hafa þann möguleika fyrir hendi, þegar við á, að milda refsingu sakbornings sem veitir mikilvæga aðstoð við rannsókn eða saksókn vegna brots sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum.
3. Hvert samningsríki skal taka til skoðunar að hafa þann möguleika fyrir hendi, í samræmi við grundvallarreglur landslaga sinna, að maður, sem veitir mikilvæga aðstoð við rannsókn eða saksókn vegna brots, sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum, sé undanþeginn saksókn.
4. Slíkir menn skulu njóta verndar, að breyttu breytanda, eins og kveðið er á um í 32. gr. samnings þessa.
5. Sé maður, sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar og staddur er í einu samningsríki, fær um að veita lögbærum yfirvöldum í öðru samningsríki mikilvæga aðstoð geta hlutaðeigandi samningsríki tekið til skoðunar að ganga frá samningum eða fyrirkomulagi, í samræmi við landslög sín, þess efnis að síðarnefnda samningsríkið veiti þá meðferð sem sett er fram í 2. og 3. mgr. þessarar greinar.

38. gr.

Samstarf milli yfirvalda einstakra ríkja.

Hvert samningsríki skal gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að hvetja, í samræmi við landslög sín, til samstarfs milli opinberra yfirvalda, sem og opinberra embættismanna, annars vegar og hins vegar yfirvalda sem annast rannsókn brota og saksókn vegna þeirra. Slíkt samstarf getur m.a. falist í því:

- a) að veita síðarnefndu yfirvöldunum upplýsingar, að eigin frumkvæði, ef gild ástæða er til að ætla að brot, sem gert er refsivert skv. 15., 21. og 23. gr. samnings þessa, hafi verið framið eða
- b) að veita síðarnefndu yfirvöldunum, að beiðni þeirra, allar nauðsynlegar upplýsingar.

39. gr.

Samstarf milli landsyfirvalda og einkageirans.

1. Hvert samningsríki skal gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að hvetja, í samræmi við landslög sín, til samstarfs milli innlendra rannsóknaryfirvalda og ákærvalds og aðila í

einkageiranum, einkum fjármálastofnana, um málefni sem taka til brota sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum.

2. Hvert samningsríki skal taka til skoðunar að hvetja ríkisborgara sína og aðra, sem að jafnaði hafa aðsetur á yferráðasvæði þess, til að tilkynna innlendum rannsóknaryfirvöldum og ákærvaldi frá því ef framið hefur verið brot sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum.

40. gr.

Bankaleynd.

Hvert samningsríki skal sjá til þess, í tilvikum þar sem innlend rannsókn fer fram á brotum, sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, að viðeigandi úrræði séu fyrir hendi innan réttarkerfis þess sem gera kleift að yfirtíga hugsanlegar hindranir samfara beitingu laga um bankaleynd.

41. gr.

Brotáferill.

Hvert samningsríki getur sett lagaákvæði eða samþykkt aðrar ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að unnt sé, samkvæmt þeim skilmálum og í þeim tilgangi sem það telur hæfa, að taka tillit til fyrri sakfellingar meints brotamanns í öðru ríki í því skyni að nota slíka vitneskju við meðferð brots sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum.

42. gr.

Lögsaga.

1. Hvert samningsríki skal samþykkja ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til að það geti fellt undir lögsögu sína þau brot, sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, ef:
 - a) brotið er framið á yferráðasvæði þess eða
 - b) brotið er framið um borð í skipi sem siglir undir fána þess eða loftfari sem er skráð samkvæmt lögum þess á þeim tíma þegar brotið er framið.
2. Samningsríki getur og, með fyrirvara um ákvæði 4. gr. samnings þessa, fellt hvert slíkt brot undir lögsögu sína ef:
 - a) brotið beinist gegn ríkisborgara þess eða
 - b) brotið er framið af ríkisborgara þess eða ríkisfangslausum manni sem hefur fasta búsetu á yferráðasvæði þess eða
 - c) brotið er eitt þeirra brota, sem gerð eru refsiverð skv. ii. lið b-liðar 1. mgr. 23. gr. samnings þessa og er framið utan yferráðasvæðis þess með brotastarfsemi í huga á yferráðasvæði þess sem gerð er refsiverð skv. i. eða ii. lið a-liðar eða i. lið b-liðar 1. mgr. 23. gr. samnings þessa eða
 - d) brotið beinist gegn samningsríkinu.
3. Hvert samningsríki skal, að því er varðar ákvæði 44. gr. samnings þessa, gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að það geti fellt undir lögsögu sína þau brot sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum ef meintur brotamaður er staddur á yferráðasvæði þess og það framselur hann ekki af þeirri ástæðu einni að hann er ríkisborgari þess.
4. Hvert samningsríki getur einnig gert ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að það geti fellt undir lögsögu sína þau brot sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum ef meintur brotamaður er staddur á yferráðasvæði þess og það framselur hann ekki.
5. Hafí samningsríki, sem fer með lögsögu skv. 1. eða 2. mgr. þessarar greinar, verið tilkynnt um að önnur samningsríki rannsaki sömu háttsemi, lögsæki fyrir hana eða að þar fari fram dómsmeðferð vegna hennar eða verði þess áskynja á annan hátt skulu lögbær yfirvöld hlutaðeigandi samningsríkja ráðgast um, eftir því sem við á, hvernig þau megi samræma aðgerðir sínar.
6. Samningur þessi skal ekki útiloka, samanber þó reglur almenns þjóðaréttar, að beitt sé sérhverri þeirri refsiréttarlögsögu sem samningsríki ber samkvæmt eigin landslögum.

IV. KAFLI

Alþjóðleg samvinna.

43. gr.

Alþjóðleg samvinna.

1. Samningsríki skulu hafa með sér samstarf í sakamálum í samræmi við 44. til 50. gr. samnings þessa. Samningsríki skulu, ef við á og í samræmi við réttarkerfi þeirra, taka til athugunar að aðstoða hvert annað við rannsókn og málsmeðferð einkamála og stjórnsýslumála sem tengjast spillingu.
2. Ætíð þegar það skilyrði er sett fyrir alþjóðlegri samvinnu að brotið sé refsivert í báðum samningsríkjunum, telst því skilyrði fullnægt ef athæfið sem liggur til grundvallar brotinu sem er tilefni beiðni um aðstoð, er refsivert samkvæmt lögum beggja samningsríkja, óháð því hvort brotið heyrir undir sama brotaflokk eða er lýst með sama orðalagi í lögum ríkisins sem beiðni er beint til og þess sem leggur fram beiðnina.

44. gr.

Framsal.

1. Ákvæði þessarar greinar gilda um brot, sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, ef sá maður, sem farið er fram á að verði framseldur, er staddur á yfirráðasvæði þess samningsríkis sem beiðninni er beint til, enda sé brotið, sem er tilefni beiðni um framsal, refsivert bæði samkvæmt landslögum þess samningsríkis sem leggur fram beiðnina og þess sem henni er beint til.
2. Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. þessarar greinar getur samningsríki, sem til þess hefur heimild samkvæmt landslögum sínum, veitt leyfi fyrir framsali manns fyrir hvert það brot sem samningur þessi tekur til og er ekki refsivert samkvæmt landslögum þess.
3. Ef framsalsbeiðni tekur til nokkurra aðgreindra brota og a.m.k. eitt þeirra telst framsalsbrot samkvæmt þessari grein en sum teljast ekki framsalsbrot vegna lengdar fangelsisvistarinnar en tengjast brotum, sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, getur samningsríkið, sem beiðni er beint til, einnig beitt ákvæðum þessarar greinar að því er þau brot varðar.
4. Líta ber svo á að hvert það brot sem ákvæði þessarar greinar gilda um teljist framsalsbrot í skilningi ákvæða þeirra framsalssamninga sem í gildi eru milli samningsríkja. Samningsríkin skuldbinda sig til þess að telja fyrrnefnd brot til framsalsbrota í hverjum þeim framsalssamningi sem kann að verða gerður milli þeirra. Framselji samningsríki, sem til þess hefur heimild í landslögum sínum, mann á grundvelli samnings þessa, skal það ekki líta á neitt brotanna, sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, sem stjórn málaafbrot.
5. Taki samningsríki, sem gerir það að skilyrði fyrir framsali að fyrir hendi sé milliríkjasamningur þar um, við framsalsbeiðni frá öðru samningsríki, sem það hefur ekki framsalssamning við, getur fyrrnefnda samningsríkið litið á samning þennan sem lagalegan grundvöll fyrir framsali með tilliti til brots sem ákvæði greinar þessarar gilda um.
6. Samningsríki, sem gerir það að skilyrði fyrir framsali að fyrir hendi sé milliríkjasamningur þar um, skal:
 - a) tilkynna aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna, þegar það afhendir skjöl sín um fullgildinguna, staðfestingu eða samþykki samnings þessa eða aðild að honum, hvort það muni nota samning þennan sem lagalegan grundvöll fyrir samstarfi um framsal við önnur ríki sem eiga aðild að samningi þessum og
 - b) noti það ekki samning þennan sem lagalegan grundvöll fyrir samstarfi um framsal, kappkosta, eftir því sem við á, að ganga frá framsalssamningum við önnur ríki, sem eiga aðild að samningi þessum, í því skyni að ákvæði þessarar greinar komi til framkvæmda.
7. Samningsríki, sem setja ekki það skilyrði fyrir framsali að milliríkjasamningur þar um sé fyrir hendi, skulu sín á milli viðurkenna þau brot sem ákvæði greinar þessarar gilda um sem framsalsbrot.
8. Framsal skal háð þeim skilyrðum sem landslög þess samningsríkis sem framsalsbeiðni er beint til kveða á um eða viðeigandi framsalssamningar, meðal annars má nefna skilyrði um lágmarkskröfur um refsingu til þess að til framsals geti komið og um ástæður þess að samningsríkið, sem beiðni er beint til, megi synja framsals.

9. Samningsríki skulu, með fyrirvara um ákvæði landslaga sinna, leitast við að hraða málsmeðferð við framsal og einfalda kröfur um sönnunarfærslu við þá málsmeðferð vegna allra brota sem ákvæði greinar þessarar gilda um.
10. Samningsríkið, sem beiðni er beint til, getur, með fyrirvara um ákvæði eigin landslaga og þeirra framsalssamninga sem það hefur gert og þegar það hefur gengið úr skugga um að aðstæður réttlæti það og séu brýnar, hneppt mann, sem leitað er framsals á og staddur er á yferráðasvæði þess, í varðhald að beiðni samningsríkisins, sem leggur fram beiðni, eða gert aðrar viðeigandi ráðstafanir til að tryggja nærveru hans við málsmeðferð vegna framsalsins.
11. Finnist meintur brotamaður á yferráðasvæði samningsríkis og sé hann ekki framseldur vegna brots, sem ákvæði greinar þessarar gilda um, á þeirri forsendu einni að hann er ríkisborgari þess skal hlutaðeigandi samningsríki, að beiðni þess samningsríkis sem fer fram á framsal, leggja málið, án óréttmætrar tafar, fyrir lögbær yfírvöld sín til saksóknar. Skulu þau yfírvöld taka ákvörðun og haga málsmeðferð sinni með sama hætti og sé um önnur alvarleg brot að ræða samkvæmt landslögum fyrrnefnds hlutaðeigandi samningsríkis. Hlutaðeigandi samningsríki skulu vinna saman, einkum að því er varðar þætti er lúta að málsmeðferð og sönnunarfærslu, í því skyni að tryggja skilvirka framkvæmd slíkrar saksóknar.
12. Í þeim tilvikum er landslög samningsríkis heimila því að framselja eigin ríkisborgara eða afhenda hann með öðrum hætti, með því skilyrði að hann verði sendur aftur til fyrrnefnds samningsríkis til þess að afplána þar þá refsingu sem honum er ákvörðuð að afloknu réttarhaldinu eða málsmeðferðinni, sem var tilefni beiðni um framsal eða afhendingu, og að fyrrnefnt samningsríki og samningsríkið, sem framsals eða afhendingar beiddist, fallist á þennan valkost og aðra skilmála sem þau kunna að telja við eiga, skal slíkt skilyrt framsal eða afhending nægja til að sinna þeirri skyldu sem er sett fram í 11. mgr. þessarar greinar.
13. Ef synjað er um framsal, sem beiðst er til fullnustu refsingar, vegna þess að sá sem leitað er framsals á er ríkisborgari þess samningsríkis, sem beiðninni er beint til, skal það samningsríki, ef landslög þess heimila það og eftir því sem þau lög kveða á um, taka til athugunar, að beiðni þess samningsríkis sem leggur fram beiðni, að koma fram þeirri refsingu sem lögð hefur verið á samkvæmt landslögum þess samningsríkis sem leggur fram beiðni eða því sem eftir stendur af henni.
14. Hverjum manni, sem sætir málsmeðferð vegna brota sem ákvæði greinar þessarar gilda um, skal tryggð sanngjörn meðferð á öllum stigum málsmeðferðar, meðal annars skal hann njóta allra þeirra réttinda og öryggis sem landslög þess samningsríkis, sem á yferráðasvæði þar sem hann er staddur, kveða á um.
15. Ekkert í samningi þessum skal túlka þannig að uppfylla beri framsalsskyldu hafi samningsríkið, sem beiðni er beint til, ríka ástæðu til að ætla að beiðnin sé lögð fram í því skyni að saksækja mann eða refsa honum vegna kynferðis hans, kynþáttar, trúar, þjóðernis, uppruna eða stjórn mála-skoðana eða, ef orðið yrði við beiðninni, að það myndi veikja stöðu hans af einhverri þeirri ástæðu sem fyrr greinir.
16. Samningsríkjum er óheimilt að hafna framsalsbeiðni á þeirri forsendu einni að brotið sé einnig talið varða skattamál.
17. Samningsríki, sem beiðni er beint til, skal, áður en synjað er um framsal og þegar við á, ráðgast við samningsríkið, sem leggur fram beiðni, í því skyni að gefa því gott færi til að láta álit sitt í ljós og veita upplýsingar er varða ásökun þess.
18. Samningsríki skulu leitast við að koma á tvíhliða og marghliða samningum eða fyrirkomulagi til framkvæmdar á framsali eða til að auka skilvirkni þess.

45. gr.

Flutningur dæmdra manna.

Samningsríki geta metið þann kost að koma á tvíhliða eða marghliða samningum eða fyrirkomulagi um flutning manna, sem hafa verið dæmdir til fangelsisvistar eða annarrar frelsissviptingar fyrir brot sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, inn á yferráðasvæði sín, í því skyni að gefa þeim kost á að afplána refsingu sína þar.

46. gr.

Gagnkvæm dómsmálaaðstoð.

1. Samningsríki skulu veita hvert öðru alla þá dómsmálaaðstoð sem við verður komið við rannsókn, saksókn og dómsmeðferð vegna brota sem samningur þessi tekur til.
2. Veita ber gagnkvæma dómsmálaaðstoð, að því marki sem frekast er unnt, samkvæmt viðeigandi lögum þess samningsríkis sem beiðni er beint til og milliríkjasamningum, samningum og fyrirkomulagi, sem það er aðili að, í tengslum við rannsókn, saksókn og dómsmeðferð vegna brota sem lögaðili kann að verða kallaður til ábyrgðar fyrir í samningsríkinu, sem leggur fram beiðni, í samræmi við ákvæði 26. gr. samnings þessa.
3. Um gagnkvæma dómsmálaaðstoð, sem veitt skal samkvæmt grein þessari, má biðja í eftirfarandi tilgangi:
 - a) til að afla sönnunargagna eða taka skýrslur af mönnum,
 - b) til að birta skjöl,
 - c) til að framkvæma leit og haldlagningu og frystingu,
 - d) til að rannsaka muni og vettvang,
 - e) til að afla upplýsinga, sönnunargagna og matsgerða sérfræðinga,
 - f) til að afla frumrita eða staðfesta endurrita af viðeigandi skjölum og gögnum, þar með töldum skjölum stjórnvalda, banka og fyrirtækja og bókhalds- og viðskiptagögnum,
 - g) til að bera kennsl á eða rekja ávinning af glæp, eignir, gögn eða aðra hluti sem nota má til sönnunarfærslu,
 - h) til að greiða fyrir því að menn komi af fjálsum vilja fyrir rétt í samningsríkinu sem leggur fram beiðni,
 - i) til að veita hvers kyns aðra aðstoð sem brýtur ekki í bága við landslög þess samningsríkis sem beiðni er beint til,
 - j) til að tilgreina, frysta og rekja ávinning af glæp í samræmi við ákvæði V. kafla samnings þessa,
 - k) til að endurheimta fjármuni í samræmi við ákvæði V. kafla samnings þessa.
4. Lögbær yfirvöld í samningsríki geta, með fyrirvara um ákvæði landslaga og án þess að um það sé beðið fyrir fram, sent lögbærum yfirvöldum í öðru samningsríki upplýsingar um brotamál telji þau að slíkar upplýsingar geti gagnast þeim við rannsókn og meðferð sakamáls eða við að leiða rannsókn og slíka málsmeðferð til lykta með þeim hætti að tilætluðum árangri verði náð eða geti leitt til þess að síðarnefnda samningsríkið leggi fram beiðni samkvæmt ákvæðum samnings þessa.
5. Miðlun upplýsinga skv. 4. mgr. þessarar greinar skal ekki hafa áhrif á rannsókn eða meðferð sakamáls í því ríki þar sem fyrrnefnd lögbær yfirvöld, sem upplýsingarnar veita, eru. Lögbær yfirvöld, sem taka við upplýsingunum, skulu verða við beiðni um að farið sé með þær sem trúnaðarmál, jafnvel tímabundið, eða um að notkun þeirra sé takmörkunum háð. Það skal þó ekki koma í veg fyrir að viðtökusamningsríkið opinberi, í málarekstri sínum, upplýsingar sem hreinsa sakborning af ákæru. Ef þannig háttar til skal viðtökusamningsríkið gera samningsríkinu, sem upplýsingarnar sendir, viðvart áður en upplýsingarnar eru gerðar opinberar og ráðgast við það sé þess óskað. Ef ekki reynist unnt, í undantekningartilviki, að senda tilkynningu fyrirfram skal viðtökusamningsríkið greina samningsríkinu, sem upplýsingarnar sendir, frá því, án tafar, að upplýsingarnar hafi verið gerðar opinberar.
6. Ákvæði þessarar greinar skulu ekki hafa áhrif á skuldbindingar samkvæmt neinum öðrum milliríkjasamningi, tvíhliða eða marghliða, sem gildir eða mun gilda um gagnkvæma dómsmálaaðstoð í heild eða að hluta.
7. Ákvæði 9. til 29. mgr. þessarar greinar gilda um beiðnir, sem lagðar eru fram samkvæmt þeim málsgreinum, séu hlutaðeigandi samningsríki ekki bundin af milliríkjasamningi um gagnkvæma dómsmálaaðstoð. Ef fyrrnefnd samningsríki eru bundin af slíkum milliríkjasamningi skulu samsvarandi ákvæði hans gilda nema samningsríkin séu sammála um að beita ákvæðum 9. til 29. mgr. þessarar greinar í þeirra stað. Samningsríki eru eindregið hvött til þess að beita ákvæðum fyrrnefndra málsgreina, auðveldi það samstarf milli þeirra.
8. Samningsríki skulu ekki hafna því, á grundvelli bankaleyndar, að gagnkvæm dómsmálaaðstoð sé veitt samkvæmt ákvæðum þessarar greinar.

9.
 - a) samningsríki, sem beiðni er beint til, skal taka tillit til markmiða samnings þessa, eins og þau eru sett fram í 1. gr., þegar það bregst við beiðni um aðstoð samkvæmt ákvæðum þessarar greinar og ekki er um að ræða glæpsamlegt athæfi í báðum samningsríkjum,
 - b) samningsríki geta synjað um aðstoð, samkvæmt ákvæðum þessarar greinar, á þeirri forsendu að um glæpsamlegt athæfi sé ekki að ræða í báðum samningsríkjum. Samningsríki, sem beiðni er beint til, skal þó, þegar slíkt samræmist grundvallarhugtökum réttarkerfis þess, veita aðstoð ef hún felur ekki í sér þvingunaraðgerðir. Synja má um slíka aðstoð þegar óskir varða minni háttar mál eða mál þar sem samstarf eða aðstoð, sem leitað er eftir, er tiltæk samkvæmt öðrum ákvæðum samnings þessa,
 - c) hvert samningsríki getur tekið til athugunar að samþykkja ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að gera því kleift að veita viðtækari aðstoð samkvæmt þessari grein, þótt ekki sé um að ræða glæpsamlegt athæfi í báðum samningsríkjum.
10. Heimilt er að flytja mann, sem er í fangelsi eða afplánar refsingu á yferráðasvæði eins samningsríkis, til annars samningsríkis sé nærveru hans óskað þar sakir staðfestingar, vitnisburðar eða annarrar aðstoðar við að afla sönnunargagna í tengslum við rannsókn, saksókn eða dómsmeðferð vegna brota, sem samningur þessi tekur til, að uppfylltum eftirfarandi skilyrðum:
 - a) að maður sá veiti upplýst samþykki sitt fyrir því af fúsum og frjálsum vilja,
 - b) að lögbær yfirvöld í báðum samningsríkjum samþykki það með þeim skilyrðum sem þau kunna að telja rétt að setja.
11. Að því er varðar ákvæði 10. mgr. þessarar greinar:
 - a) hefur samningsríkið, sem maðurinn er fluttur til, heimild og ber skylda til að hafa hinn flutta í varðhaldi, nema samningsríkið, sem hann var fluttur frá, fari fram á eða heimili annað,
 - b) skal samningsríkið, sem maðurinn er fluttur til, uppfylla þá skyldu sína tafarlaust að skila honum í gæslu samningsríkisins, sem hann var fluttur frá, samkvæmt fyrirframgerðu samkomulagi, eða eins og samið er um með öðrum hætti, milli lögbærra yfirvalda í báðum samningsríkjum,
 - c) skal samningsríkið, sem maðurinn er fluttur til, ekki krefjast þess að samningsríkið, sem hann var fluttur frá, hefji málsmeðferð vegna framsals til að honum verði skilað aftur,
 - d) skal sá tími sem hinn flutti er í haldi í ríkinu, sem hann er fluttur til, koma til frádráttar afplánun refsingar í samningsríkinu sem hann var fluttur frá.
12. Maður, sem til stendur að flytja frá samningsríki, í samræmi við ákvæði 10. og 11. mgr. þessarar greinar, skal ekki, nema samningsríkið samþykki það, sæta saksókn, gæslu, refsingu eða neinni annarri skerðingu á persónufrelsi sínu á yferráðasvæði þess ríkis sem hann er fluttur til vegna athafna, athafnaleysis eða sakfellinga, sem áttu sér stað áður en hann yfirgaf yferráðasvæði þess ríkis sem hann var fluttur frá, og gildir einu af hvaða þjóðerni hann er.
13. Hvert samningsríki tilnefni umsjónarstjórnvald sem bera skal ábyrgð á og hafa heimild til að veita viðtöku beiðnum um gagnkvæma dómsmálaaðstoð og annaðhvort verða við þeim eða framsenda lögbærum yfirvöldum til framkvæmdar. Fyrirfinnist innan samningsríkis sérstakt hérað eða yferráðasvæði með aðskilið fyrirkomulag gagnkvæmrar dómsmálaaðstoðar getur samningsríkið tilnefnt sérstakt umsjónarstjórnvald er gegni sama hlutverki fyrir héraðið eða svæðið. Umsjónarstjórnvöld skulu sjá til þess að orðið sé við beiðnum, sem veitt er viðtaka, eða þær framsendar með fljótvirkum og réttum hætti. Framsendi umsjónarstjórnvald lögbæru yfirvaldi beiðnina til þess að það geti orðið við henni skal umsjónarstjórnvaldið hvetja fyrnefnt yfirvald til þess að gera það með skjótum og réttum hætti. Tilkynna skal aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna um umsjónarstjórnvald það sem er tilnefnt í þessu skyni samtímis því að hvert samningsríki afhendir skjal sitt um fullgildingu, staðfestingu eða samþykki samnings þessa eða aðild að honum. Senda ber beiðnir um gagnkvæma dómsmálaaðstoð og allar orðsendingar þar að lútandi þeim umsjónarstjórnvöldum sem samningsríkin hafa tilnefnt. Ákvæði þetta hefur ekki áhrif á rétt samningsríkis til þess að krefjast þess að slíkar beiðnir og orðsendingar verði sendar því eftir diplómátskum leiðum og, ef brýnar ástæður eru til og verði samningsríkin ásátt um það, fyrir milligöngu Alþjóðasambands sakamálaögreglu, ef unnt er.
14. Beiðnir skal leggja fram skriflega eða, verði því komið við, með einhverjum þeim hætti sem getur af sér ritað skjal og á tungumáli sem samningsríkið, sem beiðni er beint til, samþykkir og við

- skilyrði sem gera því kleift að ganga úr skugga um að beiðnin sé ósvikin. Hvert samningsríki skal tilkynna aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna um það eða þau tungumál sem það samþykkir þegar það afhendir skjal sitt um fullgildingu, staðfestingu eða samþykki samnings þessa eða aðild að honum til vörslu. Séu brýnar ástæður til og komi samningsríkin sér saman um það má bera beiðnir fram munnlega, en þegar skal þá staðfesta þær skriflega.
15. Í beiðni um gagnkvæma dómsmálaaðstoð skal koma fram:
 - a) hvert það yfirvald er sem beiðnina ber fram,
 - b) efni og eðli rannsóknarinnar, saksóknarinnar eða dómsmeðferðarinnar sem beiðnin varðar og nafn og starfssvið þess yfirvalds sem annast hana,
 - c) samantekt um málsatvik nema ef beiðnin er borin fram til að fá dómsskjöl birt,
 - d) hvers konar aðstoð beðið er um og hvernig samningsríkið, sem leggur fram beiðni, óskar að málsmeðferð skuli hagað í einstökum atriðum, eftir því sem við á,
 - e) þar sem unnt er, hverjir þeir menn eru sem beiðnin varðar, hvar þeir eru og hvert ríkisfang þeirra er og
 - f) hver sé tilgangur þess að sönnunargagna, upplýsinga eða aðgerða er óskað.
 16. Samningsríkið, sem beiðni er beint til, getur óskað frekari upplýsinga þegar slíkt virðist nauðsynlegt til að verða við beiðninni samkvæmt landslögum þess eða þegar slíkt getur greitt fyrir framkvæmd hennar.
 17. Orðið skal við beiðni í samræmi við landslög samningsríkisins sem henni er beint til og, eftir því sem unnt er og að því leyti sem það brýtur ekki í bága við landslög þess, fylgja þeirri málsmeðferð sem tilgreind er í beiðninni.
 18. Sé einstaklingur staddur á yfirráðasvæði samningsríkis og dómsmálayfirvöld í öðru samningsríki þurfa nauðsynlega að yfirheyra hann sem vitni eða sérfræðing getur fyrrnefnda samningsríkið, ávallt þegar því verður komið við og í samræmi við grundvallarreglur landslaga, heimilað, að ósk þess síðarnefnda, að réttarhald fari fram í formi myndfundar sé viðkomandi einstaklingi ekki unnt, eða sé ekki æskilegt fyrir hann, að koma í eigin persónu inn á yfirráðasvæði samningsríkisins sem leggur fram beiðni. Samningsríki geta komið sér saman um að dómsmálayfirvald í samningsríkinu, sem leggur fram beiðni, stýri réttarhaldi og að dómsmálayfirvald í samningsríkinu, sem beiðni er beint til, sé viðstatt.
 19. Samningsríkið, sem leggur fram beiðni, skal hvorki senda frá sér né nota upplýsingar eða sönnunargögn, sem samningsríkið, sem beiðni er beint til, veitti, til annarrar rannsóknar, saksóknar eða dómsmeðferðar en þeirrar sem tilgreind var í beiðninni, nema samningsríkið, sem beiðni er beint til, samþykki það fyrir fram. Ekkert í málgrein þessari skal koma í veg fyrir að samningsríkið, sem leggur fram beiðni, opinberi, við meðferð málsins hjá sér, upplýsingar eða sönnunargögn sem hreinsa sakborning af ákæru. Í síðarnefnda tilvikinu skal samningsríkið, sem leggur fram beiðni, senda samningsríkinu, sem beiðni er beint til, tilkynningu áður en fyrrnefndar upplýsingar eða sönnunargögnin eru gerð opinber og ráðgast við síðarnefnda samningsríkið sé þess óskað. Reynist, í undantekningartilvik, ekki unnt að senda tilkynningu fyrir fram skal samningsríkið, sem leggur fram beiðni, tilkynna samningsríkinu, sem beiðni er beint til, um slíka birtingu án tafar.
 20. Samningsríkið, sem leggur fram beiðni, getur óskað þess að samningsríkið, sem beiðni er beint til, haldi beiðninni leyndri og efni hennar að öðru leyti en því sem nauðsynlegt er til þess að verða við henni. Geti samningsríkið, sem beiðni er beint til, ekki virt ósk um leynd skal það þegar tilkynna samningsríkinu, sem leggur fram beiðni, um það.
 21. Synja má um gagnkvæma dómsmálaaðstoð:
 - a) ef beiðnin er ekki borin fram í samræmi við ákvæði greinar þessarar,
 - b) ef samningsríkið, sem beiðni er beint til, telur að framkvæmd beiðninnar sé líkleg til að hafa áhrif til skerðingar á fullveldi þess, öryggi, allsherjarreglu eða öðrum meginhagsmunum,
 - c) ef landslög samningsríkisins, sem beiðni er beint til, myndu ekki heimila að yfirvöld þess gripu til umbeðinna aðgerða vegna sambærilegs brots, ef rannsókn, saksókn eða dómsmeðferð vegna þess hefði farið fram innan þeirra eigin lögsögu,
 - d) ef það væri andstætt réttarkerfi þess samningsríkis sem beiðni er beint til, að því er varðar gagnkvæma dómsmálaaðstoð, að fallast á beiðnina.

22. Samningsríkjum er óheimilt að synja beiðni um gagnkvæma dómsmálaaðstoð á þeirri forsendu einni að brotið sé einnig talið varða skattamál.
23. Tilgreina skal ástæður fyrir synjun við beiðni um gagnkvæma dómsmálaaðstoð.
24. Samningsríkið, sem beiðni um gagnkvæma dómsmálaaðstoð er beint til, skal verða við henni eins fljótt og auðið er og virða, eftir því sem unnt er, hvern þann frest sem samningsríkið, sem leggur fram beiðnina, gerir tillögu um og færir rök fyrir, helst í beiðninni sjálfri. Samningsríkið, sem leggur fram beiðni, getur lagt fram sanngjarnar óskir um upplýsingar um stöðu og framvindu ráðstafana sem samningsríkið, sem beiðni var beint til, hefur gert til þess að uppfylla beiðni þess. Samningsríkið, sem beiðni er beint til, skal koma til móts við sanngjarnar óskir samningsríkisins, sem leggur fram beiðni, um upplýsingar um stöðu og meðferð beiðninnar. Samningsríkið, sem leggur fram beiðni, skal án tafar skýra samningsríkinu, sem beiðni er beint til, frá því þegar umbeðinnar aðstoðar er ekki lengur þörf.
25. Samningsríkið, sem beiðni er beint til, getur frestað gagnkvæmri dómsmálaaðstoð á þeirri forsendu að hún myndi trufla rannsókn, saksókn eða dómsmeðferð sem stendur yfir.
26. Samningsríkið, sem beiðni er beint til, skal, áður en það hafnar beiðni skv. 21. mgr. þessarar greinar eða frestar því að verða við henni skv. 25. mgr. þessarar greinar, ráðgast við samningsríkið, sem leggur fram beiðni, um það hvort unnt sé að veita aðstoð samkvæmt þeim skilmálum og skilyrðum sem það telur nauðsynleg. Ef samningsríkið, sem leggur fram beiðni, þiggur aðstoð með þeim skilyrðum skal það uppfylla þau.
27. Vitni, sérfræðingur eða annar maður, sem að ósk þess samningsríkis sem leggur fram beiðni fellst á að gefa skýrslu þegar mál er til meðferðar eða að aðstoða við rannsókn, saksókn eða dómsmeðferð á yfiráðasvæði þess, skal, með fyrirvara um ákvæði 12. mgr. þessarar greinar, ekki sæta saksókn, gæslu, refsingu eða neinni annarri skerðingu á persónufrelsi sínu á því yfiráðasvæði vegna athafnar, athafnaleysis eða sakfellinga sem áttu sér stað áður en hann yfirgaf yfiráðasvæði þess samningsríkis sem beiðni er beint til. Grið þessi skulu haldast meðan vitnið, sérfræðingurinn eða maðurinn hefur, samfellt í fimm tán daga eða í þann tíma sem samningsríkin verða ásátt um eftir að viðkomandi hefur verið opinberlega tilkynnt að dómsmálafyrirvöld geri ekki lengur kröfu um nærveru þeirra, haft tækifæri til brottfarar en hefur eigi að síður dvalið um kyrrt, af fúsum og frjálsum vilja, á yfiráðasvæði þess samningsríkis sem leggur fram beiðni eða snúið þangað aftur af fúsum og frjálsum vilja, hafi viðkomandi yfirgefið yfiráðasvæðið.
28. Samningsríkið, sem beiðni er beint til, skal bera venjulegan kostnað af því að verða við beiðni nema hlutaðeigandi samningsríki komi sér saman um annað. Sé nauðsynlegt að leggja út í verulegan eða óvenjulegan kostnað til að fullnægja beiðninni skulu samningsríkin ráðgast um hvernig ákvarða skuli skilmála og skilyrði fyrir framkvæmd hennar og á hvern hátt skuli staðið undir kostnaðinum.
29. Samningsríkið sem beiðni er beint til:
 - a) skal láta samningsríkinu, sem leggur fram beiðni, í té endurrit gagna, skjala eða upplýsinga hins opinbera sem eru í vörslu þess og almenningi aðgengileg samkvæmt landslögum þess,
 - b) getur, að eigin ákvörðun, látið samningsríkinu, sem leggur fram beiðni, í té endurrit gagna, skjala eða upplýsinga hins opinbera, sem eru í vörslu þess og almenningi aðgengileg samkvæmt landslögum þess, í heilu lagi, að hluta eða með þeim skilyrðum sem það telur við eiga.
30. Samningsríki skulu, eftir því sem nauðsyn krefur, taka til athugunar að ganga frá tvíhliða eða marghliða samningum eða fyrirkomulagi er þjóni markmiðum ákvæða þessarar greinar, stuðli að skilvirkni þeirra eða auki á áhrif þeirra.

47. gr.

Flutningur meðferðar sakamáls.

Samningsríki skulu taka til skoðunar að flytja málsmeðferð sín á milli vegna saksóknar fyrir brot, sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum, í þeim tilvikum þar sem talið er að það þjóni betur réttarvörsluhagsmunum, einkum í málum þar sem fleiri en einn aðili fara með lögsögu og í því augnamiði að beina saksókn á einn stað.

48. gr.

Samvinna um að framfylgja lögum.

1. Samningsríki skulu vinna náið saman, í samræmi við landslög og stjórnsýsluhætti hvers og eins, að því að auka skilvirkni aðgerða til að framfylgja lögum og stöðva brot sem samningur þessi tekur til. Samningsríki skulu einkum gera skilvirkar ráðstafanir til að:
 - a) bæta og, þar sem nauðsyn krefur, koma á samskiptaleiðum milli lögbærra yfirvalda sinna, embætta og stofnana í því skyni að greiða fyrir öruggum og hröðum upplýsingaskiptum um alla þætti þeirra brota sem samningur þessi tekur til, meðal annars, telji hlutaðeigandi samningsríki það viðeigandi, tengsl við aðra glæpastarfsemi,
 - b) eiga samstarf við önnur samningsríki um að rannsaka brot, sem samningur þessi tekur til, þar sem rannsókn beinist að:
 - i. því að bera kennsl á menn, sem eru grunaðir um að vera þátttakendur í slíkum brotum, að komast að dvalarstað þeirra og því við hvað þeir fást eða hvar aðrir menn, er hlut eiga að máli, halda sig,
 - ii. flutningi ávinnings af glæp eða eigna sem eru til komnar með því að fremja slík brot,
 - iii. flutningi eigna, búnaðar eða annarra gagna sem eru notuð eða til stendur að nota við að fremja slík brot,
 - c) útvega, þegar við á, nauðsynlega muni eða efni í nægilegu magni til greiningar eða rannsóknar,
 - d) skiptast á upplýsingum, þegar við á, við önnur samningsríki um sértækar aðferðir og úrræði, sem beitt er við að fremja brot, sem samningur þessi tekur til, meðal annars um notkun falskra nafna, falsaðra, breyttra eða frumfalsaðra skilríkja og um aðrar aðferðir til að dylja starfsemi,
 - e) greiða fyrir því að lögbær yfirvöld þeirra, embætti og stofnanir geti með skilvirkum hætti samræmt aðgerðir sínar og stuðla að starfsmanna- og sérfræðingaskiptum, meðal annars, samkvæmt ákvæðum tvíhliða samninga eða fyrirkomulags milli hlutaðeigandi samningsríkja, með því að koma fyrir samstarfsfulltrúum,
 - f) skiptast á upplýsingum og samræma stjórnvaldsaðgerðir og aðrar ráðstafanir sem gripið er til, eftir því sem við á, í því skyni að uppgötva sem fyrst þau brot sem samningur þessi tekur til.
2. Samningsríkin skulu, í því augnamiði að hringa ákvæðum samnings þessa í framkvæmd, taka til skoðunar að ganga frá tvíhliða eða marghliða samningum eða fyrirkomulagi þess efnis að beint samstarf sé milli embætta þeirra, sem gegna því hlutverki að framfylgja lögum, og séu slíkir samningar eða fyrirkomulag þegar fyrir hendi, að gera breytingar á þeim eða því. Séu slíkir samningar milli hlutaðeigandi samningsríkja eða fyrirkomulag ekki fyrir hendi geta þau litið á samning þennan sem grundvöll að gagnkvæmu samstarfi um að framfylgja lögum er um þau brot ræðir sem samningur þessi tekur til. Samningsríki skulu, ætíð þegar það á við, nýta sér til fulls samninga eða fyrirkomulag, meðal annars alþjóðastofnanir eða svæðisstofnanir, í því skyni að efla samstarf milli embætta sinna sem gegna því hlutverki að framfylgja lögum.
3. Samningsríki skulu leitast við að vinna saman að því, eftir bestu getu, að bregðast við brotum, sem samningur þessi tekur til og framin eru með aðstoð nútímatækni.

49. gr.

Sameiginleg rannsókn.

Samningsríki skulu íhugataka til skoðunar að ganga frá tvíhliða eða marghliða samningum eða fyrirkomulagi sem heimilar hlutaðeigandi lögbærum yfirvöldum að koma á fót sameiginlegum rannsóknarnefndum er fjalli um mál sem eru viðfang rannsókna, saksókna eða dómsmeðferðar í einu eða fleiri ríkjum. Sé slíkum samningum eða fyrirkomulagi ekki fyrir að fara getur sameiginleg rannsókn farið fram samkvæmt samningi í hverju tilviki um sig. Hlutaðeigandi samningsríki skulu tryggja að fullveldi samningsríkis, þar sem slík rannsókn skal fara fram, sé virt í einu og öllu.

50. gr.

Óhefðbundnar rannsóknaraðferðir.

1. Í því skyni að berjast með skilvirkum hætti gegn spillingu skal hvert samningsríki, að því marki sem meginreglur landslaga þess heimila og í samræmi við þau skilyrði sem landslög þess mæla

fyrir um, gera, eftir bestu getu, ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að heimila lögbærum yfirvöldum sínum að færa sér í nyt, með viðeigandi hætti, afhendingu undir eftirliti og, þar sem það telur við eiga, aðrar óhefðbundnar rannsóknaraðferðir, t.d. rafrænt eða annars konar eftirlit og leynilegar aðgerðir á yfirráðasvæði sínu og heimila að sönnunargögn, sem þannig eru fengin, séu gild fyrir rétti.

2. Samningsríki eru hvött til þess, í þágu rannsókna þeirra brota sem samningur þessi tekur til, að ganga frá, ef nauðsyn krefur, viðeigandi tvíhliða eða marghliða samningum eða fyrirkomulagi um notkun slíkra óhefðbundinna rannsóknaraðferða þegar um samstarf á alþjóðavettvangi er að ræða. Ganga ber frá slíkum samningum eða fyrirkomulagi og hrinda í framkvæmd í fullu samræmi við meginregluna um jafnræði fullvalda ríkja og skal framkvæmdin að öllu leyti vera í samræmi við skilmála þeirra samninga eða fyrirkomulags.
3. Sé samningi eða fyrirkomulagi ekki fyrir að fara, eins og sett er fram í 2. mgr. þessarar greinar, skal taka ákvarðanir um að beita slíkum óhefðbundnum rannsóknaraðferðum á alþjóðavettvangi í hverju tilviki um sig og geta slíkar ákvarðanir fjallað, ef nauðsyn krefur, um fjárhagsráðstafanir og sameiginlegan skilning á því með hvaða hætti hlutaðeigandi samningsríki beita lögsögu sinni.
4. Í ákvörðunum um að færa sér í nyt afhendingu undir eftirliti á alþjóðavettvangi getur falist, með samþykki hlutaðeigandi samningsríkja, að beita aðferðum eins og að stöðva á miðri leið varning og leyfa áframhaldandi flutning hans eða fjármuna ósnertra eða að fjarlægja þá eða skipta þeim út í heilu lagi eða að hluta.

V. KAFLI

Endurheimt eigna.

51. gr.

Almennt ákvæði.

Skil á fjármunum samkvæmt þessum kafla er grundvallarregla samnings þessa og skulu samningsríki starfa náið saman og veita hvert öðru alla þá aðstoð sem við verður komið í þessu tilliti.

52. gr.

Að koma í veg fyrir og að koma upp um yfirfærslur ávinnings af glæp.

1. Með fyrirvara um ákvæði 14. gr. samnings þessa skal hvert samningsríki gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, í samræmi við eigin landslög, til að skylda fjármálastofnanir innan lögsögu sinnar til að staðfesta hverjir viðskiptavinir þeirra eru, að gera eðlilegar ráðstafanir til að komast að því hverjir eru raunverulegir eigendur fjármuna sem eru lagðir inn á reikninga með háum innstæðum og hafa aukið eftirlit með reikningum sem einstaklingar, sem gegna eða hafa gegnt mikilvægum opinberum embættum, aðstandendur þeirra og nánir samstarfsmenn, reyna að opna eða eiga. Aukið eftirlit af þessu tagi skal til þess fallið að koma upp um grunsamleg viðskipti í þeim tilgangi að tilkynna þau lögbærum yfirvöldum en ekki skal litið svo á að því sé ætlað að letja eða banna fjármálastofnunum að stunda viðskipti við lögmæta viðskiptavini.
2. Í því skyni að auðvelda framkvæmd þeirra ráðstafana sem kveðið er á um í 1. mgr. þessarar greinar skal hvert samningsríki, í samræmi við landslög sín og með hliðsjón af viðeigandi frumkvæði svæðisbundinna stofnana, millisvæðastofnana og fjölpjódlegra stofnana í baráttunni gegn peningabætti:
 - a) gefa út leiðbeiningar um hvers kyns einstaklingar eða lögaðilar það eru sem eiga reikninga sem ætlast er til að fjármálastofnanir innan lögsögu þess hafi aukið eftirlit með, hvers kyns reikningum og viðskiptum á að gefa sérstakan gaum og hvaða viðeigandi ráðstafanir þarf að gera að því er varðar stofnun slíkra reikninga, umsjón með þeim og bókhald varðandi þá og
 - b) tilkynna, þegar við á, fjármálastofnunum innan lögsögu sinnar, að beiðni annars samningsríkis eða að eigin frumkvæði, hverjir þeir einstaklingar eða lögaðilar eru sem eiga reikninga, sem ætlast er til að slíkar stofnanir hafi aukið eftirlit með, til viðbótar þeim einstaklingum sem fjármálastofnanirnar geta sanngreint á annan hátt.
3. Með tilliti til a-liðar 2. mgr. þessarar greinar skal hvert samningsríki gera ráðstafanir til að tryggja að fjármálastofnanir þess haldi fullnægjandi skrár, yfir hæfilega langt tímabil, um reikninga og viðskipti þar sem hlut eiga að máli þeir einstaklingar sem nefndir eru í 1. mgr. þessarar greinar

og skulu þær a.m.k. hafa að geyma upplýsingar um nafn viðskiptavinarins, svo og, að svo miklu leyti sem unnt er, nafn raunverulegs eiganda.

4. Í þeim tilgangi að koma í veg fyrir og koma upp um yfirfærslu ávinnings af brotum sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum skal hvert samningsríki gera viðeigandi og skilvirkar ráðstafanir til að koma í veg fyrir, með aðstoð eftirlitsstofnana sinna, að stofnaðir verði bankar sem hafa enga raunaðstöðu og eru ekki í eignartengslum við eftirlitsskylda fjármálasamstæðu. Samningsríki geta auk þess tekið til athugunar að krefjast þess að fjármálastofnanir þeirra synji því að hefja eða halda áfram bankaviðskiptum við slíkar stofnanir og að þær varist að koma á tengslum við erlendar fjármálastofnanir sem heimila að bankar, sem hafa enga raunaðstöðu og eru ekki í eignartengslum við eftirlitsskylda fjármálasamstæðu, hafi afnot af reikningum þeirra.
5. Hvert samningsríki skal taka til athugunar að koma á, í samræmi við landslög sín, skilvirkum kerfum um birtingu fjárhagslegra upplýsinga fyrir viðeigandi opinbera embættismenn og skal kveða á um hæfileg viðurlög ef ekki er eftir þeim farið. Hvert samningsríki skal einnig taka til athugunar að gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að heimila lögbærum yfirvöldum sínum að deila þessum upplýsingum með lögbærum yfirvöldum annarra samningsríkja þegar þau þurfa á þeim að halda til að rannsaka ávinning af brotum sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, gera tilkall til hans og endurheimta hann.
6. Hvert samningsríki skal taka til athugunar að gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, í samræmi við eigin landslög, til þess að skylda hlutaðeigandi opinbera embættismenn, sem eiga hagsmuna að gæta eða hafa prókúruumboð eða önnur yfirráð yfir fjárhagsreikningi í öðru landi, til að upplýsa viðeigandi yfirvöld um þau tengsl og halda viðeigandi skrár sem tengjast slíkum reikningum. Í þeim ráðstöfunum skal einnig kveðið á um hæfileg viðurlög við því að verða ekki við þessum kröfum.

53. gr.

Ráðstafanir til að endurheimta eignir milliliðalaust.

Hvert samningsríki skal, í samræmi við landslög sín:

- a) gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að heimila öðru samningsríki að höfða einkamál fyrir dómstólum í landinu til að fá viðurkennt tilkall til eða eignarhald á eignum sem fengust með því að fremja brot sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum,
- b) gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að heimila dómstólum í eigin landi að fyrirskipa þeim sem hafa framið brot, sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, að greiða bætur eða skaðabætur öðru ríki sem hefur orðið fyrir tjóni vegna slíks brots og
- c) gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að heimila dómstólum í eigin landi eða lögbærum yfirvöldum, þegar taka þarf ákvörðun um upptöku eigna, að viðurkenna kröfu annars samningsríkis um að það sé réttur eigandi eigna sem fengust með því að fremja brot sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum.

54. gr.

Aðferðir við endurheimt eigna með alþjóðlegri samvinnu um upptöku.

1. Í því skyni að veita gagnkvæma dómsmálaaðstoð samkvæmt 55. gr. samnings þessa og að því er varðar eignir sem fengust með því að fremja brot, sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum, eða eru notaðar til að fremja slíkt brot, skal hvert samningsríki, í samræmi við landslög sín:
 - a) gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að heimila lögbærum yfirvöldum sínum að framfylgja upptökuheimild sem dómstóll í öðru samningsríki gefur út,
 - b) gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að heimila lögbærum yfirvöldum sínum, þar sem þau hafa lögsögu, að fyrirskipa upptöku slíkra eigna af erlendum uppruna með dómsúrskurði um að um sé að ræða peningaþvætti eða annað brot, sem kann að falla undir lögsögu þess, eða með öðrum aðferðum sem heimilaðar eru samkvæmt landslögum og
 - c) taka til athugunar að gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að leyfa upptöku slíkra eigna án þess að til sakfellingar hafi komið í tilvikum þar sem ekki er unnt að sækja brotamann til saka vegna andláts hans, flóttu eða fjarveru eða í öðrum viðeigandi tilvikum.

2. Í því skyni að veita gagnkvæma dómsmálaaðstoð, að fram kominni beiðni skv. 2. mgr. 55. gr. samnings þessa, skal hvert samningsríki, í samræmi við landslög:
- gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að heimila lögbærum yfirvöldum sínum að frysta eða leggja hald á eignir samkvæmt heimild sem dómstóll eða lögbært yfirvald samningsríkis, sem leggur fram beiðni, gefur út um frystingu eða haldlagningu, sem skapar samningsríkinu, sem beiðni er beint til, gilda ástæðu til að álíta að fullnægjandi ástæður séu til að grípa til slíkra aðgerða og að síðar verði gefin út heimild til upptöku eignanna í samræmi við a-lið 1. mgr. þessarar greinar,
 - gera ráðstafanir, eftir því sem nauðsyn krefur, til þess að heimila lögbærum yfirvöldum sínum að frysta eða leggja hald á eignir gegn beiðni þar um sem veitir samningsríkinu, sem beiðni er beint til, gilda ástæðu til að álíta að fullnægjandi ástæður séu til að grípa til slíkra aðgerða og að síðar verði gefin út heimild til upptöku eignanna í samræmi við a-lið 1. mgr. þessarar greinar og
 - taka til skoðunar að gera viðbótarráðstafanir til að heimila lögbærum yfirvöldum sínum að varðveita eignir til að gera megi þær upptækar, t.d. á grundvelli handtöku eða ákæru á erlendri grund sem tengist öflun slíkrar eignar.

55. gr.

Alþjóðleg samvinna í upptökumálum.

- Samningsríki, sem hefur veitt viðtöku beiðni annars samningsríkis, sem hefur lögsögu vegna brots, sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum, um upptöku ávinnings af glæp, eign, búnaðar eða annarra gagna, sem um getur í 1. mgr. 31. gr. samnings þessa og eru staðsett á yfirráðasvæði þess, skal, að því marki sem frekast er unnt innan réttarkerfis síns:
 - leggja beiðnina fyrir lögbær innlend yfirvöld sín til þess að afla heimildar til upptöku og framfylgja henni, sé hún veitt, eða
 - leggja fyrir lögbær yfirvöld sín upptökuheimild, sem dómstóll á yfirráðasvæði þess samningsríkis, sem leggur fram beiðni, gefur út í samræmi við 1. mgr. 31. gr. og a-lið 1. mgr. 54. gr. samnings þessa, í því skyni að verða við henni að því marki sem um er beðið og að því leyti sem hún varðar ávinning af glæp, eignir, búnað eða önnur gögn sem um getur í 1. mgr. 31. gr. og staðsett eru á yfirráðasvæði þess samningsríkis sem beiðni er beint til.
- Er annað samningsríki, sem hefur lögsögu vegna brots sem gert er refsivert samkvæmt samningi þessum, hefur lagt fram beiðni skal samningsríkið, sem tekur við beiðninni, gera ráðstafanir til að tilgreina, rekja og frysta eða leggja hald á ávinning af glæp, eignir, búnað eða önnur gögn, sem um getur í 1. mgr. 31. gr. samnings þessa, í því skyni að upptaka þeirra verði heimiluð síðar, annaðhvort af því samningsríki sem leggur fram beiðnina eða, að fram kominni beiðni skv. 1. mgr. þessarar greinar, af því samningsríki sem beiðninni er beint til.
- Ákvæði 46. gr. samnings þessa gilda um ákvæði greinar þessarar að breyttu breytanda. Í beiðni, sem lögð er fram samkvæmt grein þessari, skal, auk þeirra upplýsinga sem greinir í 15. mgr. 46. gr., vera:
 - varði beiðnin ákvæði a-liðar 1. mgr. greinar þessarar, lýsing á eign þeirri sem gera skal upptæka, þ.m.t., eftir því sem við verður komið, staðsetning og, ef við á, áætlað verðmæti eignarinnar auk málsatvikalýsingar sem samningsríkið, sem leggur fram beiðnina, styðst við, er sé fullnægjandi til að samningsríkið, sem beiðni er beint til, geti aflað upptökuheimildar samkvæmt landslögum sínum,
 - varði beiðnin ákvæði b-liðar 1. mgr. þessarar greinar, löggilt endurrit upptökuheimildar þeirrar sem samningsríkið, sem leggur fram beiðni, hefur gefið út og styður beiðni sína við, málsatvikalýsing og upplýsingar um hvaða marki beiðst er framkvæmdar á upptökuheimildinni, yfirlýsing um þær ráðstafanir sem samningsríkið, sem leggur fram beiðni, hefur gripið til, í því skyni að upplýsa grandlausan þriðja aðila og til að tryggja sanngjarna málsmeðferð, og yfirlýsing um að upptökuheimildin sé endanleg,
 - varði beiðnin ákvæði 2. mgr. greinar þessarar, málsatvikalýsing sem byggt er á af hálfu þess samningsríkis sem beiðni leggur fram og lýsing á þeim aðgerðum sem um er beðið og, liggi það fyrir, löggilt endurrit heimildarinnar sem beiðnin byggist á.

4. Samningsríkið, sem beiðni er beint til, skal taka ákvarðanir og grípa til aðgerða, sem kveðið er á um í 1. og 2. mgr. þessarar greinar, í samræmi við og með fyrirvara um ákvæði landslaga sinna og réttarfarsreglna eða hvers þess tvíhliða eða marghliða samnings eða fyrirkomulags sem það kann að vera bundið af gagnvart því samningsríki sem beiðnina leggur fram.
5. Hvert samningsríki skal láta aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna í té endurrit texta laga og reglugerða sinna, sem koma ákvæðum þessarar greinar til framkvæmdar, og texta allra síðari breytinga á þeim lögum og reglugerðum eða lýsingu á þeim.
6. Kjósi samningsríki að setja það skilyrði fyrir þeim ráðstöfunum sem um getur í 1. og 2. mgr. greinar þessarar að til sé viðeigandi milliríkjasamningur skal það líta svo á að samningur þessi sé nauðsynlegur og fullnægjandi grundvöllur undir slíkum samningi.
7. Einnig er heimilt að hafna samstarfi samkvæmt ákvæðum greinar þessarar eða falla frá bráðabirgðaráráðstöfunum ef samningsríkinu, sem beiðni er beint til, berast ekki nægjanleg sönnunargögn í tæka tíð eða ef verðmæti eignarinnar er minni háttar.
8. Aður en fallið er frá bráðabirgðaráráðstöfun, sem gerð er samkvæmt þessari grein, skal samningsríkið, sem beiðni er beint til, ávallt þegar unnt er, veita samningsríkinu, sem beiðnina leggur fram, kost á að færa fram rök fyrir því að ráðstöfuninni verði haldið áfram.
9. Eigi skal túlka ákvæði greinar þessarar þannig að þau skerði rétt grandlausra þriðju aðila.

56. gr.

Sérstakt samstarf.

Með fyrirvara um eigin landslög skal hvert samningsríki leitast við að gera ráðstafanir sem heimila því, án þess að það hafi áhrif á rannsókn þess, saksókn eða dómsmeðferð, að senda óumbeðið til annars samningsríkis upplýsingar um ávinning af brotum sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, álíti það að afhending slíkra upplýsinga geti gagnast því samningsríki, sem við þeim tekur, til að hefja eða framkvæma rannsókn, saksókn eða dómsmeðferð eða geti leitt til þess að það samningsríki leggi fram beiðni samkvæmt þessum kafla samningsins.

57. gr.

Skil og ráðstöfun fjármuna.

1. Samningsríki skal ráðstafa eign, sem það gerir upptæka samkvæmt 31. eða 55. gr. samnings þessa, t.d. með því að skila henni til lögmætra fyrri eigenda, í samræmi við ákvæði samnings þessa og landslög sín.
2. Hvert samningsríki skal setja lagaákvæði og samþykkja, í samræmi við grundvallarreglur landslaga sinna, aðrar ráðstafanir sem kunna að vera nauðsynlegar til að gera lögbærum yfirvöldum þess kleift að skila eignum, sem gerðar hafa verið upptækar, þegar það er að beiðni annars samningsríkis, í samræmi við samning þennan og að teknu tilliti til réttinda grandlausra þriðju aðila.
3. Í samræmi við 46. og 55. gr. samnings þessa og 1. og 2. mgr. þessarar greinar skal samningsríkið sem beiðni er beint til:
 - a) skila eignum sem gerðar hafa verið upptækar til samningsríkisins sem leggur fram beiðni, þegar um ræðir fjárdrátt á almannafé eða þvætti almannafjár, sem einhver hefur dregið sér, eins og um getur í 17. og 23. gr. samnings þessa, ef upptaka þess var framkvæmd í samræmi við 55. gr. og á grundvelli endanlegs dóms í samningsríkinu, sem leggur fram beiðni, en samningsríkið, sem beiðni er beint til, getur fallið frá kröfu um það,
 - b) skila eignum, sem gerðar hafa verið upptækar, til samningsríkisins, sem leggur fram beiðni, ef það getur með réttu sýnt samningsríkinu, sem beiðni er beint til, fram á að eignir þær sem gerðar voru upptækar hafi áður verið í eigu þess, eða ef samningsríkið, sem beiðni er beint til, viðurkennir tjón samningsríkisins, sem leggur fram beiðni, sem grundvöll fyrir því að skila upptækum eignum, þegar um ræðir ávinning af öllum öðrum brotum, sem samningur þessi tekur til, ef upptaka hans var framkvæmd í samræmi við 55. gr. samnings þessa og á grundvelli endanlegs dóms í samningsríkinu sem leggur fram beiðni, en samningsríkið, sem beiðni er beint til, getur fallið frá kröfu um það,

- c) taka til skoðunar fyrst og fremst, í öllum öðrum tilvikum, að skila samningsríkinu, sem leggur fram beiðni, eignum sem gerðar hafa verið upptækar til að það geti skilað þeim eignum til lögmætra fyrri eigenda eða bætt brotaþolum tjónið.
- 4. Samningsríkið, sem beiðni er beint til, getur, ef við á og samningsríkin ákveði ekki annað, dregið frá hóflegan kostnað sem stofnað hefur verið til vegna rannsóknar, saksóknar eða dómsmeðferðar sem leiða til þess að eignum, sem gerðar hafa verið upptækar samkvæmt þessari grein, er skilað eða þeim ráðstafað.
- 5. Samningsríki geta einnig, þegar við á, skoðað sérstaklega þann kost að gera samninga eða ganga frá fyrirkomulagi, sem báðir aðilar fella sig við og í hverju tilviki fyrir sig, um endanlega ráðstöfun eigna sem gerðar hafa verið upptækar.

58. gr.

Peningaþvættisskrifstofa.

Samningsríki skulu hafa með sér samstarf í þeim tilgangi að koma í veg fyrir og berjast gegn yfirfærslu ávinnings af brotum, sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, og stuðla að því að fundnar verði leiðir til að endurheimta slíkan ávinning og skulu þau, í því skyni, taka til skoðunar að setja á laggirnar peningaþvættisskrifstofu sem tekur við, greinir og miðlar skýrslum um grunsamleg fjármálaviðskipti til lögbærra yfirvalda.

59. gr.

Tvíhliða og marghliða samningar og fyrirkomulag.

Samningsríki skulu taka til skoðunar að ganga frá tvíhliða eða marghliða samningum eða fyrirkomulagi í því skyni að auka skilvirkni alþjóðlegrar samvinnu sem fer fram samkvæmt þessum kafla samningsins.

VI. KAFLI

Tæknileg aðstoð og upplýsingaskipti.

60. gr.

Þjálfun og tækniástoð.

1. Hvert samningsríki skal, að því marki sem nauðsyn krefur, koma á fót, þróa eða betrubæta sértækar áætlanir um þjálfun þeirra starfsmanna sinna sem bera ábyrgð á því að koma í veg fyrir og berjast gegn spillingu. Þess háttar áætlanir geta meðal annars verið eftirfarandi:
 - a) skilvirkar ráðstafanir til að koma í veg fyrir, koma upp um, rannsaka, refsa fyrir og sporna gegn spillingu, þ.m.t. aðferðir við öflun sönnunargagna og rannsóknaraðferðir,
 - b) uppbygging færni til að þróa og undirbúa stefnu gegn spillingu,
 - c) þjálfun lögbærra yfirvalda í gerð beiðna um gagnkvæma dómsmálaástoð sem uppfylla kröfur sem eru gerðar samkvæmt samningi þessum,
 - d) mat á og efling stofnana, stjórnsýslu opinberra þjónustu og fjármálastjórnunar hins opinbera, þ.m.t. opinber innkaup, og einkageirans,
 - e) að koma í veg fyrir og berjast gegn yfirfærslu ávinnings af brotum, sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, og að endurheimta slíkan ávinning,
 - f) að koma upp um og frysta yfirfærslu á ávinningi af brotum, sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum,
 - g) eftirlit með flutningi ávinnings af brotum, sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, og aðferðunum sem beitt er við að yfirfæra, leyna eða dylja slíkan ávinning,
 - h) viðeigandi og skilvirkt laga- og stjórnsýslukerfi og aðferðir til að greiða fyrir því að ávinningi af brotum, sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, verði skilað,
 - i) aðferðir við að vernda brotaþola og vitni sem vinna með dómsmálafirvöldum og
 - j) þjálfun í beitingu innlendra og alþjóðlegra reglugerða og tungumálþjálfun.
2. Samningsríki skulu, eftir bestu getu, taka til skoðunar að veita hvert öðru víðtæka tækniástoð, einkum í þágu þróunarlandanna, þegar þau móta áætlanir sínar hvert og eitt um baráttuna gegn spillingu, þ.m.t. með efnislegum stuðningi og þjálfun á þeim sviðum sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar og þjálfun og aðstoð og gagnkvæmri miðlun viðeigandi reynslu og sérþekkingar

sem mun auðvelda alþjóðlega samvinnu milli samningsríkja í framsalsmálum og á sviði gagnkvæmrar dómsmálaaðstoðar.

3. Samningsríki skulu vinna að því, að því marki sem nauðsyn krefur, að sem flestar aðgerðir og þjálfunarstarf geti farið fram innan alþjóðastofnana og svæðisbundinna stofnana og innan ramma viðeigandi tvíhliða og marghliða samninga eða fyrirkomulags.
4. Samningsríki skulu taka til skoðunar að aðstoða hvert annað, að fram kominni beiðni þar um, við gerð mats, kannana og rannsókna á tegundum spillingar, orsökum hennar og áhrifum og kostnaði sem af henni hlýst í landi hvers og eins í því skyni að þróa, með þátttöku lögbærra yfirvalda og samfélagsins, áætlanir og aðgerðaáætlanir í baráttunni gegn spillingu.
5. Í því skyni að auðvelda endurheimt ávinnings af brotum, sem gerð eru refsiverð samkvæmt samningi þessum, geta samningsríki átt með sér samstarf um að láta hvert öðru í té nöfn sérfræðinga sem geta aðstoðað við að ná því markmiði.
6. Samningsríki skulu taka til skoðunar að nýta ráðstefnur og málstofur, innan svæða, svæðisbundnar og alþjóðlegar, til að efla samstarf og tækniástoð og örva umræður um sameiginleg viðfangsefni, meðal annars sérstök viðfangsefni og þarfir þróunarlanda og nýiðnvæddra landa.
7. Samningsríki skulu taka til skoðunar að koma á valfrjálsum fyrirkomulagi fjárframlaga í því skyni að styrkja viðleitni þróunarlanda og nýiðnvæddra landa til að beita ákvæðum samnings þessa fyrir atbeina áætlana og verkefna á sviði tækniástoðar.
8. Hvert samningsríki skal taka til skoðunar frjáls fjárframlög til fíkniefna- og afbrotamálaskrifstofu Sameinuðu þjóðanna í þeim tilgangi að hlúa, fyrir atbeina skrifstofunnar, að áætlunum og verkefnum í þróunarlöndum með framkvæmd samnings þessa í huga.

61. gr.

Söfnun, gagnkvæm miðlun og greining upplýsinga um spillingu.

1. Hvert samningsríki skal taka til skoðunar að greina, í samráði við sérfræðinga, þróun spillingar á yfirráðasvæði sínu, svo og aðstæður þar sem spillingarbrot eru framin.
2. Samningsríki skulu taka til skoðunar að auka og miðla, sín á milli og fyrir milligöngu alþjóðastofnana og svæðisbundinna stofnana tölfræðilegum upplýsingum, sérfræðiþekkingu í greiningu á spillingu og upplýsingum í því skyni að þróa, eftir því sem unnt er, sameiginlegar skilgreiningar, staðla og aðferðafræði, sem og upplýsingum um bestu starfsvenjur til að koma í veg fyrir og berjast gegn spillingu.
3. Hvert samningsríki skal taka til skoðunar að taka upp eftirlit með stefnumiðum sínum og raunverulegum aðgerðum í baráttunni gegn spillingu og láta fara fram mat á árangri af þeim og skilvirkni þeirra.

62. gr.

Aðrar ráðstafanir: Framkvæmd samningsins fyrir tilverknað hagþróunar og tækniástoðar.

1. Samningsríki skulu, eftir því sem við verður komið og með samstarfi þjóða í milli, gera ráðstafanir sem stuðla að því að samningur þessi komi til framkvæmda eins og best verður á kosið og taka mið af þeim neikvæðu áhrifum sem spilling hefur á samfélagið í heild, einkum á sjálfbæra þróun.
2. Samningsríki skulu leitast við, á raunsannan hátt og eftir því sem við verður komið og í samstarfi sín á milli og við alþjóðastofnanir og svæðisstofnanir:
 - a) að efla samstarf sitt á ýmsum stigum við þróunarlönd í því skyni að auka getu þeirra til þess að koma í veg fyrir og berjast gegn spillingu,
 - b) að efla fjárhagslega og efnislega aðstoð til stuðnings þeirri viðleitni þróunarlanda að koma í veg fyrir og berjast gegn spillingu með árangursríkum hætti og að aðstoða þau við að framkvæma samning þennan á fullnægjandi hátt,
 - c) að veita þróunarlöndum og nýiðnvæddum löndum tækniástoð sem geri þeim kleift að hrinda ákvæðum samnings þessa í framkvæmd. Samningsríki skulu leitast við, í þessu skyni, að leggja, af fúsum og frjálsum vilja, nægilegar fjárhæðir reglulega í sjóð sem er sérstaklega auðkenndur í fyrrnefndum tilgangi innan sjóðakerfis Sameinuðu þjóðanna. Samningsríki geta og tekið til skoðunar sérstaklega, í samræmi við landslög sín og ákvæði samnings þessa, að

- leggja í þann sjóð tiltekinn hundraðshluta þeirra peninga eða tilsvarandi verðmætis ávinnings af glæpum eða eigna sem eru gerð upptæk í samræmi við ákvæði samnings þessa,
- d) að hvetja önnur ríki og fjármálastofnanir, eftir atvikum, og fá þau til þess að ganga til liðs við sig, einkum í þeirri viðleitni sem fjallað er um í þessari grein, til að sjá þróunarlöndum fyrir meiri þjálfun og nútímalegum búnaði í þeim tilgangi að aðstoða þau við að ná markmiðum samnings þessa.
3. Fyrirnefndar ráðstafanir skulu, að því marki sem frekast er unnt, engin áhrif hafa á gildandi skuldbindingar um aðstoð við erlend ríki eða annað tvíhliða, svæðisbundið eða alþjóðlegt fyrirkomulag samstarfs á sviði fjármála.
 4. Samningsríki geta gert tvíhliða eða marghliða samninga eða gengið frá fyrirkomulagi er lýtur að efnislegri aðstoð og skipulagsaðstoð, þar sem tillit er tekið til fjárhagslegra ráðstafana sem eru nauðsynlegar til að meðul alþjóðlegrar samvinnu, sem kveðið er á um í samningi þessum, verði áhrifarík og stuðli að því að koma í veg fyrir, koma upp um og sporna gegn spillingu.

VII. KAFLI

Aðferðir við framkvæmd.

63. gr.

Þing samningsríkja.

1. Hér með er komið á fót þingi samningsríkja í því augnamiði að auka getu þeirra og efla samstarf þeirra í milli til þess að ná fram markmiðunum sem lýst er í samningi þessum og stuðla að og endurskoða framkvæmd hans.
2. Aðalframkvæmdastjóri Sameinuðu þjóðanna skal boða til þings samningsríkja eigi síðar en einu ári eftir að samningur þessi öðlast gildi. Eftir það skulu reglulegir fundir þings samningsríkjanna haldnir í samræmi við starfsreglur sem þingið setur sér.
3. Þing samningsríkjanna setur sér starfsreglur og reglur um það hvernig aðgerðir, sem lýst er í þessari grein, skuli fara fram, meðal annars reglur um aðgang og þátttöku áheymarfulltrúa og um greiðslu kostnaðar við þessar aðgerðir.
4. Þing samningsríkjanna skal koma sér saman um aðgerðir, verklagsreglur og aðferðir til að ná þeim markmiðum sem lýst er í 1. mgr. samnings þessa, meðal annars til að:
 - a) auðvelda aðgerðir samningsríkja skv. 60. og 62. gr. og II.–V. kafla samnings þessa, meðal annars með því að hvetja til frjálstra framlaga,
 - b) greiða fyrir gagnkvæmum upplýsingaskiptum samningsríkjanna um mynstur og þróun spillingar og um árangursríkar aðferðir til að koma í veg fyrir og berjast gegn henni og til að skila ávinningi glæps, t.d. með birtingu viðeigandi upplýsinga sem getið er í grein þessari,
 - c) vinna með hlutaðeigandi alþjóðlegum og svæðisbundnum stofnunum, aðilum og frjálsum félagasamtökum,
 - d) nýta viðeigandi upplýsingar, sem aðrir alþjóðlegir og svæðisbundnir aðilar setja fram til að berjast gegn og koma í veg fyrir spillingu, í því skyni að komast hjá óþarfa tvíverknaði,
 - e) kanna reglulega hvernig samningsríkin standa að framkvæmd samnings þessa,
 - f) koma með ráðleggingar um hvernig betrumbæta megi samning þennan og framkvæmd hans,
 - g) taka mið af þörfum samningsríkja fyrir tæknaaðstoð, að því er varðar framkvæmd samnings þessa, og koma með tillögur að aðgerðum sem þingið kann að telja nauðsynlegar í því skyni.
5. Þing samningsríkja skal, að því er varðar ákvæði 4. mgr. þessarar greinar, afla sér nauðsynlegra upplýsinga um þær ráðstafanir sem samningsríki hafa gripið til í því skyni að hrinda ákvæðum samnings þessa í framkvæmd og erfiðleika því samfara, með því að nýta sér þær upplýsingar sem samningsríkin láta í té og þá aukalegu endurskoðun sem þing samningsríkja kann að ákveða.
6. Hvert samningsríki skal láta þingi samningsríkja í té upplýsingar um áætlanir sínar, fyrirætlanir og starfshætti og um laga- og stjórnsýsluákvæði samningi þessum til framkvæmdar, eins og þingið kann að gera kröfu um. Þing samningsríkja skal kanna skilvirkustu leiðina til að veita viðtöku upplýsingum og bregðast við þeim, þar á meðal upplýsingum frá samningsríkjum og þar til bærum alþjóðastofnunum, svo dæmi sé tekið. Einnig má hafa í huga framlag frá viðeigandi frjálsum félagasamtökum sem hlotið hafa tilhlýðilega viðurkenningu í samræmi við reglur sem þing samningsríkjanna mun ákveða.

7. Samkvæmt ákvæðum 4. til 6. mgr. þessarar greinar skal þing samningsríkjanna koma á fót, ef það telur það nauðsynlegt, viðeigandi fyrirkomulagi eða stofnun til að aðstoða við skilvirka framkvæmd samningsins.

64. gr.

Skrifstofan.

1. Aðalframkvæmdastjóri Sameinuðu þjóðanna skal sjá þingi samningsríkja fyrir nauðsynlegri skrifstofuþjónustu.
2. Skrifstofan skal:
 - a) aðstoða þing samningsríkjanna við að hrinda þeim aðgerðum sem er lýst í 63. gr. samnings þessa í framkvæmd og gera ráðstafanir og veita nauðsynlega þjónustu vegna funda þingsins,
 - b) aðstoða samningsríki, komi fram beiðni þar um, við að láta þingi samningsríkja í té upplýsingar eins og gert er ráð fyrir skv. 5. og 6. mgr. 63. gr. samnings þessa og
 - c) tryggja nauðsynlegt samræmi við aðgerðir skrifstofa hlutaðeigandi alþjóðastofnana og svæðisstofnana.

VIII. KAFLI

Lokaákvæði.

65. gr.

Framkvæmd samningsins.

1. Hvert samningsríki skal gera nauðsynlegar ráðstafanir, meðal annars á sviði lagasetningar og stjórnáslu og í samræmi við grundvallarreglur landslaga sinna, til þess að tryggj sé að það standi við skuldbindingar sínar samkvæmt samningi þessum.
2. Hvert samningsríki getur samþykkt ákveðnari eða strangari ráðstafanir en kveðið er á um í samningi þessum í því skyni að koma í veg fyrir og berjast gegn spillingu.

66. gr.

Lausn deilumála.

1. Samningsríki skulu leitast við að leysa deilur um túlkun eða beitingu ákvæða samnings þessa með samningaviðræðum.
2. Deila milli tveggja eða fleiri samningsríkja um túlkun eða beitingu ákvæða samnings þessa, sem ekki er unnt að leysa með samningaviðræðum innan hæfilegs tíma, skal lögð í gerð að ósk annars eða eins þeirra. Hafi fyrirnefnd samningsríki ekki komið sér saman um hvernig gerðardómsmeðferð skuli hagað, sex mánuðum eftir að gerðar er óskað, getur hvort eða hvert þeirra vísað deilunni til Alþjóðadómstólsins í Haag með beiðni samkvæmt stofnsamþykkt hans.
3. Hvert samningsríki getur, við undirritun samnings þessa eða þegar það fullgildir, staðfestir eða samþykkir samninginn eða gerist aðili að honum, lýst því yfir að það telji sig óbundið af ákvæðum 2. mgr. þessarar greinar. Önnur samningsríki skulu ekki bundin af ákvæðum 2. mgr. þessarar greinar gagnvart samningsríki sem gert hefur slíkan fyrirvara.
4. Samningsríki, sem hefur gert fyrirvara í samræmi við ákvæði 3. mgr. þessarar greinar, getur hvenær sem er afturkallað hann með tilkynningu til aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna.

67. gr.

Undirritun, fullgilding, staðfesting, samþykki og aðild.

1. Samningur þessi skal liggja frammi til undirritunar af hálfu allra ríkja í Merída í Mexíkó frá 9. til 11. desember 2003 og eftir það í aðalstöðvum Sameinuðu þjóðanna í New York til 9. desember 2005.
2. Samningur þessi skal einnig liggja frammi til undirritunar af hálfu svæðisstofnana um efnahagssamvinnu að því tilskildu að minnst eitt aðildarríki slíkrar stofnunar hafi undirritað samning þennan í samræmi við 1. mgr. þessarar greinar.
3. Samningur þessi er með fyrirvara um fullgilding, staðfestingu eða samþykki. Skjöl um fullgilding, staðfestingu eða samþykki skulu afhent aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna til vörslu. Svæðisstofnun um efnahagssamvinnu getur afhent skjal sitt um fullgilding, staðfestingu

eða samþykki til vörslu hafi að minnsta kosti eitt aðildarríki hennar gert það. Slík stofnun skal, í fyrrnefndu skjali sínu um fullgildingu, staðfestingu eða samþykki, lýsa yfir hvert valdsvið hennar er í þeim málum sem samningur þessi tekur til. Enn fremur skal slík stofnun tilkynna vörsluaðila um hverja þá breytingu sem verður á valdsviði hennar og skiptir máli.

4. Samningur þessi skal liggja frammi til aðildar fyrir öll ríki eða svæðisstofnanir um efnahags-samvinnu ef að minnsta kosti eitt aðildarríki slíkrar stofnunar er aðili að samningi þessum. Aðildarskjöl skulu afhent aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna til vörslu. Svæðisstofnun um efnahagssamvinnu skal, jafnhliða aðild, lýsa yfir hvert valdsvið hennar er í þeim málum sem samningur þessi tekur til. Enn fremur skal slík stofnun tilkynna vörsluaðila um hverja þá breytingu sem verður á valdsviði hennar og skiptir máli.

68. gr.

Gildistaka.

1. Samningur þessi öðlast gildi á nítugasta degi eftir þann dag er þrítugasta skjalið um fullgildingu, staðfestingu, samþykki eða aðild er afhent til vörslu. Að því er varðar þessa málsgrein skal ekki litið svo á að skjal, sem svæðisstofnun um efnahagssamvinnu afhendir til vörslu, komi til viðbótar þeim skjölum sem aðildarríki slíkrar stofnunar hafa afhent til vörslu.
2. Að því er varðar ríki eða svæðisstofnun um efnahagssamvinnu, sem fullgildir, staðfestir eða samþykkir samning þennan eða gerist aðili að honum eftir afhendingu þrítugasta skjalsins um slíka athöfn til vörslu, skal samningur þessi öðlast gildi á þrítugasta degi eftir þann dag er hlutaðeigandi ríki eða slík stofnun afhendir viðeigandi skjal til vörslu eða á gildistökudegi samnings þessa skv. 1. mgr. þessarar greinar, hvort sem síðar verður.

69. gr.

Breytingar.

1. Samningsríki getur, eftir að fimm ár eru liðin frá gildistöku samnings þessa, gert tillögu til breytinga á honum og sent til aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna sem að svo búnu skal framsenda breytingartillöguna samningsríkjunum og þingi samningsríkja til umfjöllunar og ákvörðunar. Þing samningsríkja skal leitast við, af fremsta megni, að afgreiða hverja breytingu með samhljóða samþykki. Hafi allar tilraunir til að samþykkja breytingartillöguna með samhljóða samþykki reynst árangurslausar og hafi samkomulag ekki náðst er, sem síðasta úrræði, gerð krafa um að tillagan verði samþykkt með atkvæðum tveggja þriðju hluta þeirra samningsríkja sem eiga fulltrúa sem eru viðstaddir og greiða atkvæði á fundi þings samningsríkja.
2. Svæðisstofnanir um efnahagssamvinnu skulu, í málum sem eru á valdsviði þeirra, neyta atkvæðisréttar síns samkvæmt ákvæðum þessarar greinar með sama fjölda atkvæða og fjöldi aðildarríkja að þeim, sem eru aðilar að samningi þessum, segir til um. Slíkar stofnanir skulu ekki neyta atkvæðisréttar síns neyti aðildarríki þeirra atkvæðisréttar síns og öfugt.
3. Breyting, sem er samþykkt í samræmi við ákvæði 1. mgr. þessarar greinar, er með fyrirvara um fullgildingu, staðfestingu eða samþykki samningsríkja.
4. Breyting, sem er samþykkt í samræmi við ákvæði 1. mgr. þessarar greinar, öðlast gildi gagnvart samningsríki niúttu dögum eftir þann dag þegar aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna er afhent skjal um fullgildingu, staðfestingu eða samþykki slíkrar breytingar til vörslu.
5. Er breyting öðlast gildi er hún bindandi fyrir þau samningsríki sem hafa lýst sig samþykkt því að vera bundin af henni. Önnur samningsríki eru eigi að síður bundin af ákvæðum samnings þessa og fyrri breytingum sem þau hafa fullgilt, staðfest eða samþykkt.

70. gr.

Uppsögn.

1. Samningsríki getur sagt upp samningi þessum með skriflegri tilkynningu til aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna. Uppsögnin tekur gildi einu ári eftir þann dag þegar aðalframkvæmdastjórinn veitir tilkynningunni viðtöku.
2. Aðild svæðisstofnunar um efnahagssamvinnu að samningi þessum lýkur þegar öll aðildarríki hennar hafa sagt honum upp.

71. gr.

Vörsluaðili og tungumál.

1. Aðalframkvæmdastjóri Sameinuðu þjóðanna er tilnefndur vörsluaðili samnings þessa.
2. Frumrit samnings þessa, en textar þess á arabísku, ensku, frönsku, kínversku, rússnesku og spænsku eru jafngildir, skal afhent aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna til vörslu.

ÞESSU TIL STAÐFESTU hafa undirritaðir fulltrúar, sem til þess hafa fullt umboð ríkisstjórna sinna, undirritað samning þennan.

**UNITED NATIONS CONVENTION
AGAINST CORRUPTION**

PREAMBLE

The States Parties to this Convention,

Concerned about the seriousness of problems and threats posed by corruption to the stability and security of societies, undermining the institutions and values of democracy, ethical values and justice and jeopardizing sustainable development and the rule of law,

Concerned also about the links between corruption and other forms of crime, in particular organized crime and economic crime, including money- laundering,

Concerned further about cases of corruption that involve vast quantities of assets, which may constitute a substantial proportion of the resources of States, and that threaten the political stability and sustainable development of those States,

Convinced that corruption is no longer a local matter but a transnational phenomenon that affects all societies and economies, making international cooperation to prevent and control it essential,

Convinced also that a comprehensive and multidisciplinary approach is required to prevent and combat corruption effectively,

Convinced further that the availability of technical assistance can play an important role in enhancing the ability of States, including by strengthening capacity and by institution-building, to prevent and combat corruption effectively,

Convinced that the illicit acquisition of personal wealth can be particularly damaging to democratic institutions, national economies and the rule of law,

Determined to prevent, detect and deter in a more effective manner international transfers of illicitly acquired assets and to strengthen international cooperation in asset recovery,

Acknowledging the fundamental principles of due process of law in criminal proceedings and in civil or administrative proceedings to adjudicate property rights,

Bearing in mind that the prevention and eradication of corruption is a responsibility of all States and that they must cooperate with one another, with the support and involvement of individuals and groups outside the public sector, such as civil society, non-governmental organizations and community-based organizations, if their efforts in this area are to be effective,

Bearing also in mind the principles of proper management of public affairs and public property, fairness, responsibility and equality before the law and the need to safeguard integrity and to foster a culture of rejection of corruption,

Commending the work of the Commission on Crime Prevention and Criminal Justice and the United Nations Office on Drugs and Crime in preventing and combating corruption,

Recalling the work carried out by other international and regional organizations in this field, including the activities of the African Union, the Council of Europe, the Customs Cooperation Council (also known as the World Customs Organization), the European Union, the League of Arab States, the Organisation for Economic Cooperation and Development and the Organization of American States,

Taking note with appreciation of multilateral instruments to prevent and combat corruption, including, inter alia, the Inter-American Convention against Corruption, adopted by the Organization of American States on 29 March 1996, the Convention on the Fight against Corruption involving Officials of the European Communities or Officials of Member States of the European Union, adopted by the Council of the European Union on 26 May 1997, the Convention on Combating Bribery of Foreign Public Officials in International Business Transactions, adopted by the Organisation for

Economic Cooperation and Development on 21 November 1997, the Criminal Law Convention on Corruption, adopted by the Committee of Ministers of the Council of Europe on 27 January 1999, the Civil Law Convention on Corruption, adopted by the Committee of Ministers of the Council of Europe on 4 November 1999, and the African Union Convention on Preventing and Combating Corruption, adopted by the Heads of State and Government of the African Union on 12 July 2003,

Welcoming the entry into force on 29 September 2003 of the United Nations Convention against Transnational Organized Crime,

Have agreed as follows:

Chapter I
General provisions

Article 1

Statement of purpose

The purposes of this Convention are:

- a) To promote and strengthen measures to prevent and combat corruption more efficiently and effectively;
- b) To promote, facilitate and support international cooperation and technical assistance in the prevention of and fight against corruption, including in asset recovery;
- c) To promote integrity, accountability and proper management of public affairs and public property.

Article 2

Use of terms

For the purposes of this Convention:

- a) “Public official” shall mean: (i) any person holding a legislative, executive, administrative or judicial office of a State Party, whether appointed or elected, whether permanent or temporary, whether paid or unpaid, irrespective of that person's seniority; (ii) any other person who performs a public function, including for a public agency or public enterprise, or provides a public service, as defined in the domestic law of the State Party and as applied in the pertinent area of law of that State Party; (iii) any other person defined as a “public official” in the domestic law of a State Party. However, for the purpose of some specific measures contained in chapter II of this Convention, “public official” may mean any person who performs a public function or provides a public service as defined in the domestic law of the State Party and as applied in the pertinent area of law of that State Party;
- b) “Foreign public official” shall mean any person holding a legislative, executive, administrative or judicial office of a foreign country, whether appointed or elected; and any person exercising a public function for a foreign country, including for a public agency or public enterprise;
- c) “Official of a public international organization” shall mean an international civil servant or any person who is authorized by such an organization to act on behalf of that organization;
- d) “Property” shall mean assets of every kind, whether corporeal or incorporeal, movable or immovable, tangible or intangible, and legal documents or instruments evidencing title to or interest in such assets;
- e) “Proceeds of crime” shall mean any property derived from or obtained, directly or indirectly, through the commission of an offence;
- f) “Freezing” or “seizure” shall mean temporarily prohibiting the transfer, conversion, disposition or movement of property or temporarily assuming custody or control of property on the basis of an order issued by a court or other competent authority;
- g) “Confiscation”, which includes forfeiture where applicable, shall mean the permanent deprivation of property by order of a court or other competent authority;
- h) “Predicate offence” shall mean any offence as a result of which proceeds have been generated that may become the subject of an offence as defined in article 23 of this Convention;

- i) “Controlled delivery” shall mean the technique of allowing illicit or suspect consignments to pass out of, through or into the territory of one or more States, with the knowledge and under the supervision of their competent authorities, with a view to the investigation of an offence and the identification of persons involved in the commission of the offence.

Article 3

Scope of application

1. This Convention shall apply, in accordance with its terms, to the prevention, investigation and prosecution of corruption and to the freezing, seizure, confiscation and return of the proceeds of offences established in accordance with this Convention.
2. For the purposes of implementing this Convention, it shall not be necessary, except as otherwise stated herein, for the offences set forth in it to result in damage or harm to state property.

Article 4

Protection of sovereignty

1. States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.
2. Nothing in this Convention shall entitle a State Party to undertake in the territory of another State the exercise of jurisdiction and performance of functions that are reserved exclusively for the authorities of that other State by its domestic law.

Chapter II

Preventive measures

Article 5

Preventive anti-corruption policies and practices

1. Each State Party shall, in accordance with the fundamental principles of its legal system, develop and implement or maintain effective, coordinated anti-corruption policies that promote the participation of society and reflect the principles of the rule of law, proper management of public affairs and public property, integrity, transparency and accountability.
2. Each State Party shall endeavour to establish and promote effective practices aimed at the prevention of corruption.
3. Each State Party shall endeavour to periodically evaluate relevant legal instruments and administrative measures with a view to determining their adequacy to prevent and fight corruption.
4. States Parties shall, as appropriate and in accordance with the fundamental principles of their legal system, collaborate with each other and with relevant international and regional organizations in promoting and developing the measures referred to in this article. That collaboration may include participation in international programmes and projects aimed at the prevention of corruption.

Article 6

Preventive anti-corruption body or bodies

1. Each State Party shall, in accordance with the fundamental principles of its legal system, ensure the existence of a body or bodies, as appropriate, that prevent corruption by such means as:
 - a) Implementing the policies referred to in article 5 of this Convention and, where appropriate, overseeing and coordinating the implementation of those policies;
 - b) Increasing and disseminating knowledge about the prevention of corruption.
2. Each State Party shall grant the body or bodies referred to in paragraph 1 of this article the necessary independence, in accordance with the fundamental principles of its legal system, to enable the body or bodies to carry out its or their functions effectively and free from any undue influence. The necessary material resources and specialized staff, as well as the training that such staff may require to carry out their functions, should be provided.

3. Each State Party shall inform the Secretary- General of the United Nations of the name and address of the authority or authorities that may assist other States Parties in developing and implementing specific measures for the prevention of corruption.

Article 7

Public sector

1. Each State Party shall, where appropriate and in accordance with the fundamental principles of its legal system, endeavour to adopt, maintain and strengthen systems for the recruitment, hiring, retention, promotion and retirement of civil servants and, where appropriate, other non-elected public officials:
 - a) That are based on principles of efficiency, transparency and objective criteria such as merit, equity and aptitude;
 - b) That include adequate procedures for the selection and training of individuals for public positions considered especially vulnerable to corruption and the rotation, where appropriate, of such individuals to other positions;
 - c) That promote adequate remuneration and equitable pay scales, taking into account the level of economic development of the State Party;
 - d) That promote education and training programmes to enable them to meet the requirements for the correct, honourable and proper performance of public functions and that provide them with specialized and appropriate training to enhance their awareness of the risks of corruption inherent in the performance of their functions. Such programmes may make reference to codes or standards of conduct in applicable areas.
2. Each State Party shall also consider adopting appropriate legislative and administrative measures, consistent with the objectives of this Convention and in accordance with the fundamental principles of its domestic law, to prescribe criteria concerning candidature for and election to public office.
3. Each State Party shall also consider taking appropriate legislative and administrative measures, consistent with the objectives of this Convention and in accordance with the fundamental principles of its domestic law, to enhance transparency in the funding of candidatures for elected public office and, where applicable, the funding of political parties.
4. Each State Party shall, in accordance with the fundamental principles of its domestic law, endeavour to adopt, maintain and strengthen systems that promote transparency and prevent conflicts of interest.

Article 8

Codes of conduct for public officials

1. In order to fight corruption, each State Party shall promote, inter alia, integrity, honesty and responsibility among its public officials, in accordance with the fundamental principles of its legal system.
2. In particular, each State Party shall endeavour to apply, within its own institutional and legal systems, codes or standards of conduct for the correct, honourable and proper performance of public functions.
3. For the purposes of implementing the provisions of this article, each State Party shall, where appropriate and in accordance with the fundamental principles of its legal system, take note of the relevant initiatives of regional, interregional and multilateral organizations, such as the International Code of Conduct for Public Officials contained in the annex to General Assembly resolution 51/59 of 12 December 1996.
4. Each State Party shall also consider, in accordance with the fundamental principles of its domestic law, establishing measures and systems to facilitate the reporting by public officials of acts of corruption to appropriate authorities, when such acts come to their notice in the performance of their functions.
5. Each State Party shall endeavour, where appropriate and in accordance with the fundamental principles of its domestic law, to establish measures and systems requiring public officials to

make declarations to appropriate authorities regarding, inter alia, their outside activities, employment, investments, assets and substantial gifts or benefits from which a conflict of interest may result with respect to their functions as public officials.

6. Each State Party shall consider taking, in accordance with the fundamental principles of its domestic law, disciplinary or other measures against public officials who violate the codes or standards established in accordance with this article.

Article 9

Public procurement and management of public finances

1. Each State Party shall, in accordance with the fundamental principles of its legal system, take the necessary steps to establish appropriate systems of procurement, based on transparency, competition and objective criteria in decision-making, that are effective, inter alia, in preventing corruption. Such systems, which may take into account appropriate threshold values in their application, shall address, inter alia:
 - a) The public distribution of information relating to procurement procedures and contracts, including information on invitations to tender and relevant or pertinent information on the award of contracts, allowing potential tenderers sufficient time to prepare and submit their tenders;
 - b) The establishment, in advance, of conditions for participation, including selection and award criteria and tendering rules, and their publication;
 - c) The use of objective and predetermined criteria for public procurement decisions, in order to facilitate the subsequent verification of the correct application of the rules or procedures;
 - d) An effective system of domestic review, including an effective system of appeal, to ensure legal recourse and remedies in the event that the rules or procedures established pursuant to this paragraph are not followed;
 - e) Where appropriate, measures to regulate matters regarding personnel responsible for procurement, such as declaration of interest in particular public procurements, screening procedures and training requirements.
2. Each State Party shall, in accordance with the fundamental principles of its legal system, take appropriate measures to promote transparency and accountability in the management of public finances. Such measures shall encompass, inter alia:
 - a) Procedures for the adoption of the national budget;
 - b) Timely reporting on revenue and expenditure;
 - c) A system of accounting and auditing standards and related oversight;
 - d) Effective and efficient systems of risk management and internal control; and
 - e) Where appropriate, corrective action in the case of failure to comply with the requirements established in this paragraph.
3. Each State Party shall take such civil and administrative measures as may be necessary, in accordance with the fundamental principles of its domestic law, to preserve the integrity of accounting books, records, financial statements or other documents related to public expenditure and revenue and to prevent the falsification of such documents.

Article 10

Public reporting

Taking into account the need to combat corruption, each State Party shall, in accordance with the fundamental principles of its domestic law, take such measures as may be necessary to enhance transparency in its public administration, including with regard to its organization, functioning and decision-making processes, where appropriate. Such measures may include, inter alia:

- a) Adopting procedures or regulations allowing members of the general public to obtain, where appropriate, information on the organization, functioning and decision-making processes of its public administration and, with due regard for the protection of privacy and personal data, on decisions and legal acts that concern members of the public;

- b) Simplifying administrative procedures, where appropriate, in order to facilitate public access to the competent decision-making authorities; and
- c) Publishing information, which may include periodic reports on the risks of corruption in its public administration.

Article 11

Measures relating to the judiciary and prosecution services

1. Bearing in mind the independence of the judiciary and its crucial role in combating corruption, each State Party shall, in accordance with the fundamental principles of its legal system and without prejudice to judicial independence, take measures to strengthen integrity and to prevent opportunities for corruption among members of the judiciary. Such measures may include rules with respect to the conduct of members of the judiciary.
2. Measures to the same effect as those taken pursuant to paragraph 1 of this article may be introduced and applied within the prosecution service in those States Parties where it does not form part of the judiciary but enjoys independence similar to that of the judicial service.

Article 12

Private sector

1. Each State Party shall take measures, in accordance with the fundamental principles of its domestic law, to prevent corruption involving the private sector, enhance accounting and auditing standards in the private sector and, where appropriate, provide effective, proportionate and dissuasive civil, administrative or criminal penalties for failure to comply with such measures.
2. Measures to achieve these ends may include, inter alia:
 - a) Promoting cooperation between law enforcement agencies and relevant private entities;
 - b) Promoting the development of standards and procedures designed to safeguard the integrity of relevant private entities, including codes of conduct for the correct, honourable and proper performance of the activities of business and all relevant professions and the prevention of conflicts of interest, and for the promotion of the use of good commercial practices among businesses and in the contractual relations of businesses with the State;
 - c) Promoting transparency among private entities, including, where appropriate, measures regarding the identity of legal and natural persons involved in the establishment and management of corporate entities;
 - d) Preventing the misuse of procedures regulating private entities, including procedures regarding subsidies and licences granted by public authorities for commercial activities;
 - e) Preventing conflicts of interest by imposing restrictions, as appropriate and for a reasonable period of time, on the professional activities of former public officials or on the employment of public officials by the private sector after their resignation or retirement, where such activities or employment relate directly to the functions held or supervised by those public officials during their tenure;
 - f) Ensuring that private enterprises, taking into account their structure and size, have sufficient internal auditing controls to assist in preventing and detecting acts of corruption and that the accounts and required financial statements of such private enterprises are subject to appropriate auditing and certification procedures.
3. In order to prevent corruption, each State Party shall take such measures as may be necessary, in accordance with its domestic laws and regulations regarding the maintenance of books and records, financial statement disclosures and accounting and auditing standards, to prohibit the following acts carried out for the purpose of committing any of the offences established in accordance with this Convention:
 - a) The establishment of off-the-books accounts;
 - b) The making of off-the-books or inadequately identified transactions;
 - c) The recording of non-existent expenditure;
 - d) The entry of liabilities with incorrect identification of their objects;
 - e) The use of false documents; and

- f) The intentional destruction of bookkeeping documents earlier than foreseen by the law.
4. Each State Party shall disallow the tax deductibility of expenses that constitute bribes, the latter being one of the constituent elements of the offences established in accordance with articles 15 and 16 of this Convention and, where appropriate, other expenses incurred in furtherance of corrupt conduct.

Article 13

Participation of society

1. Each State Party shall take appropriate measures, within its means and in accordance with fundamental principles of its domestic law, to promote the active participation of individuals and groups outside the public sector, such as civil society, non-governmental organizations and community-based organizations, in the prevention of and the fight against corruption and to raise public awareness regarding the existence, causes and gravity of and the threat posed by corruption. This participation should be strengthened by such measures as:
- Enhancing the transparency of and promoting the contribution of the public to decision-making processes;
 - Ensuring that the public has effective access to information;
 - Undertaking public information activities that contribute to non-tolerance of corruption, as well as public education programmes, including school and university curricula;
 - Respecting, promoting and protecting the freedom to seek, receive, publish and disseminate information concerning corruption. That freedom may be subject to certain restrictions, but these shall only be such as are provided for by law and are necessary:
 - For respect of the rights or reputations of others;
 - For the protection of national security or ordre public or of public health or morals.
2. Each State Party shall take appropriate measures to ensure that the relevant anti-corruption bodies referred to in this Convention are known to the public and shall provide access to such bodies, where appropriate, for the reporting, including anonymously, of any incidents that may be considered to constitute an offence established in accordance with this Convention.

Article 14

Measures to prevent money-laundering

1. Each State Party shall:
- Institute a comprehensive domestic regulatory and supervisory regime for banks and non-bank financial institutions, including natural or legal persons that provide formal or informal services for the transmission of money or value and, where appropriate, other bodies particularly susceptible to money-laundering, within its competence, in order to deter and detect all forms of money-laundering, which regime shall emphasize requirements for customer and, where appropriate, beneficial owner identification, record-keeping and the reporting of suspicious transactions;
 - Without prejudice to article 46 of this Convention, ensure that administrative, regulatory, law enforcement and other authorities dedicated to combating money-laundering (including, where appropriate under domestic law, judicial authorities) have the ability to cooperate and exchange information at the national and international levels within the conditions prescribed by its domestic law and, to that end, shall consider the establishment of a financial intelligence unit to serve as a national centre for the collection, analysis and dissemination of information regarding potential money-laundering.
2. States Parties shall consider implementing feasible measures to detect and monitor the movement of cash and appropriate negotiable instruments across their borders, subject to safeguards to ensure proper use of information and without impeding in any way the movement of legitimate capital. Such measures may include a requirement that individuals and businesses report the cross-border transfer of substantial quantities of cash and appropriate negotiable instruments.
3. States Parties shall consider implementing appropriate and feasible measures to require financial institutions, including money remitters:

- a) To include on forms for the electronic transfer of funds and related messages accurate and meaningful information on the originator;
 - b) To maintain such information throughout the payment chain; and
 - c) To apply enhanced scrutiny to transfers of funds that do not contain complete information on the originator.
4. In establishing a domestic regulatory and supervisory regime under the terms of this article, and without prejudice to any other article of this Convention, States Parties are called upon to use as a guideline the relevant initiatives of regional, interregional and multilateral organizations against money-laundering.
 5. States Parties shall endeavour to develop and promote global, regional, subregional and bilateral cooperation among judicial, law enforcement and financial regulatory authorities in order to combat money-laundering.

Chapter III

Criminalization and law enforcement

Article 15

Bribery of national public officials

Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

- a) The promise, offering or giving, to a public official, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself or herself or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties;
- b) The solicitation or acceptance by a public official, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself or herself or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties.

Article 16

Bribery of foreign public officials and officials of public international organizations

1. Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, when committed intentionally, the promise, offering or giving to a foreign public official or an official of a public international organization, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself or herself or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties, in order to obtain or retain business or other undue advantage in relation to the conduct of international business.
2. Each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, when committed intentionally, the solicitation or acceptance by a foreign public official or an official of a public international organization, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself or herself or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties.

Article 17

Embezzlement, misappropriation or other diversion of property by a public official

Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally, the embezzlement, misappropriation or other diversion by a public official for his or her benefit or for the benefit of another person or entity, of any property, public or private funds or securities or any other thing of value entrusted to the public official by virtue of his or her position.

Article 18

Trading in influence

Each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

- a) The promise, offering or giving to a public official or any other person, directly or indirectly, of an undue advantage in order that the public official or the person abuse his or her real or supposed influence with a view to obtaining from an administration or public authority of the State Party an undue advantage for the original instigator of the act or for any other person;
- b) The solicitation or acceptance by a public official or any other person, directly or indirectly, of an undue advantage for himself or herself or for another person in order that the public official or the person abuse his or her real or supposed influence with a view to obtaining from an administration or public authority of the State Party an undue advantage.

Article 19

Abuse of functions

Each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, when committed intentionally, the abuse of functions or position, that is, the performance of or failure to perform an act, in violation of laws, by a public official in the discharge of his or her functions, for the purpose of obtaining an undue advantage for himself or herself or for another person or entity.

Article 20

Illicit enrichment

Subject to its constitution and the fundamental principles of its legal system, each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, when committed intentionally, illicit enrichment, that is, a significant increase in the assets of a public official that he or she cannot reasonably explain in relation to his or her lawful income.

Article 21

Bribery in the private sector

Each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally in the course of economic, financial or commercial activities:

- a) The promise, offering or giving, directly or indirectly, of an undue advantage to any person who directs or works, in any capacity, for a private sector entity, for the person himself or herself or for another person, in order that he or she, in breach of his or her duties, act or refrain from acting;
- b) The solicitation or acceptance, directly or indirectly, of an undue advantage by any person who directs or works, in any capacity, for a private sector entity, for the person himself or herself or for another person, in order that he or she, in breach of his or her duties, act or refrain from acting.

Article 22

Embezzlement of property in the private sector

Each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, when committed intentionally in the course of economic, financial or commercial activities, embezzlement by a person who directs or works, in any capacity, in a private sector entity of any property, private funds or securities or any other thing of value entrusted to him or her by virtue of his or her position.

Article 23

Laundering of proceeds of crime

1. Each State Party shall adopt, in accordance with fundamental principles of its domestic law, such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:
 - a)
 - i. The conversion or transfer of property, knowing that such property is the proceeds of crime, for the purpose of concealing or disguising the illicit origin of the property or of helping any person who is involved in the commission of the predicate offence to evade the legal consequences of his or her action;
 - ii. The concealment or disguise of the true nature, source, location, disposition, movement or ownership of or rights with respect to property, knowing that such property is the proceeds of crime;
 - b) Subject to the basic concepts of its legal system:
 - i. The acquisition, possession or use of property, knowing, at the time of receipt, that such property is the proceeds of crime;
 - ii. Participation in, association with or conspiracy to commit, attempts to commit and aiding, abetting, facilitating and counselling the commission of any of the offences established in accordance with this article.
2. For purposes of implementing or applying paragraph 1 of this article:
 - a) Each State Party shall seek to apply paragraph 1 of this article to the widest range of predicate offences;
 - b) Each State Party shall include as predicate offences at a minimum a comprehensive range of criminal offences established in accordance with this Convention;
 - c) For the purposes of subparagraph (b) above, predicate offences shall include offences committed both within and outside the jurisdiction of the State Party in question. However, offences committed outside the jurisdiction of a State Party shall constitute predicate offences only when the relevant conduct is a criminal offence under the domestic law of the State where it is committed and would be a criminal offence under the domestic law of the State Party implementing or applying this article had it been committed there;
 - d) Each State Party shall furnish copies of its laws that give effect to this article and of any subsequent changes to such laws or a description thereof to the Secretary-General of the United Nations;
 - e) If required by fundamental principles of the domestic law of a State Party, it may be provided that the offences set forth in paragraph 1 of this article do not apply to the persons who committed the predicate offence.

Article 24

Concealment

Without prejudice to the provisions of article 23 of this Convention, each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, when committed intentionally after the commission of any of the offences established in accordance with this Convention without having participated in such offences, the concealment or continued retention of property when the person involved knows that such property is the result of any of the offences established in accordance with this Convention.

Article 25

Obstruction of justice

Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

- a) The use of physical force, threats or intimidation or the promise, offering or giving of an undue advantage to induce false testimony or to interfere in the giving of testimony or the production of evidence in a proceeding in relation to the commission of offences established in accordance with this Convention;

- b) The use of physical force, threats or intimidation to interfere with the exercise of official duties by a justice or law enforcement official in relation to the commission of offences established in accordance with this Convention. Nothing in this subparagraph shall prejudice the right of States Parties to have legislation that protects other categories of public official.

Article 26

Liability of legal persons

1. Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, consistent with its legal principles, to establish the liability of legal persons for participation in the offences established in accordance with this Convention.
2. Subject to the legal principles of the State Party, the liability of legal persons may be criminal, civil or administrative.
3. Such liability shall be without prejudice to the criminal liability of the natural persons who have committed the offences.
4. Each State Party shall, in particular, ensure that legal persons held liable in accordance with this article are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions, including monetary sanctions.

Article 27

Participation and attempt

1. Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, in accordance with its domestic law, participation in any capacity such as an accomplice, assistant or instigator in an offence established in accordance with this Convention.
2. Each State Party may adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, in accordance with its domestic law, any attempt to commit an offence established in accordance with this Convention.
3. Each State Party may adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, in accordance with its domestic law, the preparation for an offence established in accordance with this Convention.

Article 28

Knowledge, intent and purpose as elements of an offence

Knowledge, intent or purpose required as an element of an offence established in accordance with this Convention may be inferred from objective factual circumstances.

Article 29

Statute of limitations

Each State Party shall, where appropriate, establish under its domestic law a long statute of limitations period in which to commence proceedings for any offence established in accordance with this Convention and establish a longer statute of limitations period or provide for the suspension of the statute of limitations where the alleged offender has evaded the administration of justice.

Article 30

Prosecution, adjudication and sanctions

1. Each State Party shall make the commission of an offence established in accordance with this Convention liable to sanctions that take into account the gravity of that offence.
2. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish or maintain, in accordance with its legal system and constitutional principles, an appropriate balance between any immunities or jurisdictional privileges accorded to its public officials for the performance of their functions and the possibility, when necessary, of effectively investigating, prosecuting and adjudicating offences established in accordance with this Convention.

3. Each State Party shall endeavour to ensure that any discretionary legal powers under its domestic law relating to the prosecution of persons for offences established in accordance with this Convention are exercised to maximize the effectiveness of law enforcement measures in respect of those offences and with due regard to the need to deter the commission of such offences.
4. In the case of offences established in accordance with this Convention, each State Party shall take appropriate measures, in accordance with its domestic law and with due regard to the rights of the defence, to seek to ensure that conditions imposed in connection with decisions on release pending trial or appeal take into consideration the need to ensure the presence of the defendant at subsequent criminal proceedings.
5. Each State Party shall take into account the gravity of the offences concerned when considering the eventuality of early release or parole of persons convicted of such offences.
6. Each State Party, to the extent consistent with the fundamental principles of its legal system, shall consider establishing procedures through which a public official accused of an offence established in accordance with this Convention may, where appropriate, be removed, suspended or reassigned by the appropriate authority, bearing in mind respect for the principle of the presumption of innocence.
7. Where warranted by the gravity of the offence, each State Party, to the extent consistent with the fundamental principles of its legal system, shall consider establishing procedures for the disqualification, by court order or any other appropriate means, for a period of time determined by its domestic law, of persons convicted of offences established in accordance with this Convention from:
 - a) Holding public office; and
 - b) Holding office in an enterprise owned in whole or in part by the State.
8. Paragraph 1 of this article shall be without prejudice to the exercise of disciplinary powers by the competent authorities against civil servants.
9. Nothing contained in this Convention shall affect the principle that the description of the offences established in accordance with this Convention and of the applicable legal defences or other legal principles controlling the lawfulness of conduct is reserved to the domestic law of a State Party and that such offences shall be prosecuted and punished in accordance with that law.
10. States Parties shall endeavour to promote the reintegration into society of persons convicted of offences established in accordance with this Convention.

Article 31

Freezing, seizure and confiscation

1. Each State Party shall take, to the greatest extent possible within its domestic legal system, such measures as may be necessary to enable confiscation of:
 - a) Proceeds of crime derived from offences established in accordance with this Convention or property the value of which corresponds to that of such proceeds;
 - b) Property, equipment or other instrumentalities used in or destined for use in offences established in accordance with this Convention.
2. Each State Party shall take such measures as may be necessary to enable the identification, tracing, freezing or seizure of any item referred to in paragraph 1 of this article for the purpose of eventual confiscation.
3. Each State Party shall adopt, in accordance with its domestic law, such legislative and other measures as may be necessary to regulate the administration by the competent authorities of frozen, seized or confiscated property covered in paragraphs 1 and 2 of this article.
4. If such proceeds of crime have been transformed or converted, in part or in full, into other property, such property shall be liable to the measures referred to in this article instead of the proceeds.
5. If such proceeds of crime have been intermingled with property acquired from legitimate sources, such property shall, without prejudice to any powers relating to freezing or seizure, be liable to confiscation up to the assessed value of the intermingled proceeds.

6. Income or other benefits derived from such proceeds of crime, from property into which such proceeds of crime have been transformed or converted or from property with which such proceeds of crime have been intermingled shall also be liable to the measures referred to in this article, in the same manner and to the same extent as proceeds of crime.
7. For the purpose of this article and article 55 of this Convention, each State Party shall empower its courts or other competent authorities to order that bank, financial or commercial records be made available or seized. A State Party shall not decline to act under the provisions of this paragraph on the ground of bank secrecy.
8. States Parties may consider the possibility of requiring that an offender demonstrate the lawful origin of such alleged proceeds of crime or other property liable to confiscation, to the extent that such a requirement is consistent with the fundamental principles of their domestic law and with the nature of judicial and other proceedings.
9. The provisions of this article shall not be so construed as to prejudice the rights of bona fide third parties.
10. Nothing contained in this article shall affect the principle that the measures to which it refers shall be defined and implemented in accordance with and subject to the provisions of the domestic law of a State Party.

Article 32

Protection of witnesses, experts and victims

1. Each State Party shall take appropriate measures in accordance with its domestic legal system and within its means to provide effective protection from potential retaliation or intimidation for witnesses and experts who give testimony concerning offences established in accordance with this Convention and, as appropriate, for their relatives and other persons close to them.
2. The measures envisaged in paragraph 1 of this article may include, inter alia, without prejudice to the rights of the defendant, including the right to due process:
 - a) Establishing procedures for the physical protection of such persons, such as, to the extent necessary and feasible, relocating them and permitting, where appropriate, non-disclosure or limitations on the disclosure of information concerning the identity and whereabouts of such persons;
 - b) Providing evidentiary rules to permit witnesses and experts to give testimony in a manner that ensures the safety of such persons, such as permitting testimony to be given through the use of communications technology such as video or other adequate means.
3. States Parties shall consider entering into agreements or arrangements with other States for the relocation of persons referred to in paragraph 1 of this article.
4. The provisions of this article shall also apply to victims insofar as they are witnesses.
5. Each State Party shall, subject to its domestic law, enable the views and concerns of victims to be presented and considered at appropriate stages of criminal proceedings against offenders in a manner not prejudicial to the rights of the defence.

Article 33

Protection of reporting persons

Each State Party shall consider incorporating into its domestic legal system appropriate measures to provide protection against any unjustified treatment for any person who reports in good faith and on reasonable grounds to the competent authorities any facts concerning offences established in accordance with this Convention.

Article 34

Consequences of acts of corruption

With due regard to the rights of third parties acquired in good faith, each State Party shall take measures, in accordance with the fundamental principles of its domestic law, to address consequences of corruption. In this context, States Parties may consider corruption a relevant factor in legal

proceedings to annul or rescind a contract, withdraw a concession or other similar instrument or take any other remedial action.

Article 35

Compensation for damage

Each State Party shall take such measures as may be necessary, in accordance with principles of its domestic law, to ensure that entities or persons who have suffered damage as a result of an act of corruption have the right to initiate legal proceedings against those responsible for that damage in order to obtain compensation.

Article 36

Specialized authorities

Each State Party shall, in accordance with the fundamental principles of its legal system, ensure the existence of a body or bodies or persons specialized in combating corruption through law enforcement. Such body or bodies or persons shall be granted the necessary independence, in accordance with the fundamental principles of the legal system of the State Party, to be able to carry out their functions effectively and without any undue influence. Such persons or staff of such body or bodies should have the appropriate training and resources to carry out their tasks.

Article 37

Cooperation with law enforcement authorities

1. Each State Party shall take appropriate measures to encourage persons who participate or who have participated in the commission of an offence established in accordance with this Convention to supply information useful to competent authorities for investigative and evidentiary purposes and to provide factual, specific help to competent authorities that may contribute to depriving offenders of the proceeds of crime and to recovering such proceeds.
2. Each State Party shall consider providing for the possibility, in appropriate cases, of mitigating punishment of an accused person who provides substantial cooperation in the investigation or prosecution of an offence established in accordance with this Convention.
3. Each State Party shall consider providing for the possibility, in accordance with fundamental principles of its domestic law, of granting immunity from prosecution to a person who provides substantial cooperation in the investigation or prosecution of an offence established in accordance with this Convention.
4. Protection of such persons shall be, *mutatis mutandis*, as provided for in article 32 of this Convention.
5. Where a person referred to in paragraph 1 of this article located in one State Party can provide substantial cooperation to the competent authorities of another State Party, the States Parties concerned may consider entering into agreements or arrangements, in accordance with their domestic law, concerning the potential provision by the other State Party of the treatment set forth in paragraphs 2 and 3 of this article.

Article 38

Cooperation between national authorities

Each State Party shall take such measures as may be necessary to encourage, in accordance with its domestic law, cooperation between, on the one hand, its public authorities, as well as its public officials, and, on the other hand, its authorities responsible for investigating and prosecuting criminal offences. Such cooperation may include:

- a) Informing the latter authorities, on their own initiative, where there are reasonable grounds to believe that any of the offences established in accordance with articles 15, 21 and 23 of this Convention has been committed; or
- b) Providing, upon request, to the latter authorities all necessary information.

Article 39

Cooperation between national authorities and the private sector

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to encourage, in accordance with its domestic law, cooperation between national investigating and prosecuting authorities and entities of the private sector, in particular financial institutions, relating to matters involving the commission of offences established in accordance with this Convention.
2. Each State Party shall consider encouraging its nationals and other persons with a habitual residence in its territory to report to the national investigating and prosecuting authorities the commission of an offence established in accordance with this Convention.

Article 40

Bank secrecy

Each State Party shall ensure that, in the case of domestic criminal investigations of offences established in accordance with this Convention, there are appropriate mechanisms available within its domestic legal system to overcome obstacles that may arise out of the application of bank secrecy laws.

Article 41

Criminal record

Each State Party may adopt such legislative or other measures as may be necessary to take into consideration, under such terms as and for the purpose that it deems appropriate, any previous conviction in another State of an alleged offender for the purpose of using such information in criminal proceedings relating to an offence established in accordance with this Convention.

Article 42

Jurisdiction

1. Each State Party shall adopt such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences established in accordance with this Convention when:
 - a) The offence is committed in the territory of that State Party; or
 - b) The offence is committed on board a vessel that is flying the flag of that State Party or an aircraft that is registered under the laws of that State Party at the time that the offence is committed.
2. Subject to article 4 of this Convention, a State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:
 - a) The offence is committed against a national of that State Party; or
 - b) The offence is committed by a national of that State Party or a stateless person who has his or her habitual residence in its territory; or
 - c) The offence is one of those established in accordance with article 23, paragraph 1 (b) (ii), of this Convention and is committed outside its territory with a view to the commission of an offence established in accordance with article 23, paragraph 1 (a) (i) or (ii) or (b) (i), of this Convention within its territory; or
 - d) The offence is committed against the State Party.
3. For the purposes of article 44 of this Convention, each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences established in accordance with this Convention when the alleged offender is present in its territory and it does not extradite such person solely on the ground that he or she is one of its nationals.
4. Each State Party may also take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences established in accordance with this Convention when the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him or her.
5. If a State Party exercising its jurisdiction under paragraph 1 or 2 of this article has been notified, or has otherwise learned, that any other States Parties are conducting an investigation, prosecution or judicial proceeding in respect of the same conduct, the competent authorities of those States Parties shall, as appropriate, consult one another with a view to coordinating their actions.

6. Without prejudice to norms of general international law, this Convention shall not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its domestic law.

Chapter IV

International cooperation

Article 43

International cooperation

1. States Parties shall cooperate in criminal matters in accordance with articles 44 to 50 of this Convention. Where appropriate and consistent with their domestic legal system, States Parties shall consider assisting each other in investigations of and proceedings in civil and administrative matters relating to corruption.
2. In matters of international cooperation, whenever dual criminality is considered a requirement, it shall be deemed fulfilled irrespective of whether the laws of the requested State Party place the offence within the same category of offence or denominate the offence by the same terminology as the requesting State Party, if the conduct underlying the offence for which assistance is sought is a criminal offence under the laws of both States Parties.

Article 44

Extradition

1. This article shall apply to the offences established in accordance with this Convention where the person who is the subject of the request for extradition is present in the territory of the requested State Party, provided that the offence for which extradition is sought is punishable under the domestic law of both the requesting State Party and the requested State Party.
2. Notwithstanding the provisions of paragraph 1 of this article, a State Party whose law so permits may grant the extradition of a person for any of the offences covered by this Convention that are not punishable under its own domestic law.
3. If the request for extradition includes several separate offences, at least one of which is extraditable under this article and some of which are not extraditable by reason of their period of imprisonment but are related to offences established in accordance with this Convention, the requested State Party may apply this article also in respect of those offences.
4. Each of the offences to which this article applies shall be deemed to be included as an extraditable offence in any extradition treaty existing between States Parties. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them. A State Party whose law so permits, in case it uses this Convention as the basis for extradition, shall not consider any of the offences established in accordance with this Convention to be a political offence.
5. If a State Party that makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, it may consider this Convention the legal basis for extradition in respect of any offence to which this article applies.
6. A State Party that makes extradition conditional on the existence of a treaty shall:
 - a) At the time of deposit of its instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention, inform the Secretary-General of the United Nations whether it will take this Convention as the legal basis for cooperation on extradition with other States Parties to this Convention; and
 - b) If it does not take this Convention as the legal basis for cooperation on extradition, seek, where appropriate, to conclude treaties on extradition with other States Parties to this Convention in order to implement this article.
7. States Parties that do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize offences to which this article applies as extraditable offences between themselves.
8. Extradition shall be subject to the conditions provided for by the domestic law of the requested State Party or by applicable extradition treaties, including, inter alia, conditions in relation to the

- minimum penalty requirement for extradition and the grounds upon which the requested State Party may refuse extradition.
9. States Parties shall, subject to their domestic law, endeavour to expedite extradition procedures and to simplify evidentiary requirements relating thereto in respect of any offence to which this article applies.
 10. Subject to the provisions of its domestic law and its extradition treaties, the requested State Party may, upon being satisfied that the circumstances so warrant and are urgent and at the request of the requesting State Party, take a person whose extradition is sought and who is present in its territory into custody or take other appropriate measures to ensure his or her presence at extradition proceedings.
 11. A State Party in whose territory an alleged offender is found, if it does not extradite such person in respect of an offence to which this article applies solely on the ground that he or she is one of its nationals, shall, at the request of the State Party seeking extradition, be obliged to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution. Those authorities shall take their decision and conduct their proceedings in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the domestic law of that State Party. The States Parties concerned shall cooperate with each other, in particular on procedural and evidentiary aspects, to ensure the efficiency of such prosecution.
 12. Whenever a State Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State Party to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceedings for which the extradition or surrender of the person was sought and that State Party and the State Party seeking the extradition of the person agree with this option and other terms that they may deem appropriate, such conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 11 of this article.
 13. If extradition, sought for purposes of enforcing a sentence, is refused because the person sought is a national of the requested State Party, the requested State Party shall, if its domestic law so permits and in conformity with the requirements of such law, upon application of the requesting State Party, consider the enforcement of the sentence imposed under the domestic law of the requesting State Party or the remainder thereof.
 14. Any person regarding whom proceedings are being carried out in connection with any of the offences to which this article applies shall be guaranteed fair treatment at all stages of the proceedings, including enjoyment of all the rights and guarantees provided by the domestic law of the State Party in the territory of which that person is present.
 15. Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's sex, race, religion, nationality, ethnic origin or political opinions or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any one of these reasons.
 16. States Parties may not refuse a request for extradition on the sole ground that the offence is also considered to involve fiscal matters.
 17. Before refusing extradition, the requested State Party shall, where appropriate, consult with the requesting State Party to provide it with ample opportunity to present its opinions and to provide information relevant to its allegation.
 18. States Parties shall seek to conclude bilateral and multilateral agreements or arrangements to carry out or to enhance the effectiveness of extradition.

Article 45

Transfer of sentenced persons

States Parties may consider entering into bilateral or multilateral agreements or arrangements on the transfer to their territory of persons sentenced to imprisonment or other forms of deprivation of liberty for offences established in accordance with this Convention in order that they may complete their sentences there.

Article 46

Mutual legal assistance

1. States Parties shall afford one another the widest measure of mutual legal assistance in investigations, prosecutions and judicial proceedings in relation to the offences covered by this Convention.
2. Mutual legal assistance shall be afforded to the fullest extent possible under relevant laws, treaties, agreements and arrangements of the requested State Party with respect to investigations, prosecutions and judicial proceedings in relation to the offences for which a legal person may be held liable in accordance with article 26 of this Convention in the requesting State Party.
3. Mutual legal assistance to be afforded in accordance with this article may be requested for any of the following purposes:
 - a) Taking evidence or statements from persons;
 - b) Effecting service of judicial documents;
 - c) Executing searches and seizures, and freezing;
 - d) Examining objects and sites;
 - e) Providing information, evidentiary items and expert evaluations;
 - f) Providing originals or certified copies of relevant documents and records, including government, bank, financial, corporate or business records;
 - g) Identifying or tracing proceeds of crime, property, instrumentalities or other things for evidentiary purposes;
 - h) Facilitating the voluntary appearance of persons in the requesting State Party;
 - i) Any other type of assistance that is not contrary to the domestic law of the requested State Party;
 - j) Identifying, freezing and tracing proceeds of crime in accordance with the provisions of chapter V of this Convention;
 - k) The recovery of assets, in accordance with the provisions of chapter V of this Convention.
4. Without prejudice to domestic law, the competent authorities of a State Party may, without prior request, transmit information relating to criminal matters to a competent authority in another State Party where they believe that such information could assist the authority in undertaking or successfully concluding inquiries and criminal proceedings or could result in a request formulated by the latter State Party pursuant to this Convention.
5. The transmission of information pursuant to paragraph 4 of this article shall be without prejudice to inquiries and criminal proceedings in the State of the competent authorities providing the information. The competent authorities receiving the information shall comply with a request that said information remain confidential, even temporarily, or with restrictions on its use. However, this shall not prevent the receiving State Party from disclosing in its proceedings information that is exculpatory to an accused person. In such a case, the receiving State Party shall notify the transmitting State Party prior to the disclosure and, if so requested, consult with the transmitting State Party. If, in an exceptional case, advance notice is not possible, the receiving State Party shall inform the transmitting State Party of the disclosure without delay.
6. The provisions of this article shall not affect the obligations under any other treaty, bilateral or multilateral, that governs or will govern, in whole or in part, mutual legal assistance.
7. Paragraphs 9 to 29 of this article shall apply to requests made pursuant to this article if the States Parties in question are not bound by a treaty of mutual legal assistance. If those States Parties are bound by such a treaty, the corresponding provisions of that treaty shall apply unless the States Parties agree to apply paragraphs 9 to 29 of this article in lieu thereof. States Parties are strongly encouraged to apply those paragraphs if they facilitate cooperation.
8. States Parties shall not decline to render mutual legal assistance pursuant to this article on the ground of bank secrecy.
9. a) A requested State Party, in responding to a request for assistance pursuant to this article in the absence of dual criminality, shall take into account the purposes of this Convention, as set forth in article 1;

- b) States Parties may decline to render assistance pursuant to this article on the ground of absence of dual criminality. However, a requested State Party shall, where consistent with the basic concepts of its legal system, render assistance that does not involve coercive action. Such assistance may be refused when requests involve matters of a de minimis nature or matters for which the cooperation or assistance sought is available under other provisions of this Convention;
 - c) Each State Party may consider adopting such measures as may be necessary to enable it to provide a wider scope of assistance pursuant to this article in the absence of dual criminality.
10. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of identification, testimony or otherwise providing assistance in obtaining evidence for investigations, prosecutions or judicial proceedings in relation to offences covered by this Convention may be transferred if the following conditions are met:
- a) The person freely gives his or her informed consent;
 - b) The competent authorities of both States Parties agree, subject to such conditions as those States Parties may deem appropriate.
11. For the purposes of paragraph 10 of this article:
- a) The State Party to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State Party from which the person was transferred;
 - b) The State Party to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State Party from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States Parties;
 - c) The State Party to which the person is transferred shall not require the State Party from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;
 - d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State Party to which he or she was transferred.
12. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with paragraphs 10 and 11 of this article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted, detained, punished or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts, omissions or convictions prior to his or her departure from the territory of the State from which he or she was transferred.
13. Each State Party shall designate a central authority that shall have the responsibility and power to receive requests for mutual legal assistance and either to execute them or to transmit them to the competent authorities for execution. Where a State Party has a special region or territory with a separate system of mutual legal assistance, it may designate a distinct central authority that shall have the same function for that region or territory. Central authorities shall ensure the speedy and proper execution or transmission of the requests received. Where the central authority transmits the request to a competent authority for execution, it shall encourage the speedy and proper execution of the request by the competent authority. The Secretary-General of the United Nations shall be notified of the central authority designated for this purpose at the time each State Party deposits its instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention. Requests for mutual legal assistance and any communication related thereto shall be transmitted to the central authorities designated by the States Parties. This requirement shall be without prejudice to the right of a State Party to require that such requests and communications be addressed to it through diplomatic channels and, in urgent circumstances, where the States Parties agree, through the International Criminal Police Organization, if possible.
14. Requests shall be made in writing or, where possible, by any means capable of producing a written record, in a language acceptable to the requested State Party, under conditions allowing that State Party to establish authenticity. The Secretary-General of the United Nations shall be notified of

the language or languages acceptable to each State Party at the time it deposits its instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention. In urgent circumstances and where agreed by the States Parties, requests may be made orally but shall be confirmed in writing forthwith.

15. A request for mutual legal assistance shall contain:
 - a) The identity of the authority making the request;
 - b) The subject matter and nature of the investigation, prosecution or judicial proceeding to which the request relates and the name and functions of the authority conducting the investigation, prosecution or judicial proceeding;
 - c) A summary of the relevant facts, except in relation to requests for the purpose of service of judicial documents;
 - d) A description of the assistance sought and details of any particular procedure that the requesting State Party wishes to be followed;
 - e) Where possible, the identity, location and nationality of any person concerned; and
 - f) The purpose for which the evidence, information or action is sought.
16. The requested State Party may request additional information when it appears necessary for the execution of the request in accordance with its domestic law or when it can facilitate such execution.
17. A request shall be executed in accordance with the domestic law of the requested State Party and, to the extent not contrary to the domestic law of the requested State Party and where possible, in accordance with the procedures specified in the request.
18. Wherever possible and consistent with fundamental principles of domestic law, when an individual is in the territory of a State Party and has to be heard as a witness or expert by the judicial authorities of another State Party, the first State Party may, at the request of the other, permit the hearing to take place by video conference if it is not possible or desirable for the individual in question to appear in person in the territory of the requesting State Party. States Parties may agree that the hearing shall be conducted by a judicial authority of the requesting State Party and attended by a judicial authority of the requested State Party.
19. The requesting State Party shall not transmit or use information or evidence furnished by the requested State Party for investigations, prosecutions or judicial proceedings other than those stated in the request without the prior consent of the requested State Party. Nothing in this paragraph shall prevent the requesting State Party from disclosing in its proceedings information or evidence that is exculpatory to an accused person. In the latter case, the requesting State Party shall notify the requested State Party prior to the disclosure and, if so requested, consult with the requested State Party. If, in an exceptional case, advance notice is not possible, the requesting State Party shall inform the requested State Party of the disclosure without delay.
20. The requesting State Party may require that the requested State Party keep confidential the fact and substance of the request, except to the extent necessary to execute the request. If the requested State Party cannot comply with the requirement of confidentiality, it shall promptly inform the requesting State Party.
21. Mutual legal assistance may be refused:
 - a) If the request is not made in conformity with the provisions of this article;
 - b) If the requested State Party considers that execution of the request is likely to prejudice its sovereignty, security, *ordre public* or other essential interests;
 - c) If the authorities of the requested State Party would be prohibited by its domestic law from carrying out the action requested with regard to any similar offence, had it been subject to investigation, prosecution or judicial proceedings under their own jurisdiction;
 - d) If it would be contrary to the legal system of the requested State Party relating to mutual legal assistance for the request to be granted.
22. States Parties may not refuse a request for mutual legal assistance on the sole ground that the offence is also considered to involve fiscal matters.
23. Reasons shall be given for any refusal of mutual legal assistance.

24. The requested State Party shall execute the request for mutual legal assistance as soon as possible and shall take as full account as possible of any deadlines suggested by the requesting State Party and for which reasons are given, preferably in the request. The requesting State Party may make reasonable requests for information on the status and progress of measures taken by the requested State Party to satisfy its request. The requested State Party shall respond to reasonable requests by the requesting State Party on the status, and progress in its handling, of the request. The requesting State Party shall promptly inform the requested State Party when the assistance sought is no longer required.
25. Mutual legal assistance may be postponed by the requested State Party on the ground that it interferes with an ongoing investigation, prosecution or judicial proceeding.
26. Before refusing a request pursuant to paragraph 21 of this article or postponing its execution pursuant to paragraph 25 of this article, the requested State Party shall consult with the requesting State Party to consider whether assistance may be granted subject to such terms and conditions as it deems necessary. If the requesting State Party accepts assistance subject to those conditions, it shall comply with the conditions.
27. Without prejudice to the application of paragraph 12 of this article, a witness, expert or other person who, at the request of the requesting State Party, consents to give evidence in a proceeding or to assist in an investigation, prosecution or judicial proceeding in the territory of the requesting State Party shall not be prosecuted, detained, punished or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in that territory in respect of acts, omissions or convictions prior to his or her departure from the territory of the requested State Party. Such safe conduct shall cease when the witness, expert or other person having had, for a period of fifteen consecutive days or for any period agreed upon by the States Parties from the date on which he or she has been officially informed that his or her presence is no longer required by the judicial authorities, an opportunity of leaving, has nevertheless remained voluntarily in the territory of the requesting State Party or, having left it, has returned of his or her own free will.
28. The ordinary costs of executing a request shall be borne by the requested State Party, unless otherwise agreed by the States Parties concerned. If expenses of a substantial or extraordinary nature are or will be required to fulfil the request, the States Parties shall consult to determine the terms and conditions under which the request will be executed, as well as the manner in which the costs shall be borne.
29. The requested State Party:
 - a) Shall provide to the requesting State Party copies of government records, documents or information in its possession that under its domestic law are available to the general public;
 - b) May, at its discretion, provide to the requesting State Party in whole, in part or subject to such conditions as it deems appropriate, copies of any government records, documents or information in its possession that under its domestic law are not available to the general public.
30. States Parties shall consider, as may be necessary, the possibility of concluding bilateral or multilateral agreements or arrangements that would serve the purposes of, give practical effect to or enhance the provisions of this article.

Article 47

Transfer of criminal proceedings

States Parties shall consider the possibility of transferring to one another proceedings for the prosecution of an offence established in accordance with this Convention in cases where such transfer is considered to be in the interests of the proper administration of justice, in particular in cases where several jurisdictions are involved, with a view to concentrating the prosecution.

Article 48

Law enforcement cooperation

1. States Parties shall cooperate closely with one another, consistent with their respective domestic legal and administrative systems, to enhance the effectiveness of law enforcement action to

combat the offences covered by this Convention. States Parties shall, in particular, take effective measures:

- a) To enhance and, where necessary, to establish channels of communication between their competent authorities, agencies and services in order to facilitate the secure and rapid exchange of information concerning all aspects of the offences covered by this Convention, including, if the States Parties concerned deem it appropriate, links with other criminal activities;
 - b) To cooperate with other States Parties in conducting inquiries with respect to offences covered by this Convention concerning:
 - i. The identity, whereabouts and activities of persons suspected of involvement in such offences or the location of other persons concerned;
 - ii. The movement of proceeds of crime or property derived from the commission of such offences;
 - iii. The movement of property, equipment or other instrumentalities used or intended for use in the commission of such offences;
 - c) To provide, where appropriate, necessary items or quantities of substances for analytical or investigative purposes;
 - d) To exchange, where appropriate, information with other States Parties concerning specific means and methods used to commit offences covered by this Convention, including the use of false identities, forged, altered or false documents and other means of concealing activities;
 - e) To facilitate effective coordination between their competent authorities, agencies and services and to promote the exchange of personnel and other experts, including, subject to bilateral agreements or arrangements between the States Parties concerned, the posting of liaison officers;
 - f) To exchange information and coordinate administrative and other measures taken as appropriate for the purpose of early identification of the offences covered by this Convention.
2. With a view to giving effect to this Convention, States Parties shall consider entering into bilateral or multilateral agreements or arrangements on direct cooperation between their law enforcement agencies and, where such agreements or arrangements already exist, amending them. In the absence of such agreements or arrangements between the States Parties concerned, the States Parties may consider this Convention to be the basis for mutual law enforcement cooperation in respect of the offences covered by this Convention. Whenever appropriate, States Parties shall make full use of agreements or arrangements, including international or regional organizations, to enhance the cooperation between their law enforcement agencies.
 3. States Parties shall endeavour to cooperate within their means to respond to offences covered by this Convention committed through the use of modern technology.

Article 49

Joint investigations

States Parties shall consider concluding bilateral or multilateral agreements or arrangements whereby, in relation to matters that are the subject of investigations, prosecutions or judicial proceedings in one or more States, the competent authorities concerned may establish joint investigative bodies. In the absence of such agreements or arrangements, joint investigations may be undertaken by agreement on a case-by-case basis. The States Parties involved shall ensure that the sovereignty of the State Party in whose territory such investigation is to take place is fully respected.

Article 50

Special investigative techniques

1. In order to combat corruption effectively, each State Party shall, to the extent permitted by the basic principles of its domestic legal system and in accordance with the conditions prescribed by its domestic law, take such measures as may be necessary, within its means, to allow for the appropriate use by its competent authorities of controlled delivery and, where it deems appropriate, other special investigative techniques, such as electronic or other forms of surveillance and

undercover operations, within its territory, and to allow for the admissibility in court of evidence derived therefrom.

2. For the purpose of investigating the offences covered by this Convention, States Parties are encouraged to conclude, when necessary, appropriate bilateral or multilateral agreements or arrangements for using such special investigative techniques in the context of cooperation at the international level. Such agreements or arrangements shall be concluded and implemented in full compliance with the principle of sovereign equality of States and shall be carried out strictly in accordance with the terms of those agreements or arrangements.
3. In the absence of an agreement or arrangement as set forth in paragraph 2 of this article, decisions to use such special investigative techniques at the international level shall be made on a case-by-case basis and may, when necessary, take into consideration financial arrangements and understandings with respect to the exercise of jurisdiction by the States Parties concerned.
4. Decisions to use controlled delivery at the international level may, with the consent of the States Parties concerned, include methods such as intercepting and allowing the goods or funds to continue intact or be removed or replaced in whole or in part.

Chapter V

Asset recovery

Article 51

General provision

The return of assets pursuant to this chapter is a fundamental principle of this Convention, and States Parties shall afford one another the widest measure of cooperation and assistance in this regard.

Article 52

Prevention and detection of transfers of proceeds of crime

1. Without prejudice to article 14 of this Convention, each State Party shall take such measures as may be necessary, in accordance with its domestic law, to require financial institutions within its jurisdiction to verify the identity of customers, to take reasonable steps to determine the identity of beneficial owners of funds deposited into high-value accounts and to conduct enhanced scrutiny of accounts sought or maintained by or on behalf of individuals who are, or have been, entrusted with prominent public functions and their family members and close associates. Such enhanced scrutiny shall be reasonably designed to detect suspicious transactions for the purpose of reporting to competent authorities and should not be so construed as to discourage or prohibit financial institutions from doing business with any legitimate customer.
2. In order to facilitate implementation of the measures provided for in paragraph 1 of this article, each State Party, in accordance with its domestic law and inspired by relevant initiatives of regional, interregional and multilateral organizations against money-laundering, shall:
 - a) Issue advisories regarding the types of natural or legal person to whose accounts financial institutions within its jurisdiction will be expected to apply enhanced scrutiny, the types of accounts and transactions to which to pay particular attention and appropriate account-opening, maintenance and record-keeping measures to take concerning such accounts; and
 - b) Where appropriate, notify financial institutions within its jurisdiction, at the request of another State Party or on its own initiative, of the identity of particular natural or legal persons to whose accounts such institutions will be expected to apply enhanced scrutiny, in addition to those whom the financial institutions may otherwise identify.
3. In the context of paragraph 2 (a) of this article, each State Party shall implement measures to ensure that its financial institutions maintain adequate records, over an appropriate period of time, of accounts and transactions involving the persons mentioned in paragraph 1 of this article, which should, as a minimum, contain information relating to the identity of the customer as well as, as far as possible, of the beneficial owner.
4. With the aim of preventing and detecting transfers of proceeds of offences established in accordance with this Convention, each State Party shall implement appropriate and effective measures to prevent, with the help of its regulatory and oversight bodies, the establishment of

banks that have no physical presence and that are not affiliated with a regulated financial group. Moreover, States Parties may consider requiring their financial institutions to refuse to enter into or continue a correspondent banking relationship with such institutions and to guard against establishing relations with foreign financial institutions that permit their accounts to be used by banks that have no physical presence and that are not affiliated with a regulated financial group.

5. Each State Party shall consider establishing, in accordance with its domestic law, effective financial disclosure systems for appropriate public officials and shall provide for appropriate sanctions for non-compliance. Each State Party shall also consider taking such measures as may be necessary to permit its competent authorities to share that information with the competent authorities in other States Parties when necessary to investigate, claim and recover proceeds of offences established in accordance with this Convention.
6. Each State Party shall consider taking such measures as may be necessary, in accordance with its domestic law, to require appropriate public officials having an interest in or signature or other authority over a financial account in a foreign country to report that relationship to appropriate authorities and to maintain appropriate records related to such accounts. Such measures shall also provide for appropriate sanctions for non-compliance.

Article 53

Measures for direct recovery of property

Each State Party shall, in accordance with its domestic law:

- a) Take such measures as may be necessary to permit another State Party to initiate civil action in its courts to establish title to or ownership of property acquired through the commission of an offence established in accordance with this Convention;
- b) Take such measures as may be necessary to permit its courts to order those who have committed offences established in accordance with this Convention to pay compensation or damages to another State Party that has been harmed by such offences; and
- c) Take such measures as may be necessary to permit its courts or competent authorities, when having to decide on confiscation, to recognize another State Party's claim as a legitimate owner of property acquired through the commission of an offence established in accordance with this Convention.

Article 54

Mechanisms for recovery of property through international cooperation in confiscation

1. Each State Party, in order to provide mutual legal assistance pursuant to article 55 of this Convention with respect to property acquired through or involved in the commission of an offence established in accordance with this Convention, shall, in accordance with its domestic law:
 - a) Take such measures as may be necessary to permit its competent authorities to give effect to an order of confiscation issued by a court of another State Party;
 - b) Take such measures as may be necessary to permit its competent authorities, where they have jurisdiction, to order the confiscation of such property of foreign origin by adjudication of an offence of money-laundering or such other offence as may be within its jurisdiction or by other procedures authorized under its domestic law; and
 - c) Consider taking such measures as may be necessary to allow confiscation of such property without a criminal conviction in cases in which the offender cannot be prosecuted by reason of death, flight or absence or in other appropriate cases.
2. Each State Party, in order to provide mutual legal assistance upon a request made pursuant to paragraph 2 of article 55 of this Convention, shall, in accordance with its domestic law:
 - a) Take such measures as may be necessary to permit its competent authorities to freeze or seize property upon a freezing or seizure order issued by a court or competent authority of a requesting State Party that provides a reasonable basis for the requested State Party to believe that there are sufficient grounds for taking such actions and that the property would eventually be subject to an order of confiscation for purposes of paragraph 1 (a) of this article;

- b) Take such measures as may be necessary to permit its competent authorities to freeze or seize property upon a request that provides a reasonable basis for the requested State Party to believe that there are sufficient grounds for taking such actions and that the property would eventually be subject to an order of confiscation for purposes of paragraph 1 (a) of this article; and
- c) Consider taking additional measures to permit its competent authorities to preserve property for confiscation, such as on the basis of a foreign arrest or criminal charge related to the acquisition of such property.

Article 55

International cooperation for purposes of confiscation

1. A State Party that has received a request from another State Party having jurisdiction over an offence established in accordance with this Convention for confiscation of proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities referred to in article 31, paragraph 1, of this Convention situated in its territory shall, to the greatest extent possible within its domestic legal system:
 - a) Submit the request to its competent authorities for the purpose of obtaining an order of confiscation and, if such an order is granted, give effect to it; or
 - b) Submit to its competent authorities, with a view to giving effect to it to the extent requested, an order of confiscation issued by a court in the territory of the requesting State Party in accordance with articles 31, paragraph 1, and 54, paragraph 1 (a), of this Convention insofar as it relates to proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities referred to in article 31, paragraph 1, situated in the territory of the requested State Party.
2. Following a request made by another State Party having jurisdiction over an offence established in accordance with this Convention, the requested State Party shall take measures to identify, trace and freeze or seize proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities referred to in article 31, paragraph 1, of this Convention for the purpose of eventual confiscation to be ordered either by the requesting State Party or, pursuant to a request under paragraph 1 of this article, by the requested State Party.
3. The provisions of article 46 of this Convention are applicable, mutatis mutandis, to this article. In addition to the information specified in article 46, paragraph 15, requests made pursuant to this article shall contain:
 - a) In the case of a request pertaining to paragraph 1 (a) of this article, a description of the property to be confiscated, including, to the extent possible, the location and, where relevant, the estimated value of the property and a statement of the facts relied upon by the requesting State Party sufficient to enable the requested State Party to seek the order under its domestic law;
 - b) In the case of a request pertaining to paragraph 1 (b) of this article, a legally admissible copy of an order of confiscation upon which the request is based issued by the requesting State Party, a statement of the facts and information as to the extent to which execution of the order is requested, a statement specifying the measures taken by the requesting State Party to provide adequate notification to bona fide third parties and to ensure due process and a statement that the confiscation order is final;
 - c) In the case of a request pertaining to paragraph 2 of this article, a statement of the facts relied upon by the requesting State Party and a description of the actions requested and, where available, a legally admissible copy of an order on which the request is based.
4. The decisions or actions provided for in paragraphs 1 and 2 of this article shall be taken by the requested State Party in accordance with and subject to the provisions of its domestic law and its procedural rules or any bilateral or multilateral agreement or arrangement to which it may be bound in relation to the requesting State Party.
5. Each State Party shall furnish copies of its laws and regulations that give effect to this article and of any subsequent changes to such laws and regulations or a description thereof to the Secretary-General of the United Nations.

6. If a State Party elects to make the taking of the measures referred to in paragraphs 1 and 2 of this article conditional on the existence of a relevant treaty, that State Party shall consider this Convention the necessary and sufficient treaty basis.
7. Cooperation under this article may also be refused or provisional measures lifted if the requested State Party does not receive sufficient and timely evidence or if the property is of a *de minimis* value.
8. Before lifting any provisional measure taken pursuant to this article, the requested State Party shall, wherever possible, give the requesting State Party an opportunity to present its reasons in favour of continuing the measure.
9. The provisions of this article shall not be construed as prejudicing the rights of bona fide third parties.

Article 56

Special cooperation

Without prejudice to its domestic law, each State Party shall endeavour to take measures to permit it to forward, without prejudice to its own investigations, prosecutions or judicial proceedings, information on proceeds of offences established in accordance with this Convention to another State Party without prior request, when it considers that the disclosure of such information might assist the receiving State Party in initiating or carrying out investigations, prosecutions or judicial proceedings or might lead to a request by that State Party under this chapter of the Convention.

Article 57

Return and disposal of assets

1. Property confiscated by a State Party pursuant to article 31 or 55 of this Convention shall be disposed of, including by return to its prior legitimate owners, pursuant to paragraph 3 of this article, by that State Party in accordance with the provisions of this Convention and its domestic law.
2. Each State Party shall adopt such legislative and other measures, in accordance with the fundamental principles of its domestic law, as may be necessary to enable its competent authorities to return confiscated property, when acting on the request made by another State Party, in accordance with this Convention, taking into account the rights of bona fide third parties.
3. In accordance with articles 46 and 55 of this Convention and paragraphs 1 and 2 of this article, the requested State Party shall:
 - a) In the case of embezzlement of public funds or of laundering of embezzled public funds as referred to in articles 17 and 23 of this Convention, when confiscation was executed in accordance with article 55 and on the basis of a final judgement in the requesting State Party, a requirement that can be waived by the requested State Party, return the confiscated property to the requesting State Party;
 - b) In the case of proceeds of any other offence covered by this Convention, when the confiscation was executed in accordance with article 55 of this Convention and on the basis of a final judgement in the requesting State Party, a requirement that can be waived by the requested State Party, return the confiscated property to the requesting State Party, when the requesting State Party reasonably establishes its prior ownership of such confiscated property to the requested State Party or when the requested State Party recognizes damage to the requesting State Party as a basis for returning the confiscated property;
 - c) In all other cases, give priority consideration to returning confiscated property to the requesting State Party, returning such property to its prior legitimate owners or compensating the victims of the crime.
4. Where appropriate, unless States Parties decide otherwise, the requested State Party may deduct reasonable expenses incurred in investigations, prosecutions or judicial proceedings leading to the return or disposition of confiscated property pursuant to this article.

5. Where appropriate, States Parties may also give special consideration to concluding agreements or mutually acceptable arrangements, on a case-by- case basis, for the final disposal of confiscated property.

Article 58

Financial intelligence unit

States Parties shall cooperate with one another for the purpose of preventing and combating the transfer of proceeds of offences established in accordance with this Convention and of promoting ways and means of recovering such proceeds and, to that end, shall consider establishing a financial intelligence unit to be responsible for receiving, analysing and disseminating to the competent authorities reports of suspicious financial transactions.

Article 59

Bilateral and multilateral agreements and arrangements

States Parties shall consider concluding bilateral or multilateral agreements or arrangements to enhance the effectiveness of international cooperation undertaken pursuant to this chapter of the Convention.

Chapter VI

Technical assistance and information exchange

Article 60

Training and technical assistance

1. Each State Party shall, to the extent necessary, initiate, develop or improve specific training programmes for its personnel responsible for preventing and combating corruption. Such training programmes could deal, inter alia, with the following areas:
 - a) Effective measures to prevent, detect, investigate, punish and control corruption, including the use of evidence-gathering and investigative methods;
 - b) Building capacity in the development and planning of strategic anti-corruption policy;
 - c) Training competent authorities in the preparation of requests for mutual legal assistance that meet the requirements of this Convention;
 - d) Evaluation and strengthening of institutions, public service management and the management of public finances, including public procurement, and the private sector;
 - e) Preventing and combating the transfer of proceeds of offences established in accordance with this Convention and recovering such proceeds;
 - f) Detecting and freezing of the transfer of proceeds of offences established in accordance with this Convention;
 - g) Surveillance of the movement of proceeds of offences established in accordance with this Convention and of the methods used to transfer, conceal or disguise such proceeds;
 - h) Appropriate and efficient legal and administrative mechanisms and methods for facilitating the return of proceeds of offences established in accordance with this Convention;
 - i) Methods used in protecting victims and witnesses who cooperate with judicial authorities; and
 - j) Training in national and international regulations and in languages.
2. States Parties shall, according to their capacity, consider affording one another the widest measure of technical assistance, especially for the benefit of developing countries, in their respective plans and programmes to combat corruption, including material support and training in the areas referred to in paragraph 1 of this article, and training and assistance and the mutual exchange of relevant experience and specialized knowledge, which will facilitate international cooperation between States Parties in the areas of extradition and mutual legal assistance.
3. States Parties shall strengthen, to the extent necessary, efforts to maximize operational and training activities in international and regional organizations and in the framework of relevant bilateral and multilateral agreements or arrangements.
4. States Parties shall consider assisting one another, upon request, in conducting evaluations, studies and research relating to the types, causes, effects and costs of corruption in their respective

countries, with a view to developing, with the participation of competent authorities and society, strategies and action plans to combat corruption.

5. In order to facilitate the recovery of proceeds of offences established in accordance with this Convention, States Parties may cooperate in providing each other with the names of experts who could assist in achieving that objective.
6. States Parties shall consider using subregional, regional and international conferences and seminars to promote cooperation and technical assistance and to stimulate discussion on problems of mutual concern, including the special problems and needs of developing countries and countries with economies in transition.
7. States Parties shall consider establishing voluntary mechanisms with a view to contributing financially to the efforts of developing countries and countries with economies in transition to apply this Convention through technical assistance programmes and projects.
8. Each State Party shall consider making voluntary contributions to the United Nations Office on Drugs and Crime for the purpose of fostering, through the Office, programmes and projects in developing countries with a view to implementing this Convention.

Article 61

Collection, exchange and analysis of information on corruption

1. Each State Party shall consider analysing, in consultation with experts, trends in corruption in its territory, as well as the circumstances in which corruption offences are committed.
2. States Parties shall consider developing and sharing with each other and through international and regional organizations statistics, analytical expertise concerning corruption and information with a view to developing, insofar as possible, common definitions, standards and methodologies, as well as information on best practices to prevent and combat corruption.
3. Each State Party shall consider monitoring its policies and actual measures to combat corruption and making assessments of their effectiveness and efficiency.

Article 62

Other measures: implementation of the Convention through economic development and technical assistance

1. States Parties shall take measures conducive to the optimal implementation of this Convention to the extent possible, through international cooperation, taking into account the negative effects of corruption on society in general, in particular on sustainable development.
2. States Parties shall make concrete efforts to the extent possible and in coordination with each other, as well as with international and regional organizations:
 - a) To enhance their cooperation at various levels with developing countries, with a view to strengthening the capacity of the latter to prevent and combat corruption;
 - b) To enhance financial and material assistance to support the efforts of developing countries to prevent and fight corruption effectively and to help them implement this Convention successfully;
 - c) To provide technical assistance to developing countries and countries with economies in transition to assist them in meeting their needs for the implementation of this Convention. To that end, States Parties shall endeavour to make adequate and regular voluntary contributions to an account specifically designated for that purpose in a United Nations funding mechanism. States Parties may also give special consideration, in accordance with their domestic law and the provisions of this Convention, to contributing to that account a percentage of the money or of the corresponding value of proceeds of crime or property confiscated in accordance with the provisions of this Convention;
 - d) To encourage and persuade other States and financial institutions as appropriate to join them in efforts in accordance with this article, in particular by providing more training programmes and modern equipment to developing countries in order to assist them in achieving the objectives of this Convention.

3. To the extent possible, these measures shall be without prejudice to existing foreign assistance commitments or to other financial cooperation arrangements at the bilateral, regional or international level.
4. States Parties may conclude bilateral or multilateral agreements or arrangements on material and logistical assistance, taking into consideration the financial arrangements necessary for the means of international cooperation provided for by this Convention to be effective and for the prevention, detection and control of corruption.

Chapter VII

Mechanisms for implementation

Article 63

Conference of the States Parties to the Convention

1. A Conference of the States Parties to the Convention is hereby established to improve the capacity of and cooperation between States Parties to achieve the objectives set forth in this Convention and to promote and review its implementation.
2. The Secretary-General of the United Nations shall convene the Conference of the States Parties not later than one year following the entry into force of this Convention. Thereafter, regular meetings of the Conference of the States Parties shall be held in accordance with the rules of procedure adopted by the Conference.
3. The Conference of the States Parties shall adopt rules of procedure and rules governing the functioning of the activities set forth in this article, including rules concerning the admission and participation of observers, and the payment of expenses incurred in carrying out those activities.
4. The Conference of the States Parties shall agree upon activities, procedures and methods of work to achieve the objectives set forth in paragraph 1 of this article, including:
 - a) Facilitating activities by States Parties under articles 60 and 62 and chapters II to V of this Convention, including by encouraging the mobilization of voluntary contributions;
 - b) Facilitating the exchange of information among States Parties on patterns and trends in corruption and on successful practices for preventing and combating it and for the return of proceeds of crime, through, inter alia, the publication of relevant information as mentioned in this article;
 - c) Cooperating with relevant international and regional organizations and mechanisms and non-governmental organizations;
 - d) Making appropriate use of relevant information produced by other international and regional mechanisms for combating and preventing corruption in order to avoid unnecessary duplication of work;
 - e) Reviewing periodically the implementation of this Convention by its States Parties;
 - f) Making recommendations to improve this Convention and its implementation;
 - g) Taking note of the technical assistance requirements of States Parties with regard to the implementation of this Convention and recommending any action it may deem necessary in that respect.
5. For the purpose of paragraph 4 of this article, the Conference of the States Parties shall acquire the necessary knowledge of the measures taken by States Parties in implementing this Convention and the difficulties encountered by them in doing so through information provided by them and through such supplemental review mechanisms as may be established by the Conference of the States Parties.
6. Each State Party shall provide the Conference of the States Parties with information on its programmes, plans and practices, as well as on legislative and administrative measures to implement this Convention, as required by the Conference of the States Parties. The Conference of the States Parties shall examine the most effective way of receiving and acting upon information, including, inter alia, information received from States Parties and from competent international organizations. Inputs received from relevant non-governmental organizations duly accredited in accordance with procedures to be decided upon by the Conference of the States Parties may also be considered.

7. Pursuant to paragraphs 4 to 6 of this article, the Conference of the States Parties shall establish, if it deems it necessary, any appropriate mechanism or body to assist in the effective implementation of the Convention.

Article 64

Secretariat

1. The Secretary-General of the United Nations shall provide the necessary secretariat services to the Conference of the States Parties to the Convention.
2. The secretariat shall:
 - a) Assist the Conference of the States Parties in carrying out the activities set forth in article 63 of this Convention and make arrangements and provide the necessary services for the sessions of the Conference of the States Parties;
 - b) Upon request, assist States Parties in providing information to the Conference of the States Parties as envisaged in article 63, paragraphs 5 and 6, of this Convention; and
 - c) Ensure the necessary coordination with the secretariats of relevant international and regional organizations.

Chapter VIII

Final provisions

Article 65

Implementation of the Convention

1. Each State Party shall take the necessary measures, including legislative and administrative measures, in accordance with fundamental principles of its domestic law, to ensure the implementation of its obligations under this Convention.
2. Each State Party may adopt more strict or severe measures than those provided for by this Convention for preventing and combating corruption.

Article 66

Settlement of disputes

1. States Parties shall endeavour to settle disputes concerning the interpretation or application of this Convention through negotiation.
2. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention that cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of those States Parties, be submitted to arbitration. If, six months after the date of the request for arbitration, those States Parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those States Parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in accordance with the Statute of the Court.
3. Each State Party may, at the time of signature, ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention, declare that it does not consider itself bound by paragraph 2 of this article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 2 of this article with respect to any State Party that has made such a reservation.
4. Any State Party that has made a reservation in accordance with paragraph 3 of this article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 67

Signature, ratification, acceptance, approval and accession

1. This Convention shall be open to all States for signature from 9 to 11 December 2003 in Merida, Mexico, and thereafter at United Nations Headquarters in New York until 9 December 2005.
2. This Convention shall also be open for signature by regional economic integration organizations provided that at least one member State of such organization has signed this Convention in accordance with paragraph 1 of this article.
3. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations. A

regional economic integration organization may deposit its instrument of ratification, acceptance or approval if at least one of its member States has done likewise. In that instrument of ratification, acceptance or approval, such organization shall declare the extent of its competence with respect to the matters governed by this Convention. Such organization shall also inform the depositary of any relevant modification in the extent of its competence.

4. This Convention is open for accession by any State or any regional economic integration organization of which at least one member State is a Party to this Convention. Instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations. At the time of its accession, a regional economic integration organization shall declare the extent of its competence with respect to matters governed by this Convention. Such organization shall also inform the depositary of any relevant modification in the extent of its competence.

Article 68

Entry into force

1. This Convention shall enter into force on the ninetieth day after the date of deposit of the thirtieth instrument of ratification, acceptance, approval or accession. For the purpose of this paragraph, any instrument deposited by a regional economic integration organization shall not be counted as additional to those deposited by member States of such organization.
2. For each State or regional economic integration organization ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention after the deposit of the thirtieth instrument of such action, this Convention shall enter into force on the thirtieth day after the date of deposit by such State or organization of the relevant instrument or on the date this Convention enters into force pursuant to paragraph 1 of this article, whichever is later.

Article 69

Amendment

1. After the expiry of five years from the entry into force of this Convention, a State Party may propose an amendment and transmit it to the Secretary-General of the United Nations, who shall thereupon communicate the proposed amendment to the States Parties and to the Conference of the States Parties to the Convention for the purpose of considering and deciding on the proposal. The Conference of the States Parties shall make every effort to achieve consensus on each amendment. If all efforts at consensus have been exhausted and no agreement has been reached, the amendment shall, as a last resort, require for its adoption a two-thirds majority vote of the States Parties present and voting at the meeting of the Conference of the States Parties.
2. Regional economic integration organizations, in matters within their competence, shall exercise their right to vote under this article with a number of votes equal to the number of their member States that are Parties to this Convention. Such organizations shall not exercise their right to vote if their member States exercise theirs and vice versa.
3. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of this article is subject to ratification, acceptance or approval by States Parties.
4. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of this article shall enter into force in respect of a State Party ninety days after the date of the deposit with the Secretary-General of the United Nations of an instrument of ratification, acceptance or approval of such amendment.
5. When an amendment enters into force, it shall be binding on those States Parties which have expressed their consent to be bound by it. Other States Parties shall still be bound by the provisions of this Convention and any earlier amendments that they have ratified, accepted or approved.

Article 70

Denunciation

1. A State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations. Such denunciation shall become effective one year after the date of receipt of the notification by the Secretary-General.

2. A regional economic integration organization shall cease to be a Party to this Convention when all of its member States have denounced it.

Article 71

Depositary and languages

1. The Secretary-General of the United Nations is designated depositary of this Convention.
2. The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned plenipotentiaries, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention.

Fylgiskjal 2.**Tilkynningar
af hálfu Íslands samkvæmt 3. mgr. 6. gr og 13. og 14. mgr. 46. gr. samnings
Sameinuðu þjóðanna gegn spillingu.**

Í samræmi við 3. mgr. 6. gr. samningsins lýsir Ísland því yfir að eftirfarandi yfirvöld mega liðsinna öðrum samningsríkjum við að móta aðferðir og framkvæma sértækar ráðstafanir til að koma í veg fyrir spillingu:

- Innanríkisráðuneytið
Skuggasundi
150 Reykjavík
- Ríkislögreglustjórnin
Skúlagötu 21
101 Reykjavík

Í samræmi við 13. mgr. 46. gr. samningsins lýsir Ísland því yfir að innanríkisráðuneytið skuli bera ábyrgð á og hafa heimild til að veita viðtöku beiðnum um gagnkvæma réttaraðstoð:

Innanríkisráðuneytið, Skuggasundi, 150 Reykjavík.

Í samræmi við 14. mgr. 46. gr. tekur Ísland við beiðnum á íslensku og ensku.

**Notifications made by Iceland under
Article 6 (3) and Article 46 (13) and (14) of the
United Nations Convention against Corruption**

Article 6 (3): The Government of Iceland designates the following authorities as competent to assist other States Parties in developing and implementing specific measures for the prevention of corruption:

- The Ministry of the Interior
Skuggasundi
150 Reykjavík
Iceland
- The National Commissioner of Police
Skulagötu 21
101 Reykjavík
Iceland

Article 46 (13): The Government of Iceland designates the Ministry of the Interior as the central authority that has the responsibility and power to receive requests for mutual legal assistance.

Address:

- The Ministry of the Interior
Skuggasundi
150 Reykjavík
Iceland

Article 46 (14): Iceland accepts requests in English in addition to Icelandic.